

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

CLAUDIA CONNOR

Love at Last

"Claudia Connor writes the kind of romance I love the most.
Warm, realistic, steamy and heartfelt."

- Kristan Higgins, New York Times Bestselling Author

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Sonunda Aşk

tarafından

Claudia Connor

Sonunda Aşk bir kurgu eseridir. İsimler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Copyright © 2018 by Claudia Connor

Tüm Hakları Saklıdır.

ISBN 978-1-7320224-0-9

Kapak Tasarımı: Kapak Koleksiyonu

Editörü: Red Adept Editing

Dijital Biçimlendirme: Yazar E.M.S.

Claudia Connor'ın *Worth the Fall* adlı kitabından alıntıdır Telif hakkı © 2014 Claudia Connor

Worth the Fall, Amerika Birleşik Devletleri'nde, Random House, LLC, A Penguin Random House Company, New York'un bir bölümü olan The Random House Publishing Group'un bir baskısı olan Loveswept tarafından yayımlanmıştır.

Loveswept tescilli bir ticari markadır ve Loveswept kolofonu Random House, LLC'nin ticari markalarıdır.

İçindekiler

[SONUNDA AŞK](#)

[Telif Hakkı İthafı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31 Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında](#)

[WORTH THE FALL'dan alıntı](#)

Ekibim, yoldaşlarım, suç ortaklarım için. Kim olduğunuzu biliyorsunuz. Basit bir teşekkür asla yeterli olmaz.

Bölüm 1

CLARE FRANKLIN gelin odasına yerleştirilmiş boy aynasının önünde tek başına duruyordu. Nedimleri düğün partisi fotoğrafları için dışarı çıkmıştı. Annesi ve teyzesi, iki kuzeni ve bir de nişanlısı Adam'ın çiçekçi kızları için fotoğrafçıya yardım etmeye gitmişlerdi ve onlara katılmadan önce birkaç dakikası daha vardı.

Bir eliyle, yüzünden geriye doğru sık ve kaygan bir şekilde toplanmış ve ensesinde alçak bir topuz yapılmış siyah saçlarını düzeltti. Gülümseyerek uzun beyaz duvağını omuzlarına doladı ve bir o yana bir bu yana çevirdi. O gün elbiseyle ilgili değildi ama düğün fotoğraflarında kel görüneceğinden biraz korksa da görünüşünden memnundu. Ağır Nadiren sürdüğü maskara koyu renk gözlerini belirginleştiriyor, bir fiske allık da neredeyse yarı saydam olan yanaklarına renk katıyordu. Cep telefonu çaldığında yeni bir dudak parlaticısı sürmüştü.

Adam'ın zil sesini tanıyarak makyaj çantaları, saç fırçaları ve el havluları arasında arama yaptı. *Lanet olsun.* Duymuş ama bulamamıştı.

İptal edilen bir uçuş nedeniyle prova yemeğini kaçırmıştı. Ocak ayında Orta Batı'da hava berbattı. Telefonuna gözlerini diktiği anda çalma sesi kesildi.

Yine de endişelenmemişti. Adam çoktan gelmişti - kardeşi Connor haberi daha önce vermişti. *Muhtemelen dün gece için tekrar özür dilemek istiyordu. Bu tam da onun yapacağı bir şey,* diye düşündü gülümseyerek. Adam'la evlenmesinin nedenlerinden biri de buydu. Adam düşüncenin kişileşmiş haliydi ve takıntılı denecek kadar da düzenliydi. Belki de telefonunu güzellik hazırlığı patlamasında kaybettiğinden bahsetmezdi.

Onu geri aradı ve telefonun bir kez çalmasını dinledi. "Hey, sen. Fikrini değiştirdiğini söylemek için aramıyorsun, değil mi?" Adam'ın ona karşılık vermesini bekledi, pelüş bir kulüp koltuğunun kenarında kendini ayarladı, böylece

ipek organzeyi kırıştırmak. "Adam?" Hah. Bağlantıyı kaybetmişti.

Tam onu geri arayacaktı ki cep telefonuna bir mesaj geldi.

Hey. Seni görmek istiyorum.

Ben de, o da mesaj attı. Fazla uzun sürmez.

Son iki aydır birbirlerini neredeyse hiç görmemişlerdi. Adam yeni bir iş için ondan önce Chicago'ya taşınmakla kalmamış, bir de üstüne seyahat etmişti. Telefonu tekrar çaldı.

Seni hemen görmem gerek. Konuşmamız lazım.

İçinden bir ürperti geçti. Sadece düğün gerginliği. Bana ihtiyacı var, hepsi bu.

Muhtemelen bir şey kaybetmiştir. *Tanrım, ya yüzüğü unuttuysa?* Kadın gülümsedi. Adam Smith bir bilgisayar dehasıydı ama yanında hatırlatacak biri olmazsa çorap giymeyi unuturdu. Tek kusuru buydu aslında.

Bir sonraki mesajına baktı.

Yola çıkıyorum.

Derin nefes almak için kendini zorladı. İlişkileri daha önce de bitmişti. "Konuşmamız gerek" sözlerini daha önce de duymuştu ama bu o zamanki gibi değildi. Tanrı aşkına, üzerinde elbisesi vardı.

Kapı hafifçe vuruldu ve tam kapı açılırken ayağa kalktı. Adam smokinin içinde hoş görünüyordu. İşe giderken giydiği koyu renk takım elbiselerden çok farklı değildi ama gerçekten güzeldi.

"Merhaba," dedi gergin bir şekilde gülümseyerek. "Bunun kötü şans getirdiğini biliyorsun, değil mi?" Adam hiçbir şey söylemedi, hatta gülümsemedi bile. Aslında hasta görünüyordu. "İyi misin?" diye sordu, içgüdüsel olarak orada olmadığını bilse bile

Tums ya da dipsiz cüzdanındaki herhangi bir şey için.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi sonunda, bakışları kızın üzerinde zar zor gezinmesine rağmen.

"Teşekkür ederim."

Bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu. "Clare?"

"Evet?"

Adamın gözleri nihayet onunkilerle buluştuğunda, keşke buluşmasaydı diye düşündü. Hastadan daha fazlası gibi görünüyordu. İşkence görmüş gibiydi.

"Ne yapıyoruz biz?"

"Uh... Evleneceğimizi sanıyordum."

Dudakları Clare şaka yaptığında bazen olduğu gibi gerildi. "Clare... neden evleniyoruz?"

O ciddi mi? Gerçekten bunu mu konuşuyoruz şimdi? "Çünkü sen istedin," diye neredeyse çılgılık atacaktı. Neredeyse otuz yaşındaydı. Adam'la olan ilişkisi üzerine çok düşünmüştü ve Adam tüm kutuları işaretlemişti. Nazik. İstikrarlı. Paylaşılan değerler. Çocuk istiyordu. "Bana sordunuz. Ben de evet dedim.

İşte geldik." Vücudunu saran metrelerce uzunluktaki beyaz organzeyi gözden kaçırma ihtimaline karşı ellerini uzattı.

Adam bir şey söylemeyince, artık kırıksıklıkları umursamadan tekrar oturdu. "Ne diyorsun, Adam?"

"Özür dilerim." Adam ayaklarına baktı ve kadın biliyordu, sadece *biliyordu*, bugün evlenmeyecekti.

Saint Simon Katolik Kilisesi'nden ayrıldıktan yirmi dört saat sonra, Clare bir taksinin arkasında tek başına oturmuş, Dominik Cumhuriyeti'ni izliyordu.

Manzara bir bulanıklık içinde uçup gitti. Kiliseden fırlatılmış gül yaprakları altında gelinliğiyle değil, geldiği tozluk ve kazakla çıkmıştı. Damadının içinde olduğu bir limuzin yerine, en yakın arkadaşı Jess'in içinde olduğu bir Prius, sanki banka soymuşlar gibi olay yerinden uzaklaşıyordu.

Kendini soyulmuş hissetti.

Taksi yavaşladı ve şoför yavaşlayıp dar iki şeritli yoldan çekildikten sonra bir güvenlik kapısında durduğunda sıcak hava açık camdan içeri doldu. Arabanın çakıllı yolda oturduğu yerden, hiç kimse diğer tarafta beş yıldızlı, her şey dahil bir tatil köyü olduğunu bilemezdi.

Haki gömlekli ve şortlu bir adam elinde panosuyla küçük bekçi kulübesinden çıktı. Şoförle kısaca İspanyolca konuştuktan sonra kadının adını aldı, kâğıdını kontrol etti ve taksinin geçmesine izin verdi. Değişim hemen oldu: çakıllı yoldan asfalt ve kuru yola, yabani çalılardan yemyeşil, bakımlı peyzaja.

Süslü bir beton balık sağındaki göletin ortasına oturmuş ve yirmi metre havaya ışıltılı bir su sisi gönderiyordu. Yemyeşil bir golf sahası yeşilliklerin arasından göz kırpyordu ve bir yürüyüş yolu yolun kenarından geçtikten sonra çiçekli ağaçların arkasında kayboluyordu. Balayı için hayal ettiği her şey buradaydı: her şey dahil, sadece yetişkinler için ve *sıcak* .

Taksi portikonun altında durduğunda Clare şoföre parasını ödedi ve daha arabadan inmeden aynı haki üniformayı giymiş üç personel onu karşıladı. Biri şoförden valizini aldı, diğeri de içinde sıcak bir havlu ve şampanya bardağında pembe bir içecek bulunan bir tepsi uzattı.

"Hoş geldiniz," dedi içkiyi uzatarak. "*Amor a-mosa, señora.*" "*Mora mosa?*"

Gülümsedi. "*Amor* -bir aşk içkisi."

"Ah, teşekkür ederim," dedi içkiyi kabul ederken. *Ne oluyor be? Ben Susadım.*

Elinde içkisi ve parlak fayans zemine vuran parmak arası terlikleriyle, açık hava lobisindeki üçüncü karşılayıcıyı kayıt masasına kadar takip etti.

"*Hola.* Hoş geldiniz." Malaia, isim etiketinde yazdığı gibi, sıcak bir şekilde gülümsedi. "Adınız?"

"Clare... um... Adam Smith adına rezerve edilmiş." Midesi incinmiş ve ihanete uğramıştı ama rezervasyondaki isim buydu.

"*Muy bien.* İki kişilik Smith. Güzel balayı süitimizde yedi gece için rezervasyon yaptırarak, değil mi?"

"Evet," dedi sıkıca, pasaportunu çıkararak. "Öyleyim."

"*Muy bien.*" Bir broşür çıkardı ve açık tatil köyünün haritasını gösterdi. "Peki ya Bay Smith?"

Şimdiye kadar devam etmesini sağlayan o cesur, bağımsız inisiyatifi azalınca dudağını ısırdı. "O burada değil ve..." Bakışları masanın üzerinde duran pasaportuna kaydı. Onu düzeltti, ters çevirdi ve tekrar düzeltti. "O gelmiyor."

Eğer süitinin kapısına bir kraliçenin kuşağı gibi asılmış olan HONEYMOON pankartı yeterli bir hatırlatma değilse, öpüşen kuğular gibi katlanmış kırmızı gül yapraklarının arasına serpiştirilmiş havlular bu işi gördü.

Sehpanın üzerindeki tepsiye ustalıkla dizilmiş şampanya ve çikolata kaplı çilekleri görmezden geldi; düğün yemeği gibiydi. *Hayır, teşekkürler.*

Sahili istiyordu. Sert rüzgarı. Okyanusun kükremesini. Karmakarışık duygularından arınmak ya da en azından susturmak. Adam'ın sözlerini bastıracak beyaz bir gürültü.

Biriyle tanıştım.

Ondan sonra sadece iki kelimedede bir falan duydu. *Korkunç hissediyorum. Böyle olmasını istememiştım. Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim.*

Beyaz yatak örtüsünü süsleyen kırmızı gül yapraklarını bir kenara fıçaladı ve bavulunu yatağın üzerine bıraktı, ardından çoğunlukla yeni olan balayı kıyafetlerini karıştırarak mayosunu aradı. Yolculuk için aldığı yeni takım elbiseyi -Adam'ın en sevdiği renk olan yeşili- bir kenara atarak En sevdiğim siyah iki parça.

Hızlıca üstünü değiştirdikten sonra saçlarını topladı, güneş gözlüklerini ve geniş kenarlı şapkasını taktı. Sonra omzunda plaj çantasıyla

asfalt yolu takip ederek tropikal bitki örtüsünden oluşan bir tünelden sahile doğru ilerledi.

Tesis tam olarak web sitesindeki fotoğraflara benziyordu; egzotik görünümlü sıcak pembe ve kırmızı çiçek patlamalarıyla yemyeşil bir görüntüye sahipti. Yeşillikler yerini pırıl pırıl mavi bir havuza, havlu kulübesi ve yüzme barının üzerindeki kahverengi sazdan çatılara bırakıyordu. Gizli hoparlörlerden seksi salsa ritimli Latin müziği hafifçe çalıyordu. Geniş, hamak tarzı salıncaklar iki kişi için yapılmıştı. Ama ne olmuş yani? Ritmi seviyordu ve kim evinde fazladan yer olmasını istemezdi ki? Hamak mı?

Havuzun sonunu ve yüzeyin hemen altında uzanan parlak mavi fayanslı bir sıra su yatağını yuvarladı. Tüm çiftlerin yanından geçti şekil ve boyutlarda, her yaştan ve cilt tonundan. Bazıları güneşte ya da gölgede uyuyor ya da kitap okuyor. Diğerleri havuz barda sosyalleşiyor.

Bir çift, alt bedenleri suyun içinde olacak şekilde yan yana uzanarak bir salı paylaştı. Her birinin elinde bir içki vardı, diğer ellerinin parmakları birbirine dolanmıştı. Yüzleri birbirlerine dönük, sanki dünyada başka kimse yokmuş gibi hülyalı hülyalı gülümsüyorlardı. Peri masalı buydu. Onun hayali buydu. Şatolar, atlar ya da kurtarmalar değil. Sadece bu.

Ama nasıl? Hepsi bunu nasıl elde etti?

Gözleri yanıyordu, dudağını ısırdı ve kendini başka tarafa bakmaya zorladı. Kumsala ulaştı ve ılık kum taneleri parmak arası terliklerinin içine kayarken gülümsedi. Güneş ışığı, tepesini görebilmek için boynunu eğmek zorunda kalacağı kadar uzun palmyelerin arasından dans ediyordu. Aralıklı olarak yükseliyor, sadece iki kişiye yetecek kadar gölge yapan saz çatılı kulübelerin arasından gökyüzüne uzanıyorlardı.

Çantasının saplarını omzuna sıkıca bağladı ve ön tarafta boş bir yer bulmayı umarak sola döndü. Sağında, kumsal göz kamaştırıcı bir beyaz örtüyle uzanıyor, ardından gerçekmiş gibi görünmeyecek kadar mavi ve berrak suyla buluşuyordu. Solunda, gölgeli kulübelerin altında uzanmış, kitap okuyan, konuşan ya da uyuyan çiftler vardı.

Kendine küçük bir gölge buldu, çantasını bir şezlonga bıraktı, ardından SPF 50'yi köpürtmeden önce havlusunu diğerine serdi. Atalarında biraz İtalyan olabilir ama neredeyse kum kadar beyaz bir tene sahip olmasına yetecek kadar Kuzey Avrupalı da vardı.

Bu, diye düşündü, gerinerek. *İhtiyacım olan şey buydu.* Güneş. Sıcaklık. Okyanusun gürültüsü ve başının üzerindeki çim kulübenin yumuşak hışırtısından başka ses yoktu.

Telefonunu çıkardı ve Jess'e, kardeşine ve ailesine mesaj atarak hepsine geldiğini bildirdi. Annesine tekrar üzgün olduğunu söyledi ve yine annesi ona hiçbir şey için endişelenmemesini söyledi. Tanrım, ailesinin harcadığı zaman ve parayı düşününce kendini suçlu hissetti. Ve babası bunu asla söylemese de, onunla birlikte nikâh masasına oturmadığı için hayal kırıklığına uğradığını biliyordu. Geçen yıl yaşadığı kanser korkusu, bu şansı yakalayamayacağından korkmasına neden olmuştu.

Lise aşkı olan ve üniversiteyi bitirir bitirmez evlenen anne ve babası, eski kafalı ve geleneklerine bağlı insanlardı. Tek kızlarını evlilik mutluluğu içinde görmek istediklerini biliyordu. Buna hiç aldırmamıştı. Mutluluğu o da istemişti.

İç çekti. *Belki de rahibe olmalıyım.* Ama hayır, o çocuk istiyordu. Belki bir sperm bankası. Sperm profili seçmek eğlenceli olabilir. Ya da evlat edinmek. Ya da ikisi de. Neden ikisi de olmasın? Evlat edinme yıllar alabilir.

Telefonunu bir kenara bıraktı ve kitabını çıkardı, ilk sayfayı okudu. Vazgeçip sadece suya bakmadan önce üç kez. Az uyuduğu için gözleri pırıl pırıldı. Gecenin yarısında Jess'le konuşmak ve sabah uçağına yetişmek arasında ancak bir saat uyuyabilmişti.

Ağlaması gerektiğini hissetti. Göğsünde bir baskı ve boğazında bir tıkanma hissi vardı ama gözyaşları akıyordu. Sadece içi boş bir sızı.

Sevmesi kolay, terk etmesi kolay.

Genç bir çift masmavi berrak suda şakacı bir şekilde sıçradı. Daha yaşlı bir Çift, sanki dünyada çok zamanları varmış gibi yavaşça yürüyordu. Nasıl bir hayatları olduğunu, ne kadar zamandır birlikte olduklarını ve nasıl tanıştıklarını merak etti. Su kayıyor ve ayak izlerini neredeyse bırakabildikleri kadar hızlı bir şekilde siliyordu.

Adam havai fişek değildi. Adam güvendeydi.

Hayır. Yine yanlış.

Tropikal esinti saçlarını savuruyor, güneş ayak parmaklarını ısıtıyordu. Önündeki deniz sonsuz ve huzursuz görünüyordu. Tekrar tekrar içeri giriyor, kumlara çarpıyor, sonra geri çekiliyordu. Yukarı ve geri. Geliyor ya da gidiyor. Sıcak kumlara doğru bir atılım mı yapmak istiyordu yoksa güvenli bir şekilde kendi içine mi çekilmek? Uzun süre onu izledi, sesin ve tekrarın vücudundaki gerginliği emmesini diledi.

İyi, normal, orta sınıf bir aileden geliyordu. Terk edilme sorunu ya da duygusal yaraları yoktu. En güzeli değildi ve bunu biliyordu ama

en çirkini değildi. Dahi değildi ama okulda başarılıydı, kolayca arkadaş ediniyordu. Eğitimde karar kılmadan önce üniversitede birkaç bölüm arasında gidip gelmişti, işini seviyordu ve işinde iyiydi.

Ama aşk konusunda zorlanıyordu. Bulacağına inandığı o sonsuza dek mutlu son bir türlü gelmiyordu. Birçok kez onu bulduğunu düşünmüştü. Ama hep bir şeyler eksikti ya da o bir şeyleri kaçıırıyordu.

Adam'la birlikteyken, onun kendisini gerçekten sevmediğini gözden kaçırmıştı. Ve belki de kendisinin de onu gerçekten sevmediğini gözden kaçırmıştı.

İkinci Bölüm

CLARE batan bir güneşe ve uzayan gölgelere uyandı. Bir plaj görevlisi sandalyeleri düzeltirken ve atılmış bardakları toplarken ona gülümsedi. Uykunun verdiği halsizlikle kendini sürükleyerek kalktı ve odasına geri döndü. Bir saat sonra, sıcak bir duşun ardından kokulu bir vücut yıkamasıyla portakal gibi, ardından vanilya kokulu losyon, canı *cehenneme diye* düşündü ve çileklere gitti.

Balkon kapısı esintiye açıkken ve uzun perdeler usulca dalgalanırken, parmaklarındaki çikolatayı yaladı ve şampanya ile kovaladı. Bekâr kadınlar çikolata kaplı çilekleri paylaşmak zorunda değildi. Bekar bayanlar için bir puan.

Saçlarını omuzlarına düzgün bir şekilde dökülene kadar kuruttu ve beyaz kapriler ve göğsünde geniş bir boncuklu bantla toplanan ipeksi mavi, omuzları açık bir üst seçti.

Straplez bir sütyen bulmak için bavulunu karıştırdı ve düğün öncesi giydiği saldırgan iç çamaşırlarını bir kenara fırlattı. Connor'ın ona Noel'de hediye ettiği eski ve yıpranmış *Ben Nacho Babayım tişörtüyle* uyumayı tercih etti.

Yıllar önce. Darth Vader'ın yüzünün kırık üçgen şeklindeki yongalarla tasvir edildiği siyah renkli bu hediye onu gülümsetmeyi asla başaramamıştı. Adam bundan nefret etmişti ama o bir *Star Wars* hayranı değildi.

Parmakları bavulunun dibine ulaşır ulaşmaz aklına geldi. Straplez sütyenini bavuluna koymamıştı çünkü onu gelin odasının zemininde, mısır koçanı gibi ayıkladığı gelinliğiyle birlikte bir yığın halinde bırakmıştı.

"Ah, siktir et," dedi yüksek sesle ve dönerken şampanyanın hoş vızıltısını hissetti. Zaten üstünde fazla bir şey yoktu ve büzgülü kumaş sayesinde sütyen giymeden de kurtulabilirdi.

Aynı "boş ver" zihniyetiyle, ayak bileğini saran bağcıkları olan yeni kahverengi topuklu ayakkabılarını giydi, dudaklarına parlaticı sürdü ve dışarı çıktı

yalnız yemek için kapıdan çıktı. Telefonunu bıraktı - kimseyle konuşmak ya da daha fazla soruya cevap vermek istemiyordu. Daha fazla taziye dayanamadı.

Tanrım, Adam bile üç kez üzgün olduğunu bildiren mesaj atmıştı.

Düşünmekten yorulmuştu, ciltsiz kitabını aldı ve dışarı çıktı. Bir içki, biraz çökmüş, şişmanlatıcı yemek ve başka birinin kurgusal hayatına kaçmak istiyordu.

Restoranlara giden dolambaçlı ve bakımlı yollarda tek başına yürürken kendini akşam yemeği için giyinmiş bir çiftin peşinde buldu. Omuz omuza yürüyorlardı, el ele tutuşmuşlardı, başları birbirine yakındı. Adamın derin sesini ve ardından kadının yumuşak kahkahasını duyduğunda göğsünde bir ağrı hissetti, tam o sırada kolunu adamın koluna doladı ve ona doğru eğildi.

Sadece sevgili değil, arkadaş.

Adam'la yıllardır arkadaşlıklar, gruplar halinde birlikte vakit geçiriyor, sonra da pek bir sorun çıkmadan daha da yakınlaşıyorlardı. Eve bırakma. Arabasına kadar yürümüşler. Gerçekten işaret edebileceği bir ilk buluşma olmamıştı. Aşkın farkına vardığı sarsıcı bir an da olmamıştı.

Yanağa kondurulan bir öpücük sonunda dudaklara kondurulan bir öpücüğe dönüştü. Bir yıl sonra, Adam akşam yemeğine giderken kırmızı ışıktaki ona dönmüştü. "Evlenmeliyiz," demişti ve o da "Tamam," demişti. Aynen böyle.

Neredeyse otuz yaşındaydı. Bir ev ve bir eş istiyordu. Bir eş ve anne olmak istiyordu. Hayatını yalnız geçirmek istemiyordu.

Roketler ve ışıltılar yoksa ne olmuş yani? Durağan ve sabitti. Ama bunu istemesi gerçek olduğu anlamına gelmiyordu. Eğer öyle olsaydı, bu engebeli kaldırım taşının üzerinde topuklu ayakkabılarla, tutunacak bir kolu, fısıldayacak ve gizli bir şey için gülecek kimsesi olmadan yürüyor olmazdı.

Asya füzyon restoranına giden tabelaları takip etti ve bir su bahçesini ikiye bölen ahşap bir yürüyüş yoluna ulaştığında yavaşladı. Yukarıdaki örtüden sarkan ışıklar sudan yansıyor. Mutlu çiftle arasındaki mesafeyi uzatmak için durakladı ve ardından iki kahkaha atan çiftin daha restorandan çıkıp yanından geçmesini bekledi.

Tek başına yemeğe ya da sinemaya gitmekte bir sakınca görmüyordu ama şimdi çok yersiz ve çok yalnız olduğunu fark etmişti.

Gelmemeliydim, diye düşündü bir panik dalgasıyla. Amerika'da hayatımı düzene sokuyor olmalıydım. Chicago'daki daireye çoktan gönderilmiş olan kutuları açıyordum ama hayır. Bu işe yaramazdı.

Çünkü Adam şimdi oradaydı. Eşyalarını taşıyor. Seattle'a taşınmak için

başka bir terfi. Ve belki de tanıştığı ve onu sevdiğinden daha çok sevdiği başka biri için.

Çift birkaç metre ötedeki ev sahibesiyle görüşürken Clare ayaklarının dibindeki sıg göletle ilgileniyormuş gibi yaparak bekledi. Yavaş hareket eden koi balıkları yüzeyin birkaç santim altında daireler çizerek yüzüyor, bir şey arıyorlardı... ya da belki birini. Tıpkı onun aradığı gibi. Kendisi kadar umutsuz hissedip hissetmediklerini merak etti.

Artık boş olan hostes standına baktı, geri dönüp oda servisi sipariş etmeyi düşündü. İç çekti. Fön makinesini boşuna kullanmamıştı.

Sudan dönerek restorana doğru iki adım attı ve sağ ayakkabısının sivri topuğu tahtaların arasına sıkıştı. Dengesini kaybetti, sol ayağıyla geri adım attı. Topuğu gevşedi ama bu, elleri orada olmayan bir parmaklığa uzanarak çırpınmaya başlamadan önce olmadı. Düşüşü ve olası bir su sıçraması için gerildi. Masum bir balığı öldürmemeyi umuyordu.

"Vay canına," dedi derin bir erkek sesi, tam da kalın bir kol onu belinden kavrayıp göğsünü sertçe onunkine yaslarken.

"Özür dilerim," diye onun geniş göğsüne doğru nefes verdi. "Sorun değil. Balıklara katılmanı istemem."

"Hayır. Ben de." Kalbi bir yabancıninkine çarparken ve elleri adamın sert üst kollarını tutarken bir, belki de iki saniye geçti. Yukarı baktı, çok yukarı, onu az önce uçurumun kenarından çekip alan adama. Adam gülümsedi, çikolata kahverengi gözlerinin köşelerinde küçük kırışıklıklar oluştu ve kadın kalan nefesini de kaybetti.

"Korkarım kitabınız yetişmedi," dedi.

"Kitabım mı?" Bakmak için başını çevirdi ve...evet. Ciltsiz kitabı boğuluyordu.

Yabancıнын kolu gevşedi ve birbirlerinden ayrılmak üzere yer değiştirdiler ve-Şşt! Kadının bluzunun yakasındaki boncuklar, adamın düğmeli bluzuna sanki tek bir kumaş parçasıymış gibi yapışmıştı.

"Bekle!" Elleri adamın omuzlarına doğru uçtu ve onları yakınında tuttu. "Sıkıştım." Ve eğer göğsünü onunkine bastırmasaydı, çıplak göğüslerini gösterecekti.

Onları kendisi çözmeye başladı ama sorunun karmaşıklığını hemen fark etti ve elini hızla bıraktı. "Evet, um, belki de sadece

Sen yap," dedi, başının üstündeki ahşap kaplamaya dikkatle bakarak.
"Sadece... ne yapman gerekiyorsa onu yap."

"Tamam, bir bakayım." Parmaklarını aralarına sokmaya çalıştı.
"Kahretsin. Düğmene takıldım. Özür dilerim. Ben..." Onun temiz çamaşır ve hafif kolonya kokusunu içine çekti ve kalçalarını tutan iri ellerin sıcaklığını hissetti. "Deniyorum."

Kelimenin tam anlamıyla bir yabancıya sıkışmıştı ve sorunu göremeden sıkıştığı yerden kurtulamazdı ve *bunu* da söz konusu yabancı *her şeyi* görmeden yapamazdı.

"Bir fikrim var," dedi. "Benimle yürü."

Elleriyle ona rehberlik ederek sırtını restorana döndü ve geriye doğru bir adım attı. Onun uzaklaşması bir boşluk yarattı ve kadın göğsünü onun göğsüne bastırarak boşluğu hemen kapattı.

"Beklesen iyi olur." Yumuşak kahkahası göğsünden ayak parmaklarına kadar titreşti.

Kadın tutundu ve kadının parmakları adamın pazularına gömülürken ve adamın elleri kadının belindeyken, adam onları yavaşça hostes standına doğru geri götürdü. Garip ve yavaş ilerliyordu ve kadın iki kez onun ayak parmaklarına bastı ve bir özür mırıldandı.

Hostese ulaştıklarında onları yan çevirdi. "Merhaba. Bir sorunumuz var da..." diye açıkladı. "Bize bir bıçak getirebilir misiniz?"

"Ah. Elbette." Dönerek uzaklaştı ve onları yalnız bıraktı.

O an için sıkışıp kalan Clare, tuzağa düşürülmüş yabancıya ilk kez gerçek anlamda baktı. Koyu renk saçları gömleğinin soluk mavi yakasının hemen üzerinde duruyordu. Muhteşem kahverengi gözleriyle ona bakıyordu ve Clare yanaklarının kızardığını hissetti.

"Sık sık yabancılarla takılır mısınız?" diye sordu, dudakları hafifçe yukarı kıvrılmıştı.

Clare gülümsemekten kendini alamadı. "Hayır. Sen?"

O daha cevap vermeden, ev sahibesi elinde küçük bir soyma bıçağıyla geri döndü. "Buyurun efendim."

"Belki de yapmalısın..." Clare'e bıçağı uzattı. "İstersen düğmeyi kes. Üstünü mahvetmeye gerek yok."

"Oh. Emin misin?" Bu bluzu çok seviyordu ve eğer ucunu keserse boncuklar uçuşacaktı. Üst kısım toparlayıcılığını kaybeder ve-

"Kesinlikle."

"Tamam." Bıçağın kenarını sorun yaratan düğmenin altına dikkatlice kaydırıldı. "Gömleğini kesmemeye çalışacağım." Hızlı bir kesikle düğmesi koptu ve üstünden çekilen iplikte sallanmaya başladı. "İşte. Sen özgür."

"Evet." Bir elini gömleğinin önünde gezdirdi. "Anlayamıyorum bile." Düğmesini üstünden çözdü ve ona uzattı. "Düğmen için üzgünüm."

"Sorun değil." Kitabı pantolonunun ön cebine soktu. "Kitabın için üzgünüm. Sanırım gidici."

Onun bakışlarını takip ederek şimdi sazlıkların arasında, menzilin oldukça dışında süzüldüğü yere gitti. "Öyle görünüyor," dedi. "Oh, pekala. Daha fazla getirdim."

Başını salladı ama hareket etmedi. Kız da öyle.

"Sanırım akşam yemeği için biriyle buluşacaksın," dedi sonunda.

"Hayır. Sadece ben varım. Yalnız uçuyorum."

Bunu bir süre düşündükten sonra başını restorana doğru eğdi. "Bir şeyler içmek ister misin?"

Evet mi, hayır mı? Saniyeler geçtikçe kalbi sorularla çarpıyordu. Bir yabancıyla bir içki mi yoksa yalnız bir akşam yemeği mi? Geliyor muyum yoksa gidiyor muyum?

"Tamam," dedi sonunda. "Evet."

Şimdilik gidiyordu.

Bölüm 3

Deacon Montgomery, yüzünde geniş bir gülümsemeyle, az önce ellerinden kurtulduğu kadını takip etti. Kadın sevimliydi ve tüm bu fiyasko yüzünden krem rengi yanaklarının kızarması büyüleyiciydi.

Tavandan fener şeklinde ışıklar sarkan şık, siyah bara ulaştılar ve kadın bir tabureye kaydı.

Barmene gülümseyerek, "Bir margarita lütfen," dedi.

Onun yanında durdu ve barmenin sorgulayan bakışını yakaladı. Muhtemelen beş dakika önce tam da bu yerde durduğu, bir içki içtiği ve vedalaştığı için. "Cin tonik. Sağ ol dostum."

Barmen uzaklaştığında, elini uzatmış olan gizemli kadınla yüzleşti. "Ben Deacon."

"Clare."

Elini onun elinin içine kaydırды. İlk düşüncesi *sıcak* olduğuydu. İkincisi *inanılmaz derecede yumuşaktı* ve isteksizce bırakmadan önce bir saniye daha uzun süre tuttu. Sevimli olmanın ötesinde güzeldi, iri kara gözleri ve öpülesi pembe dudakları vardı. Okyanus havasının restorandaki serbest akışı, göğsünün üzerinde uzanan siyah saç uçlarını gıdıklıyordu.

"Sizi adaya getiren nedir?" *Sizi adaya getiren nedir?* Bu sert ve beceriksiz soru karşısında içten içe ürperdi. Hiç oyunu yoktu. Sıfır. O içkisini aldı, o da kendi içkisini.

"Aslında balayındayım... sayılır." Uzun bir içki aldı.

Kafası karışan Deacon kadehini dudaklarına götürürken durakladı. Yalnız uçağını söylemişti. Tıpkı onun gibi. Hissetmesi gerekenden daha büyük bir hayal kırıklığıyla kızın omzunun üzerinden baktı, kadınına giden yolu açan sahiplenici bir adam görmeyi bekliyordu. *Şanslı adam. Zararı yok. İçkimi bitirip işime bakacağım-*

"Ama balayında olmadığı için," dedi, "onunla bir içki ya da başka bir şey içemeyeceğim."

"Burada
değil mi?"

"Hayır."

Ona daha fazla şey söyleme şansı vererek bekledi ve narin bardağının içindekileri boşaltmasını izledi.

"Umarım iyi bir nedeni vardır." "Sanırım bu bir görüş meselesi."

"Kahretsin." Aklına söyleyecek başka bir şey gelmiyordu ama büyük bir rahatlama yaşadı, kadın onun tamamen beceriksiz yanıtına güldü.

"Evet. Hemen hemen." Barmenin yanındaki küçük peçetenin üzerine koyduğu taze içkiye baktı. "Kilise doluydu. Elbisemin içindeydim, ve..." Omuz silkti. "Fikrini değiştirdi."

Buna ne diyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu, kesinlikle hiçbir fikri yoktu. "Özür dilerim." "Teşekkür ederim. Yine de balayına gelmeye karar verdim, sadece artık buna 'balayı' demiyoruz." "Demiyor muyuz?"

"Hayır." Koltuğunda kaykıldı, bakışları onunkilerle buluştu. "Ama umarım ağabeyim hapiste değildir. Aşırı korumacı olabiliyor."

Kendisinin de iki kız kardeşi olduğu için bunu anlayabiliyordu ve söylemeye başladı ama kızın sözü bitmemişti.

"Ve şimdi düşünüyorum da, aileme o düğün için harcadıkları her *kuruşu* geri ödese iyi olur. Ya da ben ödemeliyim. Birimiz ödemek zorunda." Eliyle yüzünü kapattı. "Kahretsin. Bu konu hakkında konuşmayalım." Örümcek ağlarını temizler gibi ellerini önünde birleştirdi. "Bu konuda kesinlikle konuşmak yok. Sadece şimdi ve burada. Ben Clare'im; sen Deacon'sın. Nokta."

Gülümsedi, başını salladı, onun arkadaşlığından keyif alıyordu. "Bu barın dışında hiçbir şey konuşulmayacak." "Tamam."

"Ya da belki de bu restoran olmalı." Etrafına bakındı, düşünürken kaşlarının arasında sevimli bir kırışıklık vardı. "Hayır, bu tatil köyü. Hiçbir şey Bu tatil köyünün dışında. Şu anda olmayan hiçbir şeyle ilgisi yok. Tamam mı?"

"Tamam," dedi tekrar ve içkisini kaldırdı.

Sessiz bir şekilde kadeh tokuşturdular ve ardından anlaşmayı mühürlemek için içtiler.

Sonra kısa ve patlayıcı bir kahkaha attı. "Vay canına. Benden basit bir içki istediğinde umduğundan çok daha fazlası oldu."

"Birazcık," dedi alay ederek, gülümsemesi artınca sevindi.

"Özür dilerim. Genelde içki içmem ve odamda bütün gün boyunca şampanya vardı..." Elini sallayarak içkisinin kalanını boşalttı.

"Konuşmadığımız her şey," diye teklif etti.

"Aynen öyle." Gözlerini kapadı ve uzun bir nefes verdi. "Kesinlikle oda servisi ile gitmeliydim." Gözlerini açtı ve tabureden kaydı. "Beni balıktan ve her şeyden kurtardığın için teşekkürler."

"Yemek yemeyecek misin?" Onun gitmesine henüz hazır değildi.

Durakladı ve başını eğerek onu inceledi. Soru karşısında afallamış gibiydi, sanki ne yapacağını tam olarak bilmiyordu. Raydan çıkmış bir tren, nasıl geri döneceğinden emin değildi. Şu anda kendisi de biraz raydan çıkmış hissediyordu.

"Neden benimle yemeğe çıkmıyorsun?"

"Güven bana," dedi hüzünlü bir gülümseme ve başını yavaşça sallayarak. "Benimle akşam yemeği yemek istemezsin."

"Sanırım biliyorum." Ama düşünmüyordu. O biliyordu.

Ona baktı, soru dolu anlamlı gözlerle. "Birlikte yemek yiyeceğin başka kimse yok mu?"

Omuz silkti. "İş insanları." Onlardan herhangi biriyle buluşabilirdi ama aslında tek başına bir şeyler atıştırmayı, konferans notlarına göz atmayı, yanında getirdiği ciltsiz kitabı okumayı ve sonra da yatmayı planlıyordu. Tüm bunlar onu acınacak derecede sıkıcı yapıyordu.

"Tamam. Neden olmasın?"

Şimdiye kadar aldığı en hevesli yanıt değildi ama uzun zamandır bir kadını yemeğe davet etmemişti.

Onu takip ederek hostesin yanına gitti ve restoranın karşı tarafındaki bir masaya oturdular. Garson su doldurdu ve içecek siparişlerini aldı. Clare bu kez buzlu çayı tercih etti.

"Ben de aynısından alacağım," dedi Deacon. Menüleri incelediler, başlangıç olarak köfte ve yengeçli wontonlarda karar kıldılar.

Garson içkilerini getirdikten ve meze siparişlerini aldıktan sonra, "Ee," dedi. "Standart ilk buluşma sorularının üzerinden geçelim mi?"

"Bu mudur yani? Bir randevu mu?"

"Şey, biz birlikte yemek yiyen iki kişiyiz," diye belirtti. "Tamam, o zaman, evet. Ama hayır." O küçük sevimli kaşlar yine belirdi kaşlarının arasında.

"Hayır, birlikte yemeyecek miyiz?"

"Hayır, ilk buluşma soruları sormamalıyız." Bir paket tatlandırıcıyı yırtarak açtı ve çayının içine attı.

"Ahh." Arkasına yaslandı, onu inceledi. "Tam burada, tam şimdi olayı."
"Aynen öyle."

Onun kurallarına göre oynamaya karar verdi. Neden olmasın ki? Sadece akşam yemeği idi. Ve sorular olmadan çözebileceği çok şey vardı. Yirmili yaşlarının sonunda, otuz bir yaşına yakın olduğunu tahmin ediyordu. Belirgin bir aksanı yoktu. Görebildiği hiçbir mücevher, göğsünün pürüzsüz, krem si teninde asılı bir kolye bile yoktu. Ve gözleri öyle derin, koyu, sıvı kahverengiydi ki, uzun süre bakarsa içine düşebileceğini düşündü.

"Bu yüzden 'nerelisin', 'ne iş yapıyorsun' sorularından vazgeçeceğiz" dedi.

"İyi fikir." Düşünmek için tekrar durakladı. "Yani üçüncü buluşmaya geçiyoruz sorular? Onuncu?"

"Peki insanlar onuncu buluşmada ne hakkında konuşur?" "Hiçbir fikrim yok. Diğer insanlar mı?"

"Her şeyi açıklığa kavuşturmak adına," dedi kadehini kaldırarak. "Çok uzun zamandır biriyle çıkmadım."

"Nedenmiş o?"

"Meşgul, sanırım." Evde iki buçuk yaşında ikiz kızları olduğunu söylemek çok büyük bir solucan kutusu açmak olurdu. Burada ve şimdi kuralını kesinlikle ihlal edeceğinden bahsetmiyorum bile.

Tam ne hakkında konuşabileceklerini soracaktı ki birkaç masa ötede bir kadın çığılığı patladı. Bir adam ciyaklayanın sandalyesinin yanında diz çökmüş, elini uzatarak açık bir yüzük kutusu uzatıyordu. O ve Clare, restoranın geri kalanıyla birlikte bir an bakakaldılar.

"İhtimaller nedir?" diye sordu Clare özenle başka tarafa bakıp çayından uzun bir yudum aldığı anda.

"Şansım yaver giderse," dedi, "oldukça iyi."

Onu izledi. Ağlamaklı değildi ama biraz üzgündü. "Başka bir yere gitmek ister misin?"

"Hayır."

"Emin misin? Benim için sakıncası yok." "Hayır."

Ben iyiyim."

Bir içki daha aldı. *Çok sakın*, diye düşündü. Kız kardeşleri vardı. Kara bulutlar karşısında alışılmadık sakinliğin bela anlamına geldiğini biliyordu. Belki de yemek konusunda onun sözüne güvenmeliydi. Ama sonra kadın onu şaşırttı.

"Neden burada, cennette olduğumu biliyoruz. Sen neden buradasın? Çalışan insanlarla yemek yiyebileceğini söylemiştin?"

"Evet. Veteriner konferansı."

"Demek veterinersin? Kedi-köpek türünden mi?"

Sırıttı. "Evet. Kedi-köpek türü. Başiboş tavşan ve evcil domuz da var."

"Eve sürekli sokak hayvanları getiren bir çocuk muydun?"

Yaralıları mı tedavi ediyorsun?"

"Birkaç tane olabilirdi. Kuşlar. Kurbağalar. Komşunun kedisinin yakaladığı tavşanlar. Ne yazık ki o zamanlar hastalarımın çoğunu kaybettim."

"Demek hep veteriner olmak istiyordun?"

"Hayır. Ben pilot olmak istiyordum. Bu süper kahramanlıktan sonraydı. Sonra babam gibi yollar ve köprüler inşa etmek istedim. O bir inşaat mühendisi, emekli oldu. Bir süre doktor olmak istedim ama kız kardeşlerim bana sürekli insanlara uygun olmadığımı söylediler."

Gülümsedi. "Kardeşler harika değil mi?"

O da gülümsedi. "Onlarla aynı fikirdeydim, bu yüzden veterinerlik iyi bir fikir gibi göründü. İşin içine girdikçe daha da çok sevdim." Kuralları çiğneyecek olsa da tam işi hakkında soru sormak üzereydi ki garsonları belirdi ve kendini tanıttıktan sonra spesiyalleri sundu.

"Pisi balığı yasak pirinç ve-" "Bekle," dedi Clare.

"Yasak pirinç nedir?"

"Yasak deniyor çünkü yıllar önce sadece kraliyet mensuplarına izin veriliyordu."

"İlginç," dedi ve ardından menüyü dikkatle inceledi.

Deacon bir Tayland biftek yemeği olan pad prik sipariş etti. Clare dişlerini alt dudağına bastırarak düşünmeye devam etti. Yakındaki kutlama devam ediyordu. Görünüşe göre iyi haberlerini FaceTime üzerinden paylaşıyorlardı.

"Başka bir yere gitmek istemediğine emin misin?"

"Hayır, hayır. Sadece zihinsel bir tartışma yaşıyorum. Bunu bazen yaparım. Her şeyi fazla düşünürüm." Önündeki seçenekleri gözden geçirdi. "Canı cehenneme." Elindeki menüyü garsona uzattı. "Ben spesiyal alacağım."

"Çok iyi." Garson başıyla onayladı.

"Özür dilerim. Her şey iyi görünüyordu. Son birkaç gündür pek bir şey yemedim ve birden açlıktan ölüyorum. Düğün heyecanı belki de."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve burnunu kaşıdı. "Özür dilerim. Genelde bu kadar çok konuşmam.

Şey, yapıyorum ama genellikle böyle değil." Güldü, yüzünü elleriyle kapattı.

Sonra ellerini bir saniyeliğine kucağına bıraktı. "Berbat görünüyor olmalıyım ama sen korkmuş bile görünmüyorsun."

"Benim kız kardeşlerim var. Onlar senden çok daha korkunç. Üzgünüm," dedi, kucağına bir parça wonton sıkıştırdığında.

"Bunu bilerek mi yaptın?" diye sordu adam pantolonunu silerken.

Başını kaldırdı ve onun şüpheci kaşlarını kaldırdığını gördü. "Bunu neden yapayım ki?"

"Benim için üzüldüğün için mi? Beni daha iyi hissettirmek için mi?"

"Hayır." Peçeteyi tekrar kucağına koydu, sonra kolunu masaya dayadı ve kızın gözlerine baktı. "Senin için üzülüyorum, çünkü buna ihtiyacın varmış gibi görünmüyor. Nişanlının yaptığı şeyi yapan bir adam Seni hak ediyor ve bunu bilecek kadar akıllı görünüyorsun."

"Nereden biliyorsun? Yeterince zeki olduğumu mu?"

Çatalını tekrar kaldırdı ve son hamur tatlısını ikiye böldü. "İyi bir karakter yargıciyım." Komikti, kadınlar konusundaki kötü seçimlerine bakılırsa kendisi hakkında böyle düşünmezdi. Ya da bir kadın.

"Şey, *ben değilim*. Belli ki." Adamın uzattığı yarım böreği aldı. "Yemek düşürmeye gelince, kız kardeşlerim bunun ilk olmadığını söylerlerdi. çünkü dersim yok."

"Bence sen klas birisin," dedi yumuşak bir sesle, tamamen ciddiydi.

"Şey... az önce kötü bir yargıç olduğunu söylediğine göre..." Yüzünü buruşturdu ve ikisi de güldü.

"Demek kız kardeşlerin var?"

"Evet. İki. Şu anda burada olmadıkları için bunun yasak olduğunu biliyorum ama onları tanımazsam çok gücenirler."

Tekrar gülümsedi. "Bu çok hoş. Aynı şeyi kardeşimden de beklediğim için buna izin vereceğim. Büyük mü küçük mü?"

"Her birinden bir tane."

"Ahh. Sen tipik bir ortanca çocuk barış muhafızı mısın?"

"Birkaç kez arabuluculuk yapmaya çalışmış olabilirim. Çoğunlukla saklanmak için eğildim."

"Senden hoşlanıyorum," dedi aniden, sesi şaşırmış gibiydi. "Ben de senden hoşlanıyorum."

Ona tekrar bakmadan önce peçetesiyle oynadı. "Büyürken hep çok evcil hayvanın olur muydu?"

"İki köpek ve bir kedi."

"Lou adında bir schnauzer cinsi köpeğimiz vardı. Kısa bir süre için bir gerbilim de oldu. Ta ki ağabeyim ve ben onun açık havayı keşfetmesi gerektiğine karar verip onu özgür bırakana kadar. Umarım hâlâ keşfetmeye devam ediyordur."

"Umarım öyledir. Bir gelinciğim vardı. Ralph."

Clare çatalını tabağının kenarına dayadı. "Bir karınca çiftliğim vardı." Deacon bir wonton sapladı, durakladı. "Henry adında bir kaplumbağam vardı." Kaşlarını çattı, sonra muzaffer bir edayla gülümsedi. "Büyükannemin iki tane Siyam kedileri."

"Bir kirpim vardı."

Clare gözlerini ona dikti. "Beni yenmeye mi çalışıyorsun? Bir *evcil hayvanda* liste?"

Gülümsedi, ondan ve kendisinden hayal edebileceğinden daha fazla keyif alıyordu. "Sadece listeliyorum. Seni yeniyorsam yapacak bir şey yok."

"Humph."

Ana yemekleri geldi ve yemek için biraz zaman ayırdılar. Kendisinin, yemeğin ve ortamın ama en çok da onun arkadaşlığının tadını çıkarıyordu. Onun yemek yiyişini izlemek hoşuna gidiyor, yemekten aldığı keyif ve her ısırık arasında tabağındaki parçaları hareket ettirmesi onu eğlendiriyor ve büyülyordu.

Evdeyken her zaman meşguldü ve nadiren yalnızdı, etrafı ya işle ya da ailesiyle çevriliydi. Ama burada oturmak, Clare'le yemek yemek ona daha derin, kişisel bir düzeyde kesinlikle yalnız olduğunu hatırlattı. Restorandaki diğer herkes gibi bir çiftin yarısı, bir bütünün parçası değildi. Görünüşe göre o ve Clare dışında herkes.

"Pilav nasıl?" diye sordu. "Tadı yasak mı?"

"Güzelmış." Bir ısırık daha alırken dudakları kıvrıldı. "Al bakalım."

Kadın ona bir lokma uzattı ama adam yemeğe bakmıyordu. Yakalanmıştı ve hızla kadının koyu kahverengi gözlerine gömülüyordu.

"Yasak olduğu için mi korkuyorsun?" Kadın bekliyordu ve kadın çatalı ona uzatırken adam hâlâ bakıyordu.

"Hayır. Korkmuyorum." Dudaklarını çatalın etrafına kapattı ve Gözleri hareketi takip etti, onun tadını alabileceğini hayal etti. Tatmak istediğine karar verdi.

Adam lokmasını bitirdi ve kadın kendisi için bir ısırık almaya gitti, dudakları onunkinin olduğu yerde. En son ne zaman bir kadına bu kadar ilgi duyduğunu hatırlayamıyordu.

Boğazını temizledi, tekrar sağlam bir zemine oturmak istiyordu. "Ne zamandır buradasın?"

"Buraya daha bugün geldim," dedi ısırıklar arasında. "Peki ya sen?"

Bu, evlenmeme olayının daha dün gerçekleştiği anlamına mı geliyor?

"Buraya dün geldim, o yüzden açık büfe kahvaltının dört gözle beklenecek bir şey olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim." Bu ona bir gülümseme getirdi, bu da muhtemelen olması gerekenden daha büyük bir olay gibi hissettirdi. "Adayı daha fazla görmek ya da en azından tatil köyünün tadını çıkarmak isterdim ama programımız oldukça sıkışık."

"Gidecek misin? Gitmeden önce?"

"Hayır. Konferans Çarşamba günü sona eriyor ve ben Perşembe sabahı eve döneceğim."

Başını öne eğdi. "Hep iş, hiç oyun yok mu?"

Oldukça, diye düşündü. "Sen-"

"Dr. Montgomery."

Deacon döndü ve Clare'le kendisinin masasının yanında duran iki genç adamı selamlamak için ayağa kalktı.

"Hayır, hayır. Lütfen." İkisinden uzun olanı elini uzattı. "Sadece merhaba demek istedik, yarın acelemiz olacağını ve fırsat bulamayabileceğimizi düşündük. Eric Newman."

Deacon önce onun sonra da diğer adamın elini sıktı.

"Sabahki sunumunuzu dört gözle bekliyorum," dedi Eric. "Teşekkür ederim. Umarım faydalı bir şeyler aktarabilirim."

"Yapacağınızı biliyorum. Uyluk kemiği yer değiştirmesi hakkındaki makalenizi büyüleyici buldum. "Sırf sunumunuzu dinlemek için gelen pek çok insan tanıyorum."

* * *

ERIC sıkıcı bir cerrahi tedaviye daha başlarken Clare akşam yemeğini paylaştığı adamı inceleme fırsatı buldu. İyi bir yüzü vardı, gerçekten iyi bir yüzü. Harika bir gülümseme. Güçlü, yontulmuş çene. Ama bu onun Onu yakalayan gözleriydi. Yumuşak kadife kahverengisi, aşırı romantik genç halinin rüya gibi diyeceği türden gözler.

Adam'ın yüzünü hayal etti. O da yakışıklıydı ama daha pürüzsüz, daha gösterişli bir şekilde. Hiç bütün bir geceyi Adam'ın yüzüne hayranlıkla bakarak geçirebileceğini hissetmiş miydi? Hatırlamıyordu.

Eric hâlâ konuşuyordu ki diğer adam ince bir imayla boğazını temizledi. "Oh, um... Üzgünüm, bölmemeliydim. Sabah görüşürüz."

"Sorun değil. Sabah görüşürüz beyler."

Gittiler ve Clare dikkatini Deacon'a çevirdi. "Bir konferansta *olduğunuzu* söylediniz, konferansın kendisi *olduğunuzu* değil."

Bardağını kaldırdı ve bir yudum aldı. "Birkaç konuşmacı var. Abartmış."

"Hmm... Bence alçakgönüllü davranıyorsun. Ve onlara karşı çok tatlıydın. Sizinle konuşurken gergin görünüyorlardı." "Nedenini bilmiyorum."

Mütevazı ve biraz da gergin, diye düşündü. İlginçti. Onun son derece kendinden emin olduğunu düşünebilirdi. "Ne üzerine konuşacaksınız?"

"Katastrofik kemik yaralanmalarında hareket kabiliyetini artırmak için geliştirilmesine yardımcı olduğum bir cerrahi teknik."

"Vay canına. Demek bir şey icat ettin? O adamların etkilenmesine şaşmamalı. Ben de etkilendim ve bunu anlamıyorum bile."

Bir elinin parmakları bardağının dibinde daire çizerken diğer işaret parmağı masaya vuruyordu. "Sadece ben değildim," dedi, sesi neredeyse somurtkan bir çocuk gibi çıkıyordu. "Bu bir ekip çalışmasıydı."

"Çok mütevazısınız, Dr. Montgomery. Neden konuşmaktan hoşlanmadığınız hissine kapılıyorum?"

Vuran parmağı hareketsiz kaldı. "Bu konu hoşuma gidiyor. Yardımcı olabilecek bir şeyi paylaşmaktan keyif alıyorum ama... Bu gerçekten çok saçma," dedi küçük bir kahkaha atarak ve çayının son parçasını da boşalttı. Bardağı yere bıraktı, tam olarak kaydırды su bardağının yanında. "Başladığımda iyiyim, ama maç öncesi, maçın başlaması... Neden hepsi okuyamıyor bilmiyorum. Daha ayrıntılı bir şekilde yazmaktan mutluluk duyarım."

"Ahh." Anlayışla başını salladı. "Biliyorsun, Connor, kardeşim, sınıfın önüne çıkmaktan nefret ederdi. *Nefret* ederdi. Karın ağrısı numarası yapmak, okul tuvaletinde saklanmak gibi şeyler. Bu yüzden annem ona saatlerce alıştırma *yaptırırdı* ve öğleden sonraları çalıştığı için İtiraf etmeliyim ki bu hoşuma gitti.

"Tüm kıyafetlerini ters çevirmesini sağladım ve kitap raporunu ya da her neyse onu bu şekilde vermeye çalışırdım. Yüzüne ketçap sürerdim ya da burnuna mendil soktururdum. Bazen onu tek ayak üzerinde durmaya zorlardım.

ayağına ya da kafasına. Biliyorum, kulağa aptalca geliyor," dedi Deacon'ın yüzündeki şüpheci ifadeye.

"Hayır."

"Evet, öyle. Dürüst ol."

"Tamam." Gülümsedi ve bir tarafında belli belirsiz bir gamze belirdi.

"Birazcık." "İşe yaradı. Belki de bunu aşırı stres altında yapmaya alışmak Sınıfın önünde bunu gerçekten yaptığında koşullar onun kendine daha fazla güvenmesini sağladı."

"Mmm. Tuhaf bir şekilde mantıklı. Yani gidip başımın üzerinde durma alıştırmaları mı yapmalıyım?"

"Hayır. Buna ihtiyacın olduğunu sanmıyorum." "Teşekkür ederim," dedi Deacon.

"Bir şey değil." Adam gülümsedi ve kadın nefesinin kesildiğini hissetti. Yüzü yakındı, gözleri onunkilere bakıyordu ve kalbi midesine inecek gibiydi. Ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Masalarının yanındaki boğazın alçak sesle temizlenmesi büyüğü bozdu. "İkinize başka bir şey getireyim mi?" diye sordu garson. "Tatlı?"

Clare koltuğuna geri oturdu. Odasına tek başına dönmeyi pek istemiyordu. Deacon'la kalmak, onunla tatlıya dalmak istiyordu. Ve biraz fazla yaptığı için, yapmayacaktı. "Ben iyi."

"Ben de," dedi Deacon.

Garson başıyla onayladı ve yoluna devam etti.

"Sanırım gitsem iyi olacak," dedi sonunda. "Yatağa gitmeliyim." *Doğru, çünkü tatildeyim ve yarın yapacak çok işim var.* Ama Deacon biliyordu. Ve sırf onu haklı çıkarmak için saatine baktı. Saat on bire yaklaşmış olmalıydı.

Ayağa kalktılar ve bahşişler dahil olmasına rağmen, Deacon'ın garsonları için cömert bir ikram bıraktığını fark etti. Onu dikkat çekmeyecek şekilde Tabakının kenarında, ona belli etmeden ve garsonun onlar gidene kadar görmeyeceği şekilde, böylece reddedemezdi.

Masaların arasından çıkışa doğru ilerlerken adamın geniş, sıcak avuçları kadının belini sıyırdı. Su bahçesini sessizce geçtiler ve yol ayrımına geldiklerinde yavaşladılar.

"Ne taraftan?" Deacon sordu. "Seni geri götüreceğim."

"Bu çok hoş ama gerçekten buna gerek yok. Burası beş yıldızlı bir tatil köyü, Los Angeles şehir merkezi değil."

Deacon yürümeye devam etti. "Doğru. Ama biliyorsun, seni yemeğe hep götürdüm ve si."

Kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Ayrıca her şey dahil bir tatil köyü. Belki ben seni aldı."

"Belki de yaptın."

Adam ona tam göğsüne isabet eden o hafif orantısız sırtışı attı. Kadın yürümeyi kabul etti ve birlikte tuğla yolu takip ettiler. Tesis karanlıktı ama kaldırım boyunca uzanan ışıklar yolu aydınlatıyor ve sallanan palmyelerin sıkı gri gövdelerini parlatıyordu. Sessizdi ve tek bir kişinin bile yanından geçmedikleri zaman, onun kendisine eşlik etmesinden memnundu.

Kendi binasına çıkan koridora geldiklerinde yavaşladı ve ikinci kata çıkan merdivenleri işaret etti. "Ben yukarıdayım, yani..."

Deacon merdivenleri çıkmaya başladı. "Seninle kapıya kadar yürüyeceğim. Ben böyle eğlenceliyimdir."

Muhtemelen hayır demeliydi, kapısına kendi başına gidebileceği konusunda ısrar etmeliydi. Çünkü elbette yapabiliirdi. Ama ısrar etmedi, sadece takip etti, kapısındaki HONEYMOON pankartını kaldırdığı için son derece memnundu.

Odasına ulaştılar ve kadın yüzünü ona döndü. Şimdi sadece ikisi, burada, kapısının önünde yalnızdılar. Başında alkolle ilgisi olmayan hafif bir uğultu hissetti.

"Şey, şimdi ve burada Clare."

Daha önceki kelime kasmuklarının hatırlatılması üzerine gözlerini devirdi. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum." Terli olmamasını umarak elini uzattı.

"Ben de sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Parmaklarını onun parmaklarına doladığında basit bir tokalaşma gibi gelmedi. "Bu gece çok eğlendim. Korkunç olabilecek bir geceyi şaşırtıcı derecede güzel bir şeye dönüştürdün."

"Sevindim."

"Beni yakaladığın ve üstümü kurtardığın için, yemek için ve konuştuğumuz için teşekkür ederim..." Ve belki de konuşmayı *kesebilir*.

"Bir şey değil."

Bir kurbağa alçak sesle vırakladı ve bir başkası cevap verdi, ama kalbinin çarpıntısının daha yüksek olduğunu anladı.

Başındaki uğultu artmış, adamın gözlerinin içine bakmaktan ve dudaklarına bakmaktan başı dönmüştü çünkü onun kendisini öpmesini istiyordu. İstiyordu ki

O pürüzsüz, sert dudakları üzerinde hissetmek, onun tadına bakmak ve kollarının onu sardığını hissetmek. *Aklımı kaybediyorum.*

"Çok güzelsin," dedi. "Bütün gece bunu söylemek istiyordum." Elini kaldırdı ve başparmağını hafifçe yanağında gezdirdi.

Sonra adam eğildi ve kadın hareket etti. Sadece... hareket etti. İçeri ve yukarı, parmakları adamın gömleğinin ön kısmında kıvrılıyordu. Tam onun tadına varıyordu, ilk öpücüğün o sıcak, karıncalı seline kapılıyordu ki, beyni onun *yanağını* öpmek için eğildiğini tamamen fark etti.

Geri çekildi. "Özür dilerim." Sertçe yutkundu, yanaklarına acı bir sıcaklık dolduğunu hissetti ve umutsuzca ortadan kaybolmayı diledi. Deacon tam bir şaşkınlıkla ona bakıyordu. Böylece iki kişi olmuşlardı. "Ben... gerçekten üzgünüm."

Kapısına doğru döndü. Açık hava koridorunda sert bir rüzgâr esiyor, saçlarını gözlerine doğru savuruyordu. Anahtarını kilide nasıl soktuğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Omzunun üzerinden bir özür daha mırıldanarak kapıyı açtı ve arkasından kapattı, sonra ayağa kalktı, kalbi utanç içinde çarpıyor, dudakları uğulduyordu.

Şampanya kadehleri, meyve ve peynir tepsisini kaldırmıştı. Yatak arkaya çevrilmişti ve lanet kuğular geri dönmüş, yatağın ortasına yerleşmiş ve havlu kumaştan dudaklarıyla öpüşüyorlardı.

Bölüm 4

CLARE uyandığında kendini en kötü klişe gibi hissediyordu. Hayatını bir haber başlığı olarak görebiliyordu.

"Çaresiz terk edilmiş gelin, mütevazı erkek veterinere saldırır. Detaylar 6'da."

İnledi ve yuvarlandı. *Ne aptalım.* Tavandaki vantilatörün geniş kanatları başının üzerinde vınlayarak sabah güneşinin ışığını kesiyordu. Ama biraz dengesiz olmaya hakkı vardı, değil mi?

O anı yaşamıştı, artık unutulabilirdi. Tabii ki öpücük o anlardan sadece biriydi. Ondan önce çok daha fazlası olmuştu.

Deacon Montgomery'yi unutmak kolay olmayacaktı.

Bir kolunu gözlerinin üzerine atarak iç çekti. Pastırma ve waffle'a ihtiyacı vardı. Belki krem peynirli bir simit ve süper ince somon füme, ardından Jess'le güzel, güçlü bir konuşma.

Deacon açık büfe kahvaltı konusunda şaka yapmıyordu ve iki kişilik küçük bir masaya oturarak planladığı her şeyi ve daha fazlasını yedi. Mimosasını yudumladı ve ikinci tur için geri dönmeyi düşünerek insanları izledi. Yarım cam bir duvar, restoranı çevre düzenlemesi ve taş yoldan ayırıyordu.

İnsanlar havuza ya da plaja doğru yürüyordu. Bunun ötesinde soluk kum ve pırıl pırıl su vardı. Deacon'ı düşündü ve gülümsedi, ne yaptığını, şu anda konuşup konuşmadığını ve nasıl gittiğini merak ediyordu.

Tam Jess'i aramayı düşünüyordu ki çantasındaki cep telefonu çaldı.

"Selam. Ben de seni aramak üzereydim."

"Nihayet!" Jess söyledi. "Dün gece beni araman gerekiyordu. *Ölüyordum!* Sen nasılsın?"

"Ben iyiyim. Şu anda oturduğum yeri görmelisin."

"Kıskandım. Ama gerçekten nasılsın?"

"Ben iyiyim."

"Clare." Jess'in ses tonu, kilisedeki o telaştan sonra bu cevabın yeterli olmayacağını söylüyordu... *İki gün önce mi?* Sanki daha uzun sürmüş gibiydi. "Garip ama gerçekten öyleyim. Yemin ederim ben de tam seni aramak üzereydim."

"Hmm. Sadece annenle konuştuğum için affedildin."

"Oh, Tanrım. Lütfen birbirinizi arayıp beni sormadığınızı söyleyin. 'Zavallı Clare nasıl? Onunla konuştuğunuz mu?' Çünkü bu acınası bir durum."

"Mmm... birkaç arama olmuş olabilir. Connor da beni aradı. Son zamanlarda tam bir pislik oldu," diye ekledi Jess, sesi asıktı.

"Gerçekten mi? Siz ikiniz kavga mı ediyorsunuz? Bana şaşırmış diyebilirsiniz." Jess ve Connor yürümeye başladıklarından beri birbirlerini dürtüyorlardı.

Jess ofladı pufladı. "Her neyse. Seni kontrol ediyordu, bu yüzden onun zorba pislik eğilimlerinin çoğunu görmezden geldim. Ev güzel mi?"

"Cennet gibi."

"Çoğunlukla çiftler mi? Eğer öyleyse, umarım erkekler kel ve orta yaşlıdır, güneş yanığı bira göbekleri vardır."

Clare, hiç de öyle olmayan Deacon'ı hayal etti ve belirgin bir karıncalanma hissetti. "Mmm." Dalgınca çatalını tabağındaki şurubun içinden geçirdi. "Bir sürü çift var ama aynı zamanda devam eden bazı konferanslar da var.

bilirsiniz, bekar insanlar da."

"Ooh. Söyle bakalım. Bu bekar insanlardan herhangi biriyle tanıştın mı?"

"Şey... aslında, biriyle tanıştım. Dün gece yemek yedik." "Bekle.

Biriyle derken, bir erkekle mi?"

"Evet." Çok tatlı, akıllı ve *muhteşem* bir adam.

"Ayrıntılar," dedi Jess yediği şeyden bir lokma alırken.

"Asya füzyonuydu, gerçekten iyiydi. Benimki siyah pirinçle geldi.

."

"Kaltaklık yapma."

Clare güldü. "Akşam yemeği yedik." "Ve?"

"Ve hiçbir şey. O iyi biri. O bir veteriner. Bir veteriner için burada. konferans."

"Ve? Bu Dr. Hottie ile balayı ilişkisi mi yaşıyorsun?"

"Ne? Hayır! Hayır! Birincisi, bu bir balayı değil ve ikincisi, sadece hayır. Mükemmel bir centilmen gibi beni kapıma kadar geçirdi ve sonra ben..."

Clare inledi. "Oh, kahretsin, Jess. Tam bir aptalım."

"Aman Tanrım. *Yapmadın!*"

"Yapmadım... *Hayır! Jess!*"

"O zaman söyle bana."

"Bana bakıyordu ve ben düşündüm ki... Kahretsin. Ne düşündüğümü bilmiyorum ve..." Eliyle yüzünü kapattı. "Korkunçtu."

"Eww. Gerçekten mi?"

"Hayır. Pek sayılmaz. Dudaklarımızın milisaniyelik fırçası değil." Daha çok tarihteki en sarsıcı bir saniyelik öpücük gibi. "Ama bunun kasıtlı olmadığı gerçeği. En azından onun tarafından. Yanağıma bir öpücük konduracaktı ve-Sanki kendimi bile tanımıyordum. Sanki beden dışı bir deneyim yaşadım ve onu öptüm. Benim neyim var *böyle*?" Sesi bir oktav yükseldi. "Şu anda antimen olmalıydım. Manastırları araştırıyor olmalıydım."

"Antimen ya da değil, onunla yemeğe çıktınız."

"Tam olarak dışarı çıktığımı söyleyemem. Birlikte yemek yedik. İkimiz de oradaydık. Yemek yedik. Bir randevu gibi değildi."

"Hmm. Hiçbir şey olmaması için çok fazla açıklama yapıyorsun."

"Çünkü hiçbir şey değil. O..." Sıcak fırçayı düşündü. Yüzündeki eli ve o kısa öpücüğün dudaklarında bıraktığı karıncalanma titreşimi. Şimdi bile, kendini durdurmadan önce neredeyse onlara dokunuyordu. "O gerçekten hoş biri. Hepsi bu."

"Öyle mi?"

"Ha?"

"Öyle dedin. *Öyleydi* değil. Bu onunla tekrar görüştüğün anlamına mı geliyor?" "Umarım değildir," dedi ve yalanın içine işlediğini hissetti.

"Ayrıca

Aslında bu utanç verici olurdu, sanırım en iyisi bunu bir yabancıyla beklenmedik seksi bir öpüşme olarak bırakmak. Benim tek seksi öpücük hikayem."

"Seksi öpücük, ha? Bir saniye önce sadece dudakların sürtünmesiydi." Jess güldü.

"Bunu komik bulmana sevindim."

"Oh, öyleyim." Jess iç çekti. "Gerçekten Chicago'ya taşınmak zorunda mısın?" "Zorundayım. Gelecek hafta işime başlıyorum. Ama şehir eğlenceli olabilir."

"Sanırım," dedi Jess üzüntüyle. "Elbette ziyaret edeceğim. Belki bunu *Sex in the City* anlaşması haline getirebiliriz."

Clare güldü. "Belki de. Ve biliyor musun, belki de yönünü tamamen değiştirmek, aynı yolda kalıp sürekli doğru dönüşü aramaktan daha iyidir. Ben de öyle yaptım, biliyor musun? Sadece sürmeye devam ettim, aradım, istedim, yanlış yolda olduğumu bile fark etmedim. Benzin bitti. Çıkmaz sokakta."

"Bu tam bir metafor."

"Öyle, değil mi? Bu benim ikinci mimozam olabilir."

"Berbat bir ofis kahvesi içtiğimi bildiğin halde bu gerçekten çok kaba. Ve ben bunu bir yoldan ziyade bir hız trenine benzetmeyi seviyorum. Al

bin, heyecanlan, in. Yeni bir tane arayın. Araba kullanmaktan çok daha hızlı ve çok daha tatmin edici."

Jess'in boktan ev hayatı onu bu hayatı tekrarlamaktan ne kadar uzak tuttuysa, Clare'in masal gibi çocukluğu da onu bu hayatı tekrarlama hayalleri kurmaya itti. Ama o artık bunu yapmıyordu. Yeni bir şehir. Yeni bir iş. Yeni hayat planı.

"Mmm. Kendine ait güzel bir metaforun var." "Evet, var. Ve şampanyam bile yok."

Clare bardağının sapını parmaklarının arasında yuvarladı. "Sanırım-"

"Hayır. Daha fazla düşünmek yok. Yapmak istiyorum. Tercihen ateşli doktorla."

Gülümsedi. "Tamam, otoriter ama ben de tam ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu söyleyecektim."

"Tatil mi yoksa adam mı?"

"Hmm... Güzel soru-"

"Doğru cevap her ikisi de," dedi Jess ısrarla. "Oh, kahretsin. Özür dilerim. Patronum geliyor. Gitmeliyim ama Clare?"

"Evet?"

"Fırsat doğarsa, hayatında bir kez olsun bunu fazla düşünmeyeceğine dair bana söz ver."

"I-"

"Seni seviyorum, güle güle."

Clare, "Ben de seni seviyorum," dedi ama Jess aramayı çoktan sonlandırmıştı.

* * *

DEAKON, yaklaşık yüz kadar din adamının bulunduğu odanın önünde durdu. Küçük hayvan cerrahı arkadaşları, travmatik kemik yaralanmalarını düzeltmek için geliştirdiği daha az invaziv yeni yöntemi gösteren bir röntgen slaytındaki ayrıntıları işaret ediyor.

Bir saatten biraz fazla bir süredir konuşuyordu ve Clare'in tavsiyesini birden fazla kez düşünmüştü. Tek ayak üzerinde durma pratiği yapmamıştı ama onu karşısında otururken hayal etmişti. Clare kesinlikle onun topluluk önünde konuşma korkusunu aklından çıkarmıştı, öyle ki düşünce akışını kaybetmemek için konsantre olması gerekiyordu.

Dün gece ya da bu sabahki sunumu için heyecanlanmaya kesinlikle vakti olmamıştı, çünkü topluluk önünde konuşmakla ilgili her düşünce onu

Clare'i düşündü ve aklına Clare'in ona verdiği o bayıltıcı öpücüğün tekrarı geldi.

Onu öpmek için can atıyor, sırtını kapıya yaslamakla bunun korkunç bir fikir, korkunç bir zamanlama olduğunu söylemek arasında gidip geliyordu. Sonra onu öpmüş ve adam daha tutarlı bir düşünce geliştiremeden gitmişti. Tam bir dakika boyunca kapının önünde durmuş, ona bunun ne anlama geldiğini ve iyi olup olmadığını sormak istemişti. Ondan mı özür diliyordu yoksa genel olarak mı? Düğünü iptal eden kendisi olmadığı halde bir şekilde kendini suçlu mu hissediyordu? Ama en çok da onu tekrar öpmek istediğini düşündü.

Bir yudum su almak için durakladı ve saatine baktı. "Bu biter Yerleştirme ve stabilizasyon kısmı," dedi odaya bakarak. "Öğle yemeğinden sonra ameliyat sonrası ve komplikasyonları ele alacağım. Size iyi öğle yemekleri. Saat 1'de burada görüşürüz."

Dizüstü bilgisayarıyla meşgul oldu ve odadaki kalabalık gözlerin kendisi yerine birbirlerine dönmesini bekledi. Mırıltılar arttıkça ve insanlar gitmek için ayağa kalktıkça rahat bir nefes aldı.

"Dr. Montgomery." Uzun boylu, zayıf bir genç adam tam koridorda ilerlemeye başlamışken onu durdurdu. "Acaba bir dakikalığına beyninizi alabilir miyim?"

Adamın yaka kartına baktı. Tanışma toplantısında tanışmışlardı. Karısı ve iki küçük çocuğu Minnesota'ya dönmüştü. "Elbette, Jim."

Deacon adamın ayrıntılı sorununu dinledi: kedi lösemisinden muzdarip bir kedi. Tüm dosyayı ve röntgenleri görmeden elinden geldiğince fikrini söyledi.

"Montgomery." Murray sağ tarafında bir el salladı. "Öğle yemeğinden önce havuza uğrayıp bir şeyler içeceğiz ve biraz güneşleneceğiz."

"Pekâlâ, dostum. Seninle orada buluşuruz." *Clare havuz kenarında mı olacak? Havuz insanı mı yoksa plaj insanı mı?* Sormamıştı, fırsat bulamamıştı. Onunla ilgili pek çok şeyi merak etmişti, dün gece tavana bakarken, yumuşak ağzının onunkinin altında nasıl açıldığını yeniden yaşarken, hindistancevizinin hafif kokusunu ve parmaklarının gömleğini kavrayıp onu içine çektiğini hatırlarken. Ve kadın öpüşmeyi bitirip kapalı kapısının ardında neredeyse kaybolduğunda tam da balıklama dalmak üzereydi.

Jim'in tüm sorularını yanıtladı ve dışarı çıktığında on dakikası kalmıştı, Clare'i bulmak şöyle dursun, onu aramak için bile zar zor yeterli bir süre. Bu işi olurla bırakmalı, mükemmel bir öpücük olarak saklamalı ve öylece bırakmalıydı.

Yoğun ışığa karşı gözlerini kısarak yürürken telefonunu çıkardı. Cevapsız arama yoktu, sadece en iyi arkadaşı ve klinik ortağı Jax'ten ameliyat sonrası hayati bulguları içeren bir mesaj gelmişti. Cevapladı ve gönder tuşuna bastı. Evdeki hava durumunu merak etti, tahmin edildiği gibi gerçekten kar yağacak mıydı? Kötü havalarda daha çok araba kazası oluyordu. Daha fazla dört ayaklı hayvana da çarpıyordu. Ama Margo ve Maci karı severdi. Kardan adam yapmak için yeterince büyümüşlerdi. Hava durumu uygulamasına göre, tahminciler karı azaltmış ve daha çok ıslak bir kış karışımına doğru eğilmişlerdi.

Yürümeye devam etti, havuz güvertesini güneşte ve gölgede kaplayan cesetlere baktı. Diğerleri bellerine kadar havuz suyunun içinde duruyordu. Bara yaklaştıkça gizli hoparlörlerden gelen sesler ve kısık müzik sesi arttı. Sorumluluk sahibi iki çocuk babası olmadan önceki genç halini hayal etti, bira içiyordu.

Ve bu düşünceyi bir başkası takip etti. *Burada ne halt ediyorum ben?* Aptal olduğu için kendine lanet etti ve içeri dönmek için arkasını döndü. Dün gece kızları kontrol etmek için annesini aramıştı ama içkiyi ve güneşte geçireceği dakikaları atlayıp tekrar arayacaktı. Saatine baktı, Margo ve Maci'nin otuz dakika daha anaokulundan çıkmayacaklarını gördü. Kahretsin, onlarla konuşmak, küçük seslerini duymak istiyordu.

Başını kaldırıp baktığında, neredeyse düşüncelerine hükmeden kadına çarpacaktı.

Clare havuzdan dışarı adımını atar atmaz onu görünce durdu ve neredeyse tökezleyerek geri çekiliyordu. Karnının üzerinden ve uzun, ince bacaklarından aşağı su akıyordu. Büyükannesinin onaylayacağı iki parçalı bir kıyafetin içinde bile bu vücut bir erkeği öldürmeye yeterdi. Saçları omuzlarının üzerinden sarkıyordu. Uçlarından damlayan parlak su tanecikleri göğsünden aşağı kayıyordu.

Yüzünü onunkine doğru eğdi.

"Merhaba." "Merhaba. Havuzun tadını çıkarıyor musun?"

"Oh. Evet." Bakışları önce adamın yüzünden uzaklaştı, sonra geri döndü. "Konuşmanız nasıldı?"

"Güzel. Yardım ettin."

Dolgun dudakları utangaç bir şekilde yukarı kıvrıldı. "İyi yapacağını biliyordum." Önce bir ayağını sonra diğerini kaldırdı. "Vay be. Bu çok sıcak." Ayaklarını kenarda duran parmak arası terliklerin içine sokmak için yana doğru adım attı. Birini giymişti ve ikincisini giymek üzereydi ki gıcırdadı, adamın koluna yapıştı ve neredeyse havuza yuvarlanıyordu.

Ve ikinci kez Clare'i kendisine doğru çekti. Elleri onu sabitlemek için beline gitti ve sadece bu dokunuş bile akli başında fikirlerinin çoğunu uçurdu. Bir an öylece durdular, kızın çıplak, ıslak teni avuçlarını yakıyordu. Kalp atışları hızlandı ve Clare'in kokusunu aldı -hindistancevizi ve portakal kokusu.

"Özür dilerim. Ayakkabı sorunu. Tekrar. Bu utanç verici," dedi, gözleri ayaklarında, parmaklarının arasındaki terlikle oynuyordu. "Beni hep yakalıyorsun."

Parmaklarının onun etinde hafifçe gerilmesine izin verdi, onları sırtına doğru kaydırmak ve onu daha yakına çekmek istiyordu.

Ayakkabılarını giydikten sonra tekrar yukarı baktı. "Seni ıslatacağım."

Adam tam aldırmadığını söyleyecekti ki, kadın geri adım attı ve adam ellerini indirdi.

Bırak gitsin. Hayatına devam et.

Ayaklarının üzerinde kaydı, omzunun üzerinden baktı, sonra tekrar gözleriyle buluştu. "Umarım dün geceden sonra... bilirsin, kızgın değilsindir. Yani, evli olup olmadığın hakkında hiçbir fikrim yok, ya da... Yani, evli olsaydın muhtemelen bir şeyler söyledin, ama..."

Dün gece barda yaptığı gibi hızlı hızlı konuşmaya devam etti. "Belki bir kız arkadaşın vardır ya da... ya da belki sadece böyle öptü ya da-"

Deacon gülümsediğini hissetti. Bunu durdurmanın hiçbir yolu yoktu. "Birini öptüğünde hep böyle bolca özür diler misin?"

Dudağını ısırıldı. "Çok fazla insanla öpüşmem."

Başını salladı ve bunu bir kenara bıraktı. "Bildiğim iyi oldu. Ayrıca evli değilim. Kız arkadaşım yok. Böyle öpülmekten hoşlanıyorum ama daha önce hiç böyle öpüldüğümü söyleyemem."

"Hayır mı?"

"Hayır. Ama sen beni daha önce hiç öpmedin." Ve bu kesinlikle peşini bırakmıyordu.

Tamamen hareketsiz bir şekilde ona baktı. "Bu... güzel."

"Bu doğru." Ve bunun peşini bırakamadı, çünkü onu tekrar görmek zaten bildiği bir şeyi daha da pekiştirmişti. Eğer sadece fiziksel bir şey olsaydı, çekip gidebilir ve unutabilirdi. Ama bundan daha fazlası vardı. "Bu akşam benimle yemeğe çıkmak ister misin?"

"Oh, şey..." Gözlerini tekrar kaçırdı. "Biliyorsun, gerçekten kimseyle ilişki kurmak istemiyorum." Bir kahkaha attı. "Belli ki,

Dün geceki davranışlarımdan anlayamazsınız ama gerçekten öyle değilim. Yani, bu çılgınlık olurdu. Neden burada olduğumu ve..."

"Ben de değilim," dedi ve bunda ciddi idi.

Son kadın acı bir tat bırakmıştı. Bebeklerini arkasına bile bakmadan bırakıp giden bir kadın bunu yapabilirdi. Ama her ne sebeple olursa olsun, bunun peşini bırakamazdı. Clare'in gitmesine izin veremezdi.

"Yani, sadece yemek mi yemek istiyorsun?"

"Evet." *Hayır, sadece değil.* Ama istediği başka her şeyi unutması iyi olurdu.

"Tamam." Öpülesi dudakları tatlı bir gülümsemeye dönüştü. "Neden seninle tanışmıyorum?"

"Bu işe yarar. Tercihiniz var mı?"

"Pek sayılmaz. Altı gecem ve altı restoranım daha var. Hepsine gitmeyi planlıyorum."

"Tamam. İtalyan yemeklerini denemek ister misin?"

Mesela yedi buçukta?" "Tabii."

"Harika." Gülümseyerek kalçasını okşadı. "O zamana kadar ayakta kalmaya çalış."

Bölüm 5

DEACON onun geleceğinden EMİN DEĞİLDİ. Onun yüzünde geniş bir gülümsemeyle kendisine doğru yürüdüğünü görene kadar gelmesini ne kadar çok istediğini fark etmemiştir. Açık havada mum ışığında iki kişilik bir masada Clare'in karşısına oturmak hiç de zor olmadı. Saçları ipeksi dalgalar halinde sarkıyor, görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını anlamak için parmaklarını kaşındırıyordu. Yumuşak ışık Clare'in gözlerinde parıldıyordu ve adam onun güzelliği karşısında ağzı açık kalmakla aptal gibi sırtlamak arasında gidip geldi.

Kahve ve tatlı eşliğinde oyalanırlarken Clare, "İşte bir tane daha," dedi. "Buna neden mezarlık vardiyası dediklerini biliyor musun?" Dudaklarının arasına bir lokma daha çikolatalı mus sıkıştırdı.

"Um..."

"Hayır. Bilmiyorsun. Ben söyleyeyim. Uzun zaman önce-" "Daha açık konuşabilir misiniz?"

"On sekiz yüz mü?" Gülümseyerek omuz silkti. "Bilmiyorum ama bu önemli değil."

"Sen öyle diyorsan." Musundan bir ısırık çaldı.

"Biri öldüğünde, o kişinin gerçekten ölüp ölmediğinden her zaman emin olamıyorlardı, bu yüzden birinin mezarlıkta oturup zili dinlemesi gerekiyordu, dolayısıyla 'mezarlık vardiyası'. Bu da bir diğerine yol açıyor."

"Saved by the bell?"

"Aynen öyle." Kaşığıyla onu işaret etti. "İnsanları bir çana bağlı bir iple gömüyorlardı, böylece uyandıklarında ya da canlandıklarında ya da her neyse, ipi çekiyorlardı ve mezarlıkta çalışan kişi bunu duyuyordu."

Bunu düşündü.

"Ama düşünürseniz, buna herhangi bir isim verebilirlerdi. Karanlık gökyüzü kayması. Ay gözlemcisi kayması.

"Ölümsüz vardiya," diye önerdi.

"Doğru."

"İlginç. Ürkütücü ama ilginç." "Sence ben ürkütücü müyüm?"

"Ve ilginç," dedi, hatırlayabildiğinden daha fazla keyif alarak.

Dudaklarının yarısına kadar gelen kremalı çikolatadan bir ısırık daha alarak durakladı. "Bana bakıyorsun," dedi.

"Seni dinliyorum." Ama baktığını biliyordu. Kahvesini kaldırdı. "Ve ayrıca, sen de bana bakıyorsun."

"Sanırım öyleyim." Dudakları kaşığın etrafında kapandı.

"Ve düşünüyordum da, gerçekten iyi görünüyorsun." Gülümsemesi kayboldu ve aralarına biraz mesafe koyarak arkasına yaslandı ve adam hiçbir şey söylememiş olmayı diledi. "Özür dilerim. Bu konu hakkında konuşmayacağımız konusunda anlaşıştık."

"Hayır. Sorun değil." Tabagının etrafındaki bir parça traşlanmış çikolatayı itti. "Çoğunlukla öyleyim. Garip bir durum. Biraz incindim. Utanıyorum. Ama kalbim kırık değil." Yavaşça, yumuşak bir sesle konuştu ve sonunda gözleri tekrar onunkilerle buluştu. "Ben pek çok şeyim ama bu onlardan biri değil. Oldukça kötü, ha?"

"Ya da oldukça iyi, nasıl baktığınıza bağlı." Bir başkasını seçecek ve bunu söylemek için düğüne kadar bekleyecek bir dangalak yüzünden kalbinin kırılmadığını duymaktan son derece memnundu. Kız kardeşlerinden birine bunu yapan bir adamı öldürebilirdi.

"O kadar dramatik değildi," dedi tekrar tabağına bakarak. "Büyük bir olay olmadı. Onu bir nedime ile dolapta falan yakalamadım."

"Her zaman böyle bağışlayıcı mısınız?"

Bu onu gülümsetti. "Oh, kin tutabilirim. Ağabeyime sorabilirsiniz. Ama bu durumda, affedilecek çok şey olduğundan emin değilim. Haklı olduğunu düşündüğümünden beri değil. Gerçek bir anlaşma olmasını istedim, anlıyor musun? Çünkü ben istedim gerçekte, ama değildi. Ve o değildi. Yani..." Omuz silkti, bakışlarını indirdi. "Her yönüyle bir hataydı ve-" Gülümsemeye çalışarak sözünü kesti. "Özür dilerim. Bu berbat bir akşam yemeği sohbeti. Beni yemeğe davet etmek istemediğini söylemiştim."

"O kadar da kötü değil. Ayrıca, konuyu ben açtım. Ve sana sormak istedim."

Başını hafifçe eğdi ve anın ağırlığını biraz olsun üzerinden attı. "Neden?"

"Bilmiyorum."

Dudaklarından bir kahkaha döküldü. "Bu korkunç bir cevap! Uzun zamandır biriyle çıkmamana şaşmamalı."

"Tamam, cevap şu ki, ben sadece..."

"Ne gibi?" diye sordu, gözlerinde şakacı bir meydan okuma vardı.

"Gibi..." Onun gibi bir şey düşünemiyordu. Clare'in benzediği birini düşünemiyordu. "Bilmiyorum. Kendimi durduramadım."

"Oh."

Yanaklarında bir kızarıklık belirdi ve Clare'in açık, dürüst gözlerine bakarken göğsünün sıkıştığını hissetti. Masanın üzerinde duran eline uzandı ve parmaklarını onunkilere doladı. "Bu hatayı yapmadığına sevindim."

Başını kaldırdı, kalbi gözlerindeydi. "Benim de."

* * *

ELLERİ HÂLÂ onunkilerdeyken restorandan çıktılar ve bir açık hava barının önünden geçerek tuğladan bir verandaya doğru yürüdüler. Lobi alanından kahkaha sesleriyle noktalan bir müzik yayılıyordu. Deacon o yöne baktı, sonra tekrar ona döndü. "Kontrol etmek ister misin?"

İstiyordu. Onunla daha fazla zaman geçirmek için her bahaneye evet diyebilirdi. Evet demeye başladı ama yüksek sesle "*Deacon!*"

"Aman Tanrım! Diyakoz Montgomery! Sen olduğuna *inanamıyorum*." Ateş kırmızısı saçları olan uzun boylu bir kadın Deacon'ı uzun zamandır görmediği bir sevgilisi gibi kucakladı. Yanağından öpmek için geri çekildiğinde parlak bir gülümseme vardı.

Clare ondan Deacon'a baktı.

"Leslie?"

"Evet! İnanabiliyor musun! Son dakikada geldim, beni bilirsin. Seyahat programına bile bakmadım." Düzleştirilmiş avucu adamın göğsünde oyalandı. "Şu haline bak. Hâlâ aynı yakışıklılıktasın."

"Leslie, bu Clare. Clare, Leslie. Veterinerlik okuluna beraber gitmiştik." "Evet, öyle yaptık." Leslie, Deacon'a göz kırptı ve Clare'e, "Acaba

Bundan daha fazlasını yaptılar. Leslie elini uzattı. "Clare, tanıştığımıza memnun oldum."

Clare elini tuttu ve kadının ellerinin yumuşak ve güçlü olduğunu fark etti. "Doktor musunuz? Ya da... Oh. Birlikte misiniz?"

Kadına baktı

Deacon, bu olasılık ilk kez kafasına dank etmiş gibi görünüyordu.

"Hayır, hayır. Değiliz," dedi Clare çabucak, kendini gereksiz bir figüran gibi hissederek. "Ve benim gerçekten gitmem gerekiyor."

"Bekle, seni geri götüreyim." Deacon geri adım atmak için hamle yaptı ama Leslie kolunun üst kısmını sıkıca kavramıştı.

"Hayır, gerek yok. Gerçekten. Siz ikiniz yetişin." Onun kendisini tekrar geri götürmesini istemiyordu. Yani yüzde doksan dokuz oranında istemiyordu. Diğer yüzde birle daha sonra ilgilenenecekti. "Yemeği beğendim," diye ekledi omzunun üzerinden ve hızla uzaklaştı. Kaçmıyordu -kaçmasına gerek yoktu- ama aniden odasının yalnızlığı için yanıp tutuşuyordu.

Hissettiği bu küçük hayal kırıklığı bile aptalcaydı.

"Clare. Hey. Bekle."

Yavaşladı ve Deacon'ın ona doğru koştuğunu görmek için döndü. Deacon ona yetişti ve yanına düştü. "Leslie'yi çok eskiden tanıyorum. Veterinerlik okulunda beraberdik."

"Doğru. Sen de öyle demiştin. Eski dostlarla hasret gidermek harika." *Ya da arkadaştan daha fazlası.*

"Onu görmeyeli... o kadar uzun yıllar oldu ki hatırlayamıyorum bile." "Sorun yok Deacon. Gerçekten," dedi, ses tonunu bozmadığından emin olarak.

Kızgındı. Kızmamıştı. "Bu beni ilgilendirmez."

"Doğru. Şey, düşündüm de..." Ellerini kaldırdı, sonra yürürken tekrar yanlarına indirdi. "Ne düşündüğümü bilmiyorum."

Onun sıkıntılı ifadesine baktı. "Şu anda erkeklere pek inancım olmadığını mı?"

"Belki." Gözlerindeki bakış yumuşadı. "Ve belki de cinsiyetimi kurtarmak için çağrıldığımı hissediyorum."

"Tüm cinsiyetinizi affettirmek zorunda değilsiniz. Bence bu bir erkek için çok fazla."

"Ah," dedi, sanki bir darbe almış gibi yüzünü buruşturarak. "Bunu yapamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Adam onunla flört ediyordu ve kadın, eğer o da flört etmek isterse, suçluluk duymasını gerektirecek bir şey olmadığını kendine hatırlattı.

"Hadi ama." Başını şimdi seksi bir Latin ritmi olan müziğe doğru salladı.

Gerçekten de odasına geri dönmek istemiyordu. "Tamam," dedi, hissettiği gülümsemeye boyun eğerek. "Bir saat veriyorum."

"Meydan okuma kabul edildi."

* * *

Çelik davulların sesini ve samba ritmini takip ettiler. Açık hava lobisinde küçük bir grup çalışıyor, canlı bir Karayip partisi atmosferi yaratıyordu. Deacon Clare'i hasır sandalyelere doğru götürüyordu ki mikrofonlu kadın salsa derslerinin zamanının geldiğini ilan etti.

"Herkes!" diye seslendi.

Gülümseyen personel sahneden indi ve oturma alanlarını dolaşarak insanları yukarı çekti ve çiftleri açık dans alanına yönlendirdi.

"Deacon." Kır saçlı ve bol çiçekli gömleği olan bir adam elini Deacon'ın omzuna vurdu.

"Murray." Deacon adamın elini tuttu. "Nasılsın?"

"Güzel, güzel. Böyle bir yerde nasıl olmazdım?" Sonra Clare'e baktı, gür beyaz kaşları kalkmıştı. "Bu güzel bayan kim?"

"Bu Clare. Clare, Dr. Murray Langdon." Clare onun elini sıktı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Murray gülümsedi, mavi gözlerinde biraz mizah ve muziplik vardı.

"Sen de öyle."

Deacon ve Murray'nin karısı birbirlerini selamladıktan sonra Clare'e elini uzattı. "Martha."

"Selam. Clare."

"Bu genç adama bildiği her şeyi ben öğrettim."

"Gerçekten mi?" Deacon gözlerini devirirken Clare gülümsedi.

"Hadi ama, onları rahat bırak." Karısı onun kolunu çekti. "Benimle dans edeceğine söz vermiştin."

"Verdim, verdim. Verdiğin sözlere dikkat et." Götürülmeden önce Deacon'a göz kırptı.

"Yıllar önce Murray'in yanında staj yapmıştım," dedi Deacon, Clare'i bara doğru yönlendirirken. "Onu ara sıra bu konferanslardan birinde görüyorum. İyi adamdır."

"Gel! Gel!" Parlak giyimli bir adam Deacon'a ayağa kalkmasını işaret etti. "Güzel kadını kap. Salsa zamanı!"

Hevesli personel onları diğer dansçı adaylarının toplandığı açık alana doğru yönlendirdi. Deacon Clare'in elini tuttu.

"Dans edemem," dedi Clare, onu durdurmak için çekerek. "Cidden yapamam. Sadece dinlemek istedim."

Deacon sırtıttı ve hemen geri çekildi. "Sana inanmıyorum." Dans eğitmeni, Deacon'ın ellerini ellerinin üzerine koyduğunda sessizce teşekkür etti.

Clare'in kalçalarını. Sonra yanlarında durarak, her birinin nasıl hareket etmesi gerektiğini coşkulu bir şekilde gösterdi.

"Ciddiyim, Deacon. Ayaklarını inciteceğim."

Onun bu endişesi karşısında eğlenen Deacon, kızın elini kendi elinin içine aldı ve diğer elini boynunun arkasına doladı. "Tek yapman gereken dayanmak. Vücudunu benimkine doğru hareket ettir. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

Bir elini kadının sırtına doladı ve sırtının küçük kısmının hemen üzerinde durmasına izin verdi.

"Mmm. Yapabileceğini biliyordum."

İlk başta zar zor hareket ederek dans ettiler, ancak tesis personeli buna izin vermedi. Misafirlerin arasından geçerek, kalça hareketlerini gösterdiler.

sallanan Latin hareketleri. Birkaç çift ciddiye, öğrenmek istiyorlardı. Diğerleri ise fark edilmeden önce bara kaçtı.

Deacon tutuşunu sıkılaştırarak onu biraz daha yaklaştırdı ve Clare kaçmayı düşünmeden önce onları kalabalığın dışına taşıdı. Onu kollarına almıştı ve henüz gitmesine izin vermiyordu.

İlk başta adımları takip etmeye çalıştılar. O geri adım atarken Clare bir adım öne çıktı. "İyi gidiyorsun."

"Kapa çenen. Konsantre oluyorum."

Bunu görebiliyordu. Kaşları endişeyle çatılmıştı, gözleri niyetliydi.

Müziğin ritmiyle birlikte kalbi de çarpıyordu. Başını eğdi, böylece dudakları onun kulağına değdi. Dudaklarını boynuna, tam da boğazındaki nabzın attığı yere bastırırsa ne yapacağını merak etti. "Eğlenceli olması gerekiyordu, acı verici değil."

"Şşşt."

Adam öne doğru adım attı, kadın da öyle. Şansına, topuklarıyla ayak parmaklarına basmadan önce göğsüne çarptı. Yine şanslıydı ki Clare'in yumuşak göğüsleri, geri çekilmeden önce kısa bir süreliğine ona değdi.

"Özür dilerim. Kahretsin." Kaşlarını çatarak ona baktı. "Sana söylemiştim." Öfkelendi ve onun koluna vurdu. "Böyle sırtımayı kes."

Yapamazdı, Clare kollarındayken olmazdı. Ve aralarındaki şeyin, her dokunduklarında bir seviye daha yükseliyor gibi görünmesini de kaçırmıyordu. O da bunu hissediyor muydu?

Clare gözlerini ona dikti. "Yani çok koordineli değilim. Sen ne yaptın? Dans dersleri mi aldın?"

"Evet. Bir yıllığına. İsteyerek değil. Annem okuldan sonra üç farklı aktiviteyi idare edemiyordu, bu yüzden ya küçük kız kardeşimle dans ediyorduk ya da büyük kız kardeşimle origami yapıyorduk."

Ela gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Origami dersleri mi var?" "Belli ki var. Ben dansı seçtim."

"Origamide iyi olurdun," dedi, tamamen ciddiymişti.

Omuz silkti, iltifatından etkilenmişti.

"Dur tahmin edeyim, dansı kızlar için seçtin."

Gülümsedi ve elinin kadının sırtında biraz daha aşağıya kaymasına izin verdi. "Sekiz yaşındaydım, yani hayır. Lobide bir atıştırma makinesi vardı."

Gülümsedi ve adamın parmakları onunkilerin etrafında sıkılaştı. "Dansı seçtiğim için mutluyum," dedi ona.

Yüzünü başka yöne çevirdi, ama utangaç gülümsemesini yakalamadan önce değil.

Deacon ellerinin olduğu yeri o kadar sevdi ki bir şarkı daha söyledi.

Yakındaki bir adam partnerine aynı şeyi yaptığında "Beni döndürme," dedi. "Başım dönecek ve kusacağım."

Ona bakmak için geri çekildi. "Tamam. Dönmek yok." Yanakları parlıyordu ve hafif bir ter damlası alnını ıslatıyor, yüzünün etrafındaki ince saçların biraz kıvrılmasına neden oluyordu. Ve gülüyordu. Gerçekten harika bir kahkahası vardı. Yumuşak ve içten, bir kahkaha ile başlayan türden bir kahkahaydı.

Gülümsemesi daha sonra kendini tutamayacağı kadar büyüdü.

Tanrım, çok güzel.

İki şarkı boyunca dans etmeye devam ettiler, ta ki kadın tekrar adamın ayağına sertçe basana kadar.

"Tamam. Yeter," dedi geri adım atarak. "Zavallı ayakların buna dayanamaz." Dayanabileceklerinden emindi ama dans pistinden uzaklaşırken onu takip etti.

"Sahilde yürümek ister misin?"

Lobinin kenarında, esintinin daha güçlü olduğu yerdeydiler. Saçlarını yüzünün etrafında savuruyordu. İpeksi saç tellerini geriye doğru taramak, kulaklarının arkasına sıkıştırmak, sonra da parmaklarının orada oyalanmasına izin vermek istedi.

"Sanırım bu geceyi bitirsem iyi olacak," dedi yumuşak bir sesle.

"Anlıyorum." Ve anladı. Gece sahilde yürüyen bir kadın ve bir erkek daha fazlasını çağırıyor, daha fazlasına yol açıyordu. Adam da bunu istiyordu ama bir yanı da kadının bir ribaunda doğru koşmadığına seviniyordu. Ona başka bir erkeği unutturan kişi olmakla ilgilenmiyordu. "Seni geri götüreyim."

Lobiden çıktıklarında Deacon onun elini tuttu ve parmaklarını onunkilere doladı. İyi hissettirdi ve olması gerekenden daha kolaydı.

"İyi bir hafızan var," dedi yürürken. "Sekiz yaşındayken sadece bir yıl dans dersi almış biri için."

"Ondan sonra beyzbol oynadım ama annem yıllar boyunca bana onlarla antrenman yaptırdı."

"Zor çocukluk," diye alay etti.

"Tahmin bile edemezsiniz. Giydirildim, gezdirildim, tırnaklarım bile birden fazla kez boyandı. Ve bu beni köpek olmaya zorlamadıkları zamanlardı. Onları kardeşinle takas edebilirdim."

Güldü. "O takası yapabileceğim günler vardı." "Peki ya şimdi?"

"Mmm. Sanırım onu tutacağım. Bana karşı büyüdü."

"Benimki de öyle. Bunu yapmaları çok komik. Ve artık beni giydirmiyorlar, bu da yardımcı oluyor."

Sessizce biraz daha yürüdüler, gecenin ve kızın elinin onun elinin içinde hissettiklerinin tadını çıkarıyorlardı. "Yarın akşam bir işim var. Bir akşam yemeği ve ardından bir şeyler içmek için bazı meslektaşlarımla buluşacağım."

"Oh. Ve ertesi gün gidiyorsun?" Kadın ona baktı.

"Evet." Planları yaptığında, konferans biter bitmez eve dönmek istediğinden o kadar emindi ki. Kızlarının yanına dön, ama şimdi... "Seni yalnız yemek yerken hayal etmekten nefret ediyorum. Senden bu yemeğe gelmeni isterdim ama-"

"Hayır. Sorun değil. Gerçekten. Yemek yiyeceğim ve belki gösteriye giderim. Michael Jackson gecesi."

"Öldüğünü sanıyordum."

"Öyle." Gülümsedi. "Bu yüzden ilginç olmalı."

"Belki seni yemekten sonra bulabilirim. İçkilerden önce." "Tabii. Belki."

Kızın sinirlenip sinirlenmediğini merak ederek ona bir bakış attı ama cevabında nazlandığına dair hiçbir ipucu görmedi. "Haftanın geri kalanında ne yapacaksın?"

"Aşağı yukarı ne yapıyorsam onu. Okuyorum. Uyukluyorum.

Yemek yemek." "Mükemmel tatiliniz?"

Sırıttı. "Berbat değil."

"Hayır." Yıllardır tatil yapmamış olsa da, daha çok aktivitelerle ilgilenen bir tatilciydi. Hiçbir zaman sahilde oturup bir şeyler yapmaktan memnun olmamıştı.

kız kardeşleri gibi hiçbir şey yapmadı. Yine de Clare'le hiçbir şey yapmama fikri biraz cazip geliyordu. Kızlarını özlüyordu, onları yatırdığında küçük ellerini yanaklarına koymalarını. Ama Clare'le daha fazlasını istiyordu. Belki biraz daha fazla zaman dışında daha fazla neye sahip olabileceğini bilmiyordu.

Clare, "Perşembe günü için bir şnorkel etkinliği ayarladım," dedi. "Yani tamamen hiçbir şey yapmıyorum. Önceden rezervasyon yaptırmıştım, yani..." Omuz silkti. "Sanırım gideceğim. Merak etme. Yeni arkadaşlar edineceğim."

Ve böylece onu yalnız hayal etmekten başka biriyle hayal etmeye başladı. Bu da hoşuna gitmemiştir, diye düşündü, binaya vardıklarında durakladı.

Onu öpmeyi, hayatında başka bir kadını öpmeyi hiç istemediği kadar çok istiyordu. Ağzını onunkinin üzerinde havaya ihtiyacı *varmış* gibi hissetti. Ve onu kıpırdamaktan alıkoyan da bu ham çaresizlikti.

Clare onunla yüzleşti. "Çok tatlısın. Bunu biliyor muydun?"

Dudakları yavaş bir gülümsemeyle yukarı kıvrılmıştı. inanılmaz derecede seksiydi. Kendini tatlı hissetmiyordu. Sıcak ve sinirli hissediyordu, elleri onun tenine dokunmak için kaşınıyordu.

Sonra onun yanağına sıcak bir öpücük kondurdu. "İyi geceler, Deacon."

"İyi geceler," dedi usulca, bunun bir veda olabileceğini düşünerek. Ona doğru uzanmak istedi ama o çoktan koşarak uzaklaşmış, havalandırma yolundan geçip gözden kaybolmuştu. Ayakkabılarının pişmiş toprak basamakları tırmanışını duydu. Bir dakika sonra ikinci kattaki koridorun başında belirdi.

"Hey!" Kız ona ıslıl ıslıl gülümsedi ve Romeo ve Juliet'i anımsadı. "Eğer bir şansın olursa, origamiyi gerçekten denemelisin."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Seviyorum." Güldü ve el salladı, sonra da gitti.

Bölüm 6

"EVET, TABİİ Kİ, SİZİ GÖRMEK DE HARİKAYDI," dedi Deacon, başka bir eli sıkarak, bitmek bilmeyen konferans kapanış yemeğinden ayrılmak için sabırsızlanıyordu. Bir tur daha kapanış yorumu ve tesis çalışanlarına teşekkür edilecekti, sonra bir tane daha ve bir tane daha. Ve Clare'i bulması gerekiyordu. Onu bir daha asla göremeyeceğini hayal bile edemiyordu.

Onu son zamanlarda tanıştığı tüm kadınlardan daha çok seviyordu. Bir yanı bunu düşünmekten bile nefret ediyordu. Yarın ayrılıyordu.

Son vedası olmasını umduğu şeyi söyledi ve ana lobiye yöneldi. Cebindeki telefonu çaldı ve yürürken onu çıkardı. "Hey, Jax."

"Hey, dostum. Ne var ne yok? Bronzlaştın ve rahatladın mı?" "Ha. Çalışıyordum."

"Biliyorum. Bu bir şakaydı. Seni üniversiteden beri tanıdığımı unutuyorsun. "Orada işler nasıl?"

"Güzel. Ama... Laboratuvar dün daha da kötüleşti. Ötenazi yapmak zorunda kaldık."

Deacon'ın adımları yavaşladı. Her şeye rağmen genç laborantın kırık sırtını onarmaya kararlıydı.

"Özür dilerim," dedi Jax.

"Evet. Ben de."

"Şansımız yok denecek kadar azdı. Bunu biliyorduk."

Evet, biliyordu ama yine de umudu vardı. Her zaman bir şeyleri düzeltebileceğine dair umudu vardı. Arada bir, yapamayacağını hatırlıyordu.

"Özür dilerim. Bilmek isteyeceğini biliyordum." "Biliyordum. Diğer her şey nasıl?"

"Peki. Yarın geri gelmeye hâlâ kararlı mısın?"

"Konferans bitmiş olacak."

"Belki yeterince uğraşırsan kalmak için bir neden bulabilirsin."

Dışarı çık, biraz eğlen, Tanrı aşkına. Senin için endişelenmeye başlıyorum."

"Teşekkür ederim. İlginize minnettarım."

"Biliyor musun, bence Stella senden daha fazla aksiyon alıyor ve o altmış yaşında."

Deacon ofislerindeki resepsiyon görevlisini hayal ederek güldü. "Bunu nereden bildiğini sormayacağım."

"İnsanlar bana güveniyor. Bu bir hediye."

Birkaç hastanın daha üzerinden geçtikten sonra telefonu kapattı ve lobinin solundaki açık eğlence alanına doğru ilerledi. Gün boyunca küçük gruplar halinde düzenlenmiş olan hasır mobilyaların hepsi sahneye bakacak şekilde yerleştirilmişti.

Büyük, loş odada bile Clare'i hemen gördü. Bir sandalyenin ucuna oturmuş, yanına bir başkasını çekmiş, önündeki küçük masa da içkiler için yeterli büyüklükteydi.

Adam yaklaştıkça Clare sanki onu arıyormuş gibi başını kaldırdı. Gözleri buluştu ve gülümsedi, tanıdık, dostça ve sadece onun için. Deacon zorlukla yutkundu. Kız onun nefesini kesmişti.

Belki tüm hafta kalabilirim. Sadece fazladan iki gün olur. Kızların annesiyle arası iyiydi. En son ne zaman her şeyi bir kenara bırakıp sadece kendisi için bir şey yapmıştı?

Arka planda müzik çalıyor, sahnede kırmızı ve mavi ışıklar parlayarak gösterinin yaklaştığını işaret ediyordu. Karşıya geçmesi için geçen sürede Lobide, en az üç adam yanında durakladı. Her seferinde gülümsedi ve yanındaki boş koltuğu işaret ettiklerinde başını salladı.

"Hey," dedi ona ulaşarak.

"Merhaba. Yemeğin nasıldı?"

"Güzel. Sıkıcı. Seni bulduğuma sevindim," dedi.

"Ben de."

Clare bir bacağını diğerinin üzerinden geçirdi ve elbisesinin etekleri kalçasının üzerinde biraz daha yukarı kaydı. Yakınlardaki yerlerini alan bir grup adam bakışlar. Bir parça daha yaklaştı. "Hâlâ yetişmem gereken başka bir şey var ama biraz zamanım var. Yürümek ister misin?"

"Tamam."

Onunla birlikte durdu, sahile doğru yürürlerken eli doğal olarak onunkinin içine kaydı. Clare durdu ve topuklu ayakkabılarını çıkarmak için eğildi. Sanki bunu binlerce kez yapmışlar gibi, ona tutunması için kolunu uzattı.

"Michael dirildi mi?"

"Öyleydi." İkisinin de kemerini çözdü ve parmağında taşıdı. "Aslında oldukça iyiydi."

"Thriller'ı kim sevmez ki?"

"Aynen öyle."

Deacon da aynısını sandaletleriyle yaptı. Doğrulduğunda boyu on santim kısalmıştı, başının tepesi onun omzuna ancak ulaşıyordu. Elini tekrar tuttu.

"Oh, ve Leslie'yi gördüm. Ya da o beni gördü ve sohbet etmek için durdu."

"Kahretsin." Leslie dramayı severdi, ya da yıllar önce sevmiştir.

İnsanları zor durumda bırakmaya bayılırdı. "Üzgün olduğumu söylememin bir faydası olur mu?"

"Üzgün olmana gerek yok. Seninle ilgili sırları değiş tokuş edebileceğimizi düşündü." Clare sırtıttı.

Adam inledi ve kadın onun elini sıktı.

"Sorun değildi. Zaten takas edecek bir sırrım yoktu."

Bunu değiştirmeyi hayal etti. Bu konu hakkında çok düşünmüştü.

Gün.

"Öyle bir şey yapmadım. Sadece bir ilişkimiz olduğunu ya da..."

Clare utangaç bir şekilde gülümsedi ve omuz silkti. "Belki bir ilişkim vardır.

Bilmiyorum." Bir ilişki mi yaşıyorlardı? Gittikleri yer orası mıydı?

İstediği şey bu muydu? İki günlük anlamsız bir ilişki mi? Clare tatilde takılacak birine benzemiyordu.

"Ona aksini söyleme şansım olmadı. Tüm konuşmayı yapmaktan mutlu görünüyordu. Ben sadece dinledim."

"Bu Leslie. Bu akşam nerede yedin?" diye sordu yürürken. "Tapasçıda."

"İyi mi?"

"Lezzetli ama ben böyle yemeklere bayılırım. Etler, peynirler ve zeytinler. Ve ekmek." Kadın bu anıyı hatırlayınca inledi ve adam da bunu içinde hissetti. ekmek içindi. "Bruschetta ve başka bir zeytin ezmesi vardı. İnanılmazdı."

"Kulağa harika geliyor."

"Sonra şnorkel olayını tekrar kontrol etmek için konsiyerjin yanına gittim ve

buluşma yeri. Yani plaj havlusu kulübesi yazıyordu ama sadece bir tane mi var bilmiyordum."

El ele yürürlerken kadın ona gününü anlatarak sohbet etmeye devam etti ve adam da onun sesini keyifle dinledi. Davulların alçak ritmi başladı, ardından savaş çığlıkları geldi. Işıklar parladı ve yerli kıyafetleri içindeki adamlar ateş çubuklarını karanlık gecenin içinden geçirerek havaya yanan yağ ve tiki meşalelerinin kokusunu yaydı.

Müzik değışti ve kalabalık da katıldı. Özellikle bir kadın oldukça coşkuluydu. Orta yaşı birkaç yıl geçmiş, ayak bileklerine kadar uzanan çiçekli bir elbise giymiş, kendi görünmez davulunu çalıyordu. Başka bir kadın ona katıldı. Sonra bir adam.

Adam öne ve ortaya çıkınca Deacon yüzünü buruşturdu. "Hava gitarı olmaz."

"Evet. Hava gitarını çıkarıyor. Yarın buna cidden pişman olacaklar."

"Belki daha erken.

Sessiz bir anlaşma içinde, okyanusun sesi geceyi geri alana kadar yürümeye devam ettiler.

"Rüzgârlı," dedi tepeden bakarak. Gece yeterince açık ve ay yollarını aydınlatacak kadar parlak olmasına rağmen palmiye yaprakları neredeyse şiddetle sallanıp hışırdıyordu.

Sudan ince bir sis esiyordu ve Clare titriyordu.

"Üşüdün mü?" Ellerini kızın kollarında aşağı yukarı gezdirdi. "Biraz."

Onu kendine doğru çekti ve sararak sıcaklığını hissettirdi. Bir an öylece durdular, okyanusa yayılan ayın gümüş ışığında yıkandılar.

"Pişmanlıklardan bahsetmişken," dedi onu yüzüne doğru çevirerek. Spontane hareket etmek ya da her senaryoyu düşünüp tüm düzenlemeleri halletmeden plan yapmak ona göre değildi. Ama Clare düşünmeyi zorlaştırıyordu. "Cuma gününe kadar kalmayı düşünüyordum. Tabii leydi ayının geri kalanını yalnız geçirmeyi tercih etmezsen."

Dudakları yavaş bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Hayır." Sesi yumuşak ve nefessizdi. İri kara gözleri ona bakıyordu.

"Hayır ne? Ben mi kalacağım yoksa sen mi haftanın geri kalanını yalnız geçireceksin?"

Seni etkilemek istemem ama... tüm insanlığı kurtarmak için biraz daha zamana ihtiyacım olabilir. Bu konuda kafan rahatlayana kadar eve gitmeni istemem."

"Ah. Çok nazıksın." "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Şey..." Kelimeyi uzattı, belki de üzerinde düşünmek için bir an ayırdı.

"Bence... bu gerçekten iyi bir fikir. Bunu mu söylüyorsun?"

"Evet." Planladığı zamanda eve dönmediği için içini bir suçluluk duygusu yaksa da. Ama bunu planlamamıştı, Clare'i. Kesinlikle planlamamıştı.

onu arıyordu. Evi araması, işe yarayacağından emin olması, ayrıntıları halletmesi gerekecekti. "Yine de kendi odam olacak. Konferans tüm hafta boyunca onları bloke etti."

"Vay canına. Bunu gerçekten düşünmüşsün."

"Sana söylemiştim," dedi kollarını onun beline dolayarak. "Akşam yemeği sıkıcıydı."

Seksi ağzı zaten baştan çıkarıcıydı, sonra dudaklarını yaladı ve birbirine doladı. Lanet olsun. O ağzı alma düşüncesi bile kalbini hızlandırmış ve vücudunu ateşlemişti. O kadar uzun zaman olmuştu ki neredeyse o günler sona ermişti. Yanılmıştı. "Şu anda seni öpmemek için gerçekten zor bir zaman geçiriyorum."

"Öyle mi?"

"Mmm." Kafasında vızıldayan sorular neredeyse sağır ediciydi. Her yeri yumuşak mıydı? Sert ve hızlı mı yoksa yumuşak ve yavaş mı sevmekten hoşlanırdı? Her ikisini de yaptığını hayal edebiliyordu.

"Ama sen dedin ki-"

"Biliyorum. Ve sen de söyledin." "Biliyorum," diye fısıldadı.

Ama yine de onu kendine doğru çekti, nefesleri rüzgârla karıştı. Sonra dudakları onunkilerin üzerindeydi. Onu çok istediği gibi öptü, yavaş ve nazikçe öpmeye çalıştı ama bu kolay değildi. Kızın tadı adamın içine işlerken ve kokusu saçlarının ipeksi telleri gibi adamın etrafına yayılırken olmazdı.

Dili, şehvetli bir itme ve geri çekilme dansıyla onunkine sürtündü. Bir elinin parmaklarını saçlarının arasından geçirirken, diğer eliyle sırtını okşuyor, daha da aşağılara iniyordu. Kadının çıkardığı küçük sesler adamın içinde titreşiyor, onu çılgına çeviriyor ve parmakları kadının saçlarında sıkılaşıyordu.

Akıllı bir adamın ne zaman geri adım atması gerektiğini bildiğini düşünerek başını kaldırdı ama kızın kalkık yüzüne bir kez baktığında o kadar da akıllı olmadığını anladı. Clare dışında her şeyi unutarak çenesinden boğazına doğru bir yol öptü. Onun teninin tatlı tadı, kendisinininkine bastırılmış vücudu ve yanı başlarındaki okyanusun sesi dışında hiçbir şey yoktu.

Ona duyduğu açlık onu sersemletti ve onu yere yatırıp tam burada, kumların üzerinde almadan önce geri çekilmek zorunda kaldı. Ama ne kızın ihtiyacı olan ne de adamın istediği buydu. Clare'le kumda bir anlık bir ateşlenme yeterli olmayacaktı.

Zorlukla nefes alarak alnını onunkine dayadı ve bir dakika durdu. Başparmağını kızın yanağında gezdirdi, sonra iki elini kızın kollarında gezdirdi.

Parmakları birleşene kadar. Çoğunlukla kendi parmaklarını başka bir yere ve her yere koymamak için parmaklarını onun yanlarında tuttu. "Sanırım seninle odana kadar yürümeliyim."

"Tamam," dedi, kendi sesi yumuşak ve biraz da nefessizdi.

Başını kaldırdı ve kızın gülümsemesi onu göğsünden vurdu. Aynı anda hem içini doldurdu hem de onu dümdüz etti.

Telefonlar edecek, kalmak için planlar yapacaktı. Ama şimdiden bunun bile yeterli olmayacağından korkuyordu.

* * *

CLARE ertesi gün saat tam birde şnorkel gezisi için önceden ayarlanmış buluşma noktasında durdu. Üç çift onunla birlikte yarım daire şeklinde duruyordu. Genç yeni evliler -varışta bu gerçeği gruba duyurmuşlardı- birbirlerinin burunlarına ve yanaklarına şakacı bir şekilde güneş kremi sürüyorlardı. Clare onların da aynı şeyi düşün pastalarının kremasına yaptıklarını hayal etti.

Yaşlı bir çift el ele tutuşmuş, birbirleriyle usulca konuşuyorlardı. Uzun boylu, ciddi yüzlü bir adam ve kadın hazır olda durmuş talimat bekliyordu.

Clare, başına ve omuzlarına vuran sert güneşin altında kıpırdandı. Gölgedeki yerini özlemle düşündü. Yine de gezinin parası zaten ödenmişti ve bunu boşa harcamak istemiyordu. Ayrıca, dışarı çıkmak ve Deacon'dan başka biriyle konuşmak ona iyi gelecekti.

Ve dün geceki öpücükten sonra başka bir şey düşünmemişi.

Kollarının üst kısmı şişkin, abanoz tenli, kısa boylu bir adam grubun ortasında gülümsedi. "Merhaba, merhaba. Ben Isaac, bugünkü güzel sulardaki yakışıklı rehberiniz. Bu da Manuel, pek de yakışıklı olmayan tekne şoförünüz. Ama merak etmeyin, sorunsuz bir şekilde yol almamızı sağlamak için orada olacağım." Yarım daireyi taradı, zihinsel olarak insanları saydı ve panosunu kontrol etti. Clare'de durdu. "Sen bir misin?"

Grubun gözlerinin kendisini izlediğini hissetti. "Evet. Bir."

"İki," dedi derin bir ses. "Biz ikiyiz."

Clare arkasını döndü ve Deacon'ın arkasından yaklaştığını görünce nefesi kesildi. Lacivert mayosu, göğsüne tam oturan gri bir tişörtü ve koyu renk güneş gözlükleri vardı. Karnı mutlu bir dalış yaptı ve yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

Isaac'e bir kâğıt parçası uzattı ve sonra onun yanına geldi. "Umarım sakıncası yoktur."

"Hayır. Sorun değil." Deacon Montgomery: Hayvanların kurtarıcısı, topluluk önünde konuşmaktan korkan ve yetenekli bir dansçı. Ve kaybolduğunu hissetti.

"Tamam," dedi Isaac dönerek. "Altı numaramız hazır. Herkes feragat belgesini imzaladı ve kimseyi deniz tutmadı, değil mi?"

Genç çift güldü ve adam ona sıkıca sarıldı. "Emin değiliz."

"Yakında öğreneceğiz. Eğer hastalanırsanız, sizi kıyıya çekecek bir halatımız var."

Isaac iyi huylu şakalarına devam ederken grup gülüştü ve onları teknelerinin beklediği sahile götürdü.

"Yani kalıyor musun?" Clare, Deacon'a sordu.

"Öyleyim." Bunu söylerkenki ses tonu ve elini tutuş şekli kalbinin durmasına neden oldu.

Çoğunlukla beyaz, orta büyüklükteki tekne sığ dalgaların arasında rölantide gidiyordu. Manuel olduğunu tahmin ettiği bir başka adam dümende duruyordu. Isaac gruba

Dalgaanın çekilmesini bekleyip bir sonraki su dalgası onları tekneye doğru itmeden önce hızla merdivene nasıl tırmanacaklarına dair talimatlar.

Sıra onlara geldiğinde, Deacon onu adamın önüne geçirdi. Ellerini belinde, vücudunu da sırtında hissederek sorunsuz bir şekilde bindiğinden emin oldu.

Gemiye bindiklerinde, arkada yaşlı çiftin ve yeni evlilerin yakınındaki bir banka oturdular. Genç çift aşk ve bağlılık dolu bir bakışa kilitlenmişti ve en büyük anlaşmazlıklarının kimin kimi daha çok sevdiği olduğunu hayal etti. Ama çok sevimliydiler.

"Özür dilerim." Genç kız damadının öpücüğünden kaçtı. "Daha yeni evlendik."

"Devam et ve onu öp, tatlım," dedi yaşlı kadın.

Kız gülümsemesini damadına geri çevirdi, her gözeneğinden mutluluk sızıyordu. Onlara yeni kocasıyla nasıl üniversite aşkı olduklarını anlatmaya devam etti. "Ailelerimiz beklememiz gerektiğini düşünüyordu ama hayat kısa, değil mi? Neden bekleyelim ki? Siz ikiniz ne zamandır evlisiniz?" diye sordu genç gelin yaşlı kadına.

"Elli dört güzel yıl." Kocasının kolunu sıktı. "Bir sırrın var mı?" diye sordu genç adam.

"Öpüşmeye devam edin," dedi yaşlı adam ve sonra güldü. "Ve 'sen nasıl istersen hayatım' cümlesini öğren. Mutlu bir evliliğin sırrı budur."

Hepsi gülümsedi ve Clare onlara aşkın gerçek olduğunu nasıl anlayacaklarını sormak istedi. Adam'dan hoşlanmıştı, onunla evli olma fikrini sevmişti. Çocuk sahibi olma ve günlerini kucağında yürümeye başlayan bir çocuk ve bebek arabasında bir bebekle parkta geçirme fikrini. Bir evi dekore eder, bir bahçe eker, Adam işten eve döndüğünde değerlendirmesi için yeni tarifler denerdi. Bir yemek yapardı.

birlikte çocuk büyütürler, bir köpek alırlar, tatile giderler ve-

Ve hepsi çok güzeldi. Ama aşk değildi.

"Peki ya siz ikiniz?" diye sordu yaşlı kadın. "Balayında mısınız?"

"Umm...hayır." İçinden inledi, Deacon'a gizlice bir bakış atmak istedi.

Neyse ki motor, tüm konuşmaları bastıracak kadar gürültülü bir şekilde çalıştı. Tekne, kıyıya doğru yuvarlanan dalgaların üzerinde bir o yana bir bu yana sallanıyor, her dalgalanmada Clare'in karnını savuruyordu. İlk sarsıntıda Deacon kolunu ona doladı, eli çıplak omzunu kavradı. Kalçasını onunkine bastırdı, kalın, kaslı ve sıcaktı.

Dalgalar düzleştikçe hızlanmaya başladılar ve Clare yüzlerini rüzgara döndüler. Puslu gri bulutların dağların üzerinde asılı durduğu, yağmur ormanlarıyla çevrili boş ve bakir kumsalların yanından geçtiler. Teknenin gövdesi suya çarptı ve Isaac kahkahalarla güldü. Beklenmedik bir okyanus spreyi şokuyla Deacon'ın yanına kıvrıldı. Deacon diğer kolunu ona doladı ve onu öyle sıkı çekti ki kahkahasının gürültüsünü hissetti ve o da güldü.

Tekne yavaşlayana kadar yollarına devam ettiler ve Isaac ayağa kalkıp sağ tarafı işaret etti. "Deniz kaplumbağaları! Burası durağımız değil ama arkadaşlarıma merhaba diyebiliriz."

Isaac bir çeşit pelet benzeri yiyecek dağıtırken tekne sallanıp durdu ve hepsi bakmak için gerindi.

Clare ayağa kalktı ve yana doğru eğildi. Deacon onun arkasında durdu, ellerini tekneye dayamıştı, kaslı kolları onu hapsediyordu. Nefes alsa bile göğsü sırtına değecekti. En derin nefesi almak istedi.

"İşte." Bir elini onun önünde dolaştırdı ve Isaac'in dağıttığı yiyecekleri uzattı.

Tekne suya ulaşamayacağı kadar yüksekti, bu yüzden tekneyi parmaklarının ucundan on iki santim kadar aşağıya bıraktı. Grup, kaplumbağaların yaklaşmasını nefeslerini tutarak izledi. Yüzgeçleri suda ileri geri hareket ediyor, başları su yüzeyine yeni çıkıyordu.

Clare'in düşürdüğü yiyeceği alan bir ağız yavaşça açıldı.

"Aww. Çok güzel. Hiç deniz kaplumbağası görmemiştim. Sen gördün mü?"

"Hayır." Daha fazla yiyecek bırakmak için elini yan tarafa uzattı. "Oldukça havalı." Derin sesi tam kulağının dibindeydi ve kızın sıcaktan titremesine neden oldu.

Sessiz bir huşu içinde izlediler. Güneş ışınları berrak mavi suyu delip geçiyor, kabuklu bedenlerine ruhani bir parıltı veriyordu. "Keşke benim de bir kamera."

"İşte. Arkanı dön." Deacon cebinden telefonunu çıkardı. "Kaplumbağaları alamam ama seni ve suyu alabilirim."

Kollarını güzelliğe doğru uzattı ve fotoğraf için gülümsedi. "Güzel.

Daha sonra bana numaranı ver, sana göndereyim."

"Teşekkürler."

"Veda etme zamanı," diye seslendi Isaac. "Görecek daha çok şeyimiz var."

Yerlerine oturdular ve tekne tekrar hızlandı. Deacon ona yakın oturmuş, kolunu arkasındaki küpeşteye uzatmıştı. Rüzgâr kahverengi saçlarını alnından geriye savuruyor ve pamuklu tişörtünü yontulmuş göğsüne yapıştırıyordu. Bu Samimi ve çift gibiydiler ve Adam'a hiç bu kadar yakın oturmadığı için karnında garip bir kıpırtı hissetti.

Tekne tekrar durduğunda Isaac, "Tamam, şimdi," dedi. "Her şeyi ortaya dökmenin zamanı geldi! Şu bikinileri görelim!" Gömleğini çıkardı ve bir kement gibi başının üzerinde salladı. Ya da bir striptizci gibi. Her iki rehber de teknenin arkasına gidip ekipmanları dışarı çıkarmaya başlarken ortağı güldü ve başını salladı.

Clare örtüsünü çoktan çıkarmıştı. Rüzgâr olmayınca teni saniyeler içinde ılıktan sığağa dönüyor ve yanmak istemediğini hatırlatıyordu. "Daha fazla güneş kremine ihtiyacım olacak." Çantasını almaya gitti ve Deacon'ın tişörtünden ve *Kutsal Anne*'den kurtulduğunu görmek için tam zamanında kafasını kaldırdı. Onunla dans ettikten sonra neye benzeyebileceğine dair iyi bir fikri vardı, ama fikirleri gerçek hedefin çok altında kalıyordu. Altın-kahverengi teni yağsız, heykel gibi omuzlarından karın kaslarına kadar kaslıydı. Adamın dergi kapaklarına ait bir vücudu vardı. Reklam panolarına.

Deacon elini uzattı ve o da büyülenmiş gibi avucunu sessizce Deacon'ın elinin içine koydu.

"Güneş kremi kastetmişim," dedi Deacon, sesi alçak ve eğleniyordu.

"Ah. Doğru." Kadın şişeyi adamın eline tutuşturdu ve arkasını döndü.

Deacon'ın ellerinin ilk dokunuşunda iç çekişini zar zor tuttu. Avuç içleri nazik ve etkili bir şekilde omuzlarından aşağıya, yanlarına ve sonra tekrar yukarıya doğru kayıyordu. Açıkta kalan her santimi kapladı, hatta bir parmağını

bikini altının kenarı. Göz kamaştırıcı güneşe rağmen kollarında titreme başladı.

"Peki ya bacakların?" diye sordu, o derin sesi tam kulağının dibindeydi.

"I-" Boğazını temizledi. "Bunları yapabilirim. İzin verin sırtınızı yapayım," dedi dönerek. "Ve hiç yanmadığını söyleme. Bu doğru olabilir ama güneş kremi sürmenin tek nedeni bu değil." *Ve sana dokunmak istiyorum.*

"Hayır demezdim."

Karısı yüzünü beyaz çinkoyle kaplarken yaşlı adam, "Eğer öyle olsaydı," dedi, "göründüğünden çok daha aptal olduğunu söyledim. Güzel bir kadın sırtına losyon sürmek istiyor, izin ver."

Bir dakika sessizlik lütfen, diye düşündü Clare ellerini Deacon'ın sırtında gezdirirken. Pürüzsüz bir cilt, yağsız kaslar. Her santimini iki kez taradı.

Ekipmanlarını aldılar ve Isaac'ın talimatlarını izlediler. Clare suya girdiğinde bir gıcırtı çıkardı. Isaac buna *serinletici* demişti. O ise dondurucu diyordu. Ama Deacon bekliyordu, bu yüzden ona ulaşmak için ileri uzandı ve paletlerini havalandırdı.

"İyi misin?"

"Evet." Ama dişleri takırdıyordu.

Deacon'ın kolu ona sarıldı. *Oh... bu çok daha iyi.* Su soğuktu ama Deacon... sıcaktı. Suyun üstünde onun omuzlarına tutundu. Sıcak ve ıslak ve-

"Yüzün!" Isaac tekneden uzaktaki kayalıkları işaret ederek bağırdı.

Tamam. Yüz. Şnorkelle. Balıkları görün.

"Hadi gidelim." Deacon ağızlığını taktı ve kızın elini tuttu.

Birlikte, yüzleri aşağıya dönük, aşağıdaki dünyayı tarayarak yüzdüler. Güneş, kristal suyun içinden kumlu dibe doğru dalgalanan ışık huzmeleri gönderiyordu. Nefes alış verişi bir rüzgâr tüneli gibi geliyordu.

Altından parlak mavi bir balık fırladı. Milyonlarca renk onu çevreledi. Deacon bir deniz anemonunu işaret etti ve ellerini birleştirerek sığ suda usulca dalgalanmasını izlediler. Suyun üstünde yüzüyordu,

Yüksek sesle ve ritmik bir şekilde nefes alıp verirken sadece kendisinin ve Deacon'ın olduğu bir dünyada kayboldu.

Bölüm 7

Şnorkelle yüzdükten sonra, bir saatlik boş zaman için dar, تنها bir plaja geçtiler. Okyanustan birkaç metre ötede, kumun üzerinde sanki suya uzanıyormuş gibi asılı duran ve ilk güneş ışığı için savaştan bir sıra palmye ağacı yabani bir şekilde büyüyordu.

Çiftler tekrar eşleşti. Clare ve Deacon biraz yürüdükten sonra Clare havlusunu kumun üzerine serdi. Deacon havlu getirmemişti, bu da onu gülümsetti. *Ne erkek ama.* "Ben paylaşırım," diye teklif etti.

"Hayır, sen bir kızsın. Havluyu sen al."

Clare gözlerini devirerek oturdu ve sonra arkasına yaslandı. Yanında kumun üzerine düştü ve bir dakika sonra başını kucağına koydu.

"Gördün mü," dedi ona gülümseyerek, gözleri güneşe karşı kısılmıştı. "Havlu getirmemek işe yarıyor."

Biraz da merakla parmaklarını onun nemli saçlarında gezdirdi. Baş kadın kucağında ağırlaşmıştı. Tekneden Reggae müziği çalıyordu ve Isaac, Manuel'le birlikte taşıdıkları soğutucudan kumların üzerine içecek döktü.

Gözleri kapalı, yüzünü güneşe doğru kaldırdı. "Şu anda gerçekten bir mango tangosu yapabilirim."

"Mango tango da neyin nesi?"

"Bu bir içki. Gerçekten iyi bir içki." Rahat bir nefes aldı. "Kız içkisi mi?"

"Bilemiyorum. Zevk sahibi herkesin beğeneceğine eminim. Sen ne istersin? Bourbon mu yoksa daha erkeksi bir şey mi?"

"Ben soğuk bir bira alırdım."

"Muhtemelen Mountain Dew da içiyorsundur. Kamuflajlı ambalajı olanlardan."

Güldü. "Muhtemelen üzümlü soda içiyorsundur."

"Aslına bakarsanız üzümlü gazozu severim. Şnorkelle yüzerken ne düşünüyordum biliyor musun?" Clare sordu.

"Eminim hiçbir fikrim yok."

"İnsanların şnorkelle yüzmeye gittiği ve sonra teknenin onları orada bıraktığı filmi gördünüz mü?"

"Hayır."

"Evet, oldu ve bu gerçek bir hikaye. Görünürde hiç kara yoktu ve bir gün boyunca suya basmak zorunda kaldılar ve sonunda köpekbalıkları tarafından yenildiler."

"Biz Tanrı'nın güzel sualtı yaratımına bakarken düşündüğün şey bu muydu?"

"Her zaman değil." Suratını astı. "Sadece zamanın bir kısmında."

"Eğer bu gerçek bir hikayeyse, köpekbalıkları tarafından yenildiklerini kim nereden biliyor?"

"Sanırım bilmiyorlar. Yani, onları hiç bulamadılar, bu yüzden onlara ne olduğu hakkında hiçbir fikirleri yok. Üzücü olan da bu."

"Üzücü kısmı *bu* mu?"

Güldü. "Tamam. Ondan önce hüzünlüydü." "Ve ürkütücü. En sevdiğin film bu mu?"

"Hayır. Ben de sana bundan bahsediyordum." Başına hafifçe vurdu.

"Peki ne oldu?"

"Ne?"

"En sevdiğin film."

"*Gladyatör*. Gelmiş geçmiş en iyi film."

Adam şaşkınlıkla ona baktı. "Çok vahşi." Başını kadının ona vurduğu yere sürttü.

"Bu aslında bir romantizm. Çoğu insan bunu bilmez."

"İtiraf etmeliyim ki bunu bilmiyordum." Ayağa kalktı ve onun yanında ellerinin üzerine yaslandı.

"Şunlara bakın." Clare suyun kenarında el ele yürüyen yaşlı çifti işaret etti. Adam kolunu karısına uzattı. Her

Birkaç adım attı, yavaşça eğildi, acele etmedi ve deniz kabuğu ya da mercan buldu. Sonra hazinesini adamın diğer eliyle uzattığı kâğıt bardağa bıraktı.

Clare onları eve götüreceklerini, belki de bir bardağa koyacaklarını hayal etti.

Pencere kenarındaki şişe, diğer tüm anılarının yanına eklenecek bir başka anı.

"Büyükbabam ve büyükbabam altmış yedi yıl evli kalmışlar," dedi Deacon'a.

"Büyükbabam birkaç yıl önce ölene kadar."

"Bu uzun bir süre. Ve onu kaybettiğiniz için üzgünüm."

"Teşekkür ederim. Büyükbabam iki ay sonra öldü. Ama o hazırды. Bunu her zaman söylerdi. Üzgün ya da hastalıklı bir şekilde değil, sadece hazır olduğunu söylerdi. Bobby'sinin onu beklediğini ve onu bekletmek istemediğini söylerdi. Böyle bir aşkı hayal edebiliyor musunuz?"

"Sanırım hayal edebiliyorum. Nişanlınla böyle bir aşk yaşayacağını düşünmüş müydün?"

Derin bir nefes aldı, okyanusa ve hiçbir şeye bakarak buna nasıl cevap vereceğini düşündü. "Umuyordum. İlk kez yanılmıyorum." Birçok kez yanılmıştı. "Her neyse..." Tekrar çifte doğru başını salladı. "Böyle bir aşkın herkes için var olduğundan emin değilim.

"Ya da var olsa bile, belki de bazı insanlar hayatlarını aramakla geçiriyor ve asla bulamıyor. Gerçek olmayan bir şeye sahip olmaktansa hiçbir şeye sahip olmamayı tercih ederim. Ve bu konuda sorunun yok. Neredeyse bir hata yapmaya bu kadar yaklaşmış olmak beni bu konuda rahatlatmış."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Yani pes mi ettin?"

"Belki de sonunda büyüdüm. Bir noktada peri masallarını bırakmanız gerekiyor. Her zaman doğru olduğunda, sadece bileceğini ve her şeyin biteceğini düşündüm. Ama gerçek olduğunu nasıl bilebilirsin ki?"

"Kesinlikle bilemezdim."

Sanki onu haklı çıkarmış gibi yavaşça başını salladı ve özellikle birini düşünüp düşünmediğini merak etti.

Dalgalar kıyıdaki küçük, pürüzsüz çakıl taşlarının üzerinde hafifçe sallanıyordu.

Burada kumu kovalayan sörf yok. Gözlerini kapattı ve yumuşak sese iç geçirdi.

"Şimdi ne düşünüyorsun? Ürkütücü bir şey mi?"

"Hayır. Burada olduğun için mutlu olduğumu düşünüyordum. Seni bir daha göremeseydim gerçekten üzülürdüm."

Gülümseyerek omzuyla onu hafifçe dürttü. "Benden hoşlandığını söylemiştin."

"Sen de söyledin." Sırıttı ve bir kez olsun başka bir şey olmadı. Zihni sessizleşti ve olduğu gibi kaldı. Sadece bir kumsalda, sadece Deacon'la. Sadece mutluydu.

* * *

Kumsal molasından ve bir başka şnorkelle dalıştan sonra Deacon ve Clare teknenin arka tarafına yakın bir yerde oturdular, güneş yüzlerini ısıtıyordu.

Clare ona yaslanırken Deacon *bugünün güzel bir gün olduğunu* düşündü. Hatırlayabildiği en iyi günlerden biriydi. Eğer Jax'in dışarı çıkıp diğer yetişkin insanlarla vakit geçirmekten kastettiği buysa, çok şey kaçırmıştı. Yine de herhangi biriyle bu kadar güzel bir gün geçirebileceğinden şüpheliydi. Clare'le çok fazla ilgisi vardı. Akıllı, seksi, sık sık saçmalayan Clare.

İssız sahilde dolaşmışlar ve çakıllı kıyı boyunca ayak bileği derinliğindeki suda yürümüşlerdi, sadece keşfediyorlardı, dikkatsiz ve özgürce. Berrak bir gelgit havuzunda bir denizyıldızı bulmuşlardı ve Clare'in çocuksu heyecanı onu sevindirmiş ve kızlarını hatırlatmıştı. Bir yanı Margo ve Maci'nin de yanında olmasını, onun gördüklerini görmelerini diliyordu.

Onlar olmadan bir şeylerin tadını çıkardığı için kendini suçlu hissediyordu ve bunun normal olup olmadığını merak ediyordu, yoksa bekâr bir baba olarak, kızlarının bir annesi olmadığı için mi daha fazla suçluluk duyuyordu? Natalie'nin doğru kişi olduğunu düşünmemişti. Onların Clare'in bahsettiği türden sonsuz bir aşk yaşayabileceklerini düşünmesine yetecek kadar uzun sürmemişti. Ama Natalie hamile kaldığında, denemeye istekli olmuştu. Bunu kızları için yapardı. Natalie hiçbir şey yapmaya istekli ya da ilgili değildi.

Bebekleri doğduğundan beri başka bir kadınla ilişki kuracak ne zamanı ne de eğilimi olmuştu. Ama eğer baksaydı, eğer düşünseydi.

Rahatça yanına yaslanan Clare'e baktı. Ilık hava üzerlerinde dalgalanıyor ve Clare'in at kuyruğundan kopan birkaç tel yanağını gıdıklıyordu.

Evet. Çok güzel bir gün.

Tekne, büyüyen okyanus dalgalarıyla birlikte yükselip alçaldı ve Yeni evli çiftler, ellerindeki plastik bardakların kenarlarından taşan punçlarıyla kahkahalar atıp neşelendiler. Yaşlı çift teknenin üstü kapalı bölümünün altında daha korunaklı bir koltuk seçmişti.

Adamın uyuduğunu sandığı kadar uzun süre hareketsiz kalan Clare huzursuzlandı. Başını adamın omzuna bıraktı, sonra kaldırdı ve daha dik oturdu. Bir dakika sonra koltuğunda öne doğru oturdu. Güneş gözlüklerini çıkardı ve adam onun yüzüne baktı.

Başını yaklaştırdı, böylece motorun sesinden onu duyabilecekti. "İyi misin?"

Gözlerini açmadan başıyla küçük bir selam verdi. Kadın başını tekrar adamın omzuna yasladığında, adam onu daha sıkı tuttu. Bir dakika sonra kadın

kendini düzeltmek için onun kalçasını itti. Parmakları bacaklarının her iki yanındaki koltuğu kavradı. Yüzü solgundu, ağzı çizilmişti.

Bir elini sırtından yukarı kaydırarak boynunu kavradı. "Ne yapabilirim? Uzanmak ister misin?"

Kadının başını hayır anlamında salladığından emindi ama hareket o kadar küçüktü ki emin olamadı. Bir elini onun sırtında tutarak yaklaştı. Sanki hissettiği hareketi azaltabilirmiş gibi onu kendine doğru çekmek istedi ama dik oturmak daha iyi görünüyordu.

Isaac başını çevirip Clare'in yüzüne baktı ve boş bir kova getirip ayaklarının dibine koydu. Fark ettiğine dair hiçbir belirti vermeyen Clare kıpırdamadan durdu, muhtemelen kusmamaya konsantre olmuştu. Onun adına bundan nefret ediyordu. O da oradaydı.

Tam o sırada, bir elini onun kalçasına vurdu ve kovaya doğru hamle yaptı. Adam elinden geleni yaptı, kadının dizlerinin üzerine çökmesini engelledi ve saçlarını tuttu.

Hiçbir şey kalmadığında, kadın sarktı ve adam onu sırtına ve yanına yatırdı.

"Hey!" diye bağırды gürültünün üzerine. "Soğuk bir bez alabilir miyim?" Raymond elini uzatarak, "Havlunu," dedi.

Clare havlusunun üzerinde oturuyordu ve onun ayakta durmasını istemiyordu. Onu nazikçe yanından uzaklaştırdı ve diğer eliyle gömleğini başının üzerinden çekti. Tişörtü Raymond'a uzattı, o da buz soğutucuya daldırıp sıktı. Deacon onu geri aldı ve alnına ve ensesine sürdü.

Genç damat yaklaştı ve elini uzattı. "Karıınız bunu denemek ister mi? Bu Dramamine."

Deacon onu aldı, kalbi eş kelimesinde biraz tökezledi. Clare'e aşık olduğundan değil -onu yeterince tanımıyordu- ama böyle olacağını hayal edebiliyordu, onunla rahat hissetmek ve onunla ilgilenmek. İlacı parmaklarının arasında çevirdi, yakından inceledi, etiketli olduğundan ve folyonun kırılmadığından emin oldu. Isaac sempatik bir gülümsemeyele ona bir Sprite uzattı.

"Clare? Buna bakabilir misin? Otele dönmek için en az bir saatimiz var. Otel." Bir şey yutma düşüncesinin cazip gelmeyeceğini biliyordu ama eğer yutkunmayı başarabilirse bunun yardımcı dokunabilirdi.

Gözlerini açmadan başıyla onayladı ve adam hapi dudaklarının arasına yerleştirdi. İçkiden küçük bir yudum alarak yuttu ve bekledi.

Nefesini tuttu, aşığıda kalmasını umuyordu. On saniye. Otuz. Bir dakika. Kadın da bekliyor gibiydi. Bir dakika daha geçti ve kadın ona doğru gevşedi. Tüm koruyucu içgüdülerini harekete geçirerek, dönüş yolu boyunca onu bu şekilde tuttu.

* * *

Bir buçuk saat sonra odasının kapısına vardıklarında CLARE, "ÇOK ÜZGÜNÜM," dedi.

"Eğer bir kez daha üzgün olduğunu söylersen, ben..."

"Neye gidiyorsun?" diye meydan okudu ve yüzü hâlâ biraz solgun olsa da gözlerindeki ışıltı iyileşmekte olduğunu gösteriyordu.

"Hadi seni içeri alalım." Solgun olsa bile, saçları rüzgârda dağılmış olsa bile, kesinlikle çok güzeldi ve Düşünceler içini parçalıyordu.

"Hala akşam yemeğinde miyiz?"

Güneş ve yüzmeden sonra açlıktan ölmüşlerdi. "Bakalım nasıl hissediyorsun."

"Doğru." Kendine baktı. "Belli ki biraz temizlenmem gerekiyor. biraz."

Onunla birlikte temizlik yaptığım, vücudunu sabunladığım ve onu tekrar mahvetmeden önce birlikte temizleyin.

Clare baktı, bekledi, gözlerinde bir soru vardı. Tanrım, onun ne düşündüğünü bilse dehşete düşerdi. Boğazını temizledi. "Haydi, benim küçük kusmukçum," diye alay ederek onu güldürdü, sonra anahtarını aldı ve kapının kilidini açtı. "Hadi seni içeri alalım."

Bölüm 8

Bir buçuk saat sonra kapı çalındı. Clare gözetleme deliğini kontrol etti ve gülümsedi. *Deacon*. Mandalı çözdü, kapıyı açtı ve nefesi kesildi. Muhteşemlik bunu karşılamaya yetmiyordu.

Uzun boylu ve esmer olan adam, haki pantolon giymiş ve beyaz bir elbise gömleği giymişti. Gömleğin boynu açıktı ve dikkatini oradaki bronz tene ve göğüs kıllarına çekti. Bakışlarını aşağıya indirmeye zorladı, bu da boynundan yukarı süzülen sıcak karıncalanma hissine yardımcı olmadı. Gömleğinin kolları kaslı ön kollarına kadar kıvrılmıştı ve kalın bir saatin üzerindeki ince siyah saçlarla daha bronz bir teni ortaya çıkarıyordu.

"Merhaba," dedi endişeyle ve onu içeri almak için geri çekildi.

"Hey." Kapıyı açık bırakarak odaya girdi. "Sen Giyindim," dedi. "Giyineceğinden emin değildim ama bir şeye ihtiyacın olup olmadığını görmek istedim."

"Oh. Evet. Giyinik ve aslında aç."

"Bu çok iyi. Rengini geri kazanmışsın." Başparmağını kızın yanağında gezdirdi. Adamın sesindeki ilgi ve endişe notası kızın tüylerini diken diken etmeye yetti, sonra bakışları kızın üzerinde gezindi ve dudakları yavaş bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Ellerini sade siyah şalın üzerinde gezdirdi. dizlerinin birkaç santim üstüne kadar inen bir elbise. Hazırlanmak için her zaman olduğundan daha fazla zaman harcamış, gözlerini belirginleştirmiş ve yanaklarını vurgulamıştı.

Hâlâ bakıyordu ve belki de erkeklerin ona aşık oldukları kadar kolay aşık olmamalarının bir nedeni olduğunu fısıldayan o huysuz ses sustu. Kendini toparlayana kadar bir süre geçti.

"Sadece ayakkabılarımı almam gerekiyor." Biraz olsun soğukkanlılığını koruyabilmek için dua ederek yatağın kenarına oturdu ve ayağını siyah bir topuğun içine soktu.

Kapının mandalıyla oynadı. Banyo ile yatak arasındaki fayans döşeli devasa küvete bakıyordu. İçini bir sıcaklık kapladı ve yüzünü eğdi ve diğer ayakkabısına uzandı. Ve uzaklardan, uyarı zillerinin çınlamasını duydu. Onları görmezden geldi.

Onu bekletmek istemediğinden, ayak bileğinin etrafındaki çapraz deri kayıştaki küçük delikten iğneyi hızla geçirmeye çalıştı.

"Güzel manzara." Deacon dedi ki.

Ne? Mahcup bir şekilde gözleri göğsüne kaydı ama elbise dar geliyordu. Orada bir sorun yok. Deacon'ı balkonuna bakarken bulmak için başını kaldırdı. Dışarıdaki hava açık sürgülü cam kapılardan içeri giriyor ve perdeler dalgalanıyor. *Oh*. "Evet. Öyle." Güneş suyun üzerine turuncu bir renk yayıyordu.

"Bunu kapatmamı ister misin?" "Evet. Lütfen."

Deacon cam kapıyı kaydırarak kapattı ve o tokayla boğuşmaya devam ederken kilidi çevirdi. Deri ayakkabılarının tabanları fısıldayarak odayı geçti ve kadının önünde durdu.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" "Hayır, ben-"

Ama Deacon çoktan ayaklarının dibinde diz çökmüştü, o kadar yakındı ki kokusunu alabiliyordu. Sadece alt baldırında dolaşan geniş eline bakabiliyordu. Uzun, sıcak parmakları ayak bileğinin etrafında geziniyor, bacağından yukarı doğru sıcaklık çizgileri gönderiyordu. Buna bir de sırtındaki kasları sıkıca saran tişörtü, eğik başı ve parmaklarını üzerinde gezdirmesi için yalvaran siyah saçları eklenince... Derin bir nefes aldı ve adamın kokusunu içine çekti.

"Bu nasıl bir his?" diye başını kaldırıp onun gözleriyle buluştu.

"Çok iyi. Yani-" Kalbinin atışını duyup duymadığını merak etti. Düzenli bir nefes almak için mücadele etti. "Çok iyi. Bu harika. Bu konuda iyisin."

Onun karşısında doğruldu ve o rahat gülümsemesini takındı. "Çok pratik yaptım."

Midesine bir dalış oldu ve kendi gülümsemesi durakladı.

"Bir cerrah olarak demek istedim," dedi onu ayağa kaldırarak. "Küçük parçaları yerine oturtmak için çok fazla pratik yapmak gerekiyor."

Gözleri buluştu ve kadın zorlukla yutkundu. "Ah. Doğru." Ve bir anda midesi başka bir nedenden dolayı düşmeye başladı. Adam çok yakındaydı. Oda, tepesindeki vantilatör, birlikte aldıkları nefesler ve kalbinin çarpması dışında sessizdi.

"Clare."

Kadının adı adamın dudaklarında alçak bir fısıltıya dönüşmüştü. Birkaç saniye öncesine kadar ilgi ve endişe dolu olan gözleri onu yakacak kadar sıcaktı. Bir şey vardı

sonra bir tane daha. İlk kimin hareket ettiğini bilmiyordu ama sonraki saniyede adamın dudakları onunkilerin üzerindeydi.

Gün boyunca ikisinin de içinde biriken arzu kabardı ve çöktü. Adam elleriyle kadının yüzünü sabit tuttu ve bir saniyeliğine ikisi de bu hissi içlerine çektiler. Kalbi atıyordu ama sanki tek ihtiyaçları olan hava ve birbirleriymiş gibi zaman durmuştu.

Küçük bir iniltiyle ellerini gömleğinin önünden yukarı, omuzlarına ve saçlarına doğru kaydırды. Dudakları ayrıldı ve adamın dili onunkine değdiğinde, öpücüğe doğru eğildi. Adamın tadı da kokusu gibi zengin ve erotikti. Başının dönmesine ve dizlerinin bağının çözülmesine neden oldu.

Geniş bir avuç içi sanki ona sahipmiş gibi yan tarafını okşadı ve yavaşça yukarı kaldırdı. Sanki onunmuş gibi. Bu nasıl bir şeydi? Deacon'ın olmak. Deacon tarafından sevmek.

Ama bu öyle bir şey değildi. Bu daha önce hiç bilmediği türden bir arzu ve şehvetti. Adam onu ayak parmaklarının ucuna kadar çekip kendisine doğru sertçe tutarken, bu arzu vücudunu hırpaladı ve onu yakaladı. Dilleri ve elleriyle savaştılar, her biri daha fazlası için mücadele ediyordu. Parmakları göğüs kafesini taradı, çıkıntılara doğru esnedi ve göğsünün alt tarafını kavrayana kadar yukarı doğru kaydı.

"Clare?"

Zar zor tutarlı bir düşünce üretebiliyordu. Sadece sorduğu şeye *evet diyebiliyordu. Evet, evet. Lütfen.*

Dudakları kızın yüzünde, boğazında gezindi ve tekrar ağzını bulmak için geri döndü. "Bana bunu istediğini söyle."

Elleri, Tanrım, aynı anda her yerdeymiş gibi görünüyordu ve yine de yeterli değildi. Elbisesinin serin kumaşı ve adamın sıcak elleri kalçasının üzerinde kayıyordu.

"Clare."

"Evet." Birlikte yemek yemişler, dans etmişler ve gülmüşlerdi. El ele tutuşmuşlar ve birlikte maceralar yaşamışlardı ama o daha fazlasını istiyordu. Ve bu *daha fazlasıydı*. Bu an, bu adamla. Bir peri masalı değil, bir fantezi.

Elbise başının üzerinden yukarı doğru çıkarken kendini ateşler içinde ve akli başında değilmiş gibi hissediyordu. Onu durdurabilirdi. Belki de durdurmalıydı.

Parmaklarının arasından sessizce yere düştü ve onu sadece dantel ve topuklu ayakkabılarla bıraktı.

Ona dokunmadı, sadece baktı, çikolata kahvesi gözleriyle kalbi kulaklarında çınlayana kadar onu yedi. Karanlık ve

Tehlikeli bir havası vardı ve daha önce hiç istemediği kadar çok istiyordu. Yüzünü tekrar ellerinin arasına aldı ve bu kez ağzı onunkini yakaladığında yavaştı. Bir fırça dudak. Bir parmak darbesi.

Ve onu beyaz gölün üzerine yatırdığında, kadın her şeyini kaybetmişti. Deacon'ı öpmenin saf zevkine kapılmıştı. Onun tarafından öpülmenin. Bir erkeğin kendisine dokunmasını isteyebileceğini hiç düşünmemişti. Doğrusu, uzun zamandır kendisine dokunulmamıştı ve o zaman da çok uysaldı. Deacon başka bir şeydi.

Ağzı çenesinde geziniyor, ağzının köşesiyle alay ediyordu. Dudakları yumuşak, ikna edici ve sabırlıydı, sanki onu kandırması gerekiyormuş gibi. Kız, şekillendirilmeye hazır bir kil parçası gibiydi.

Gözlerini ona dikecek kadar uzaklaştı. "Şu haline bak." Bir parmağını göğsünde ve göğüslerinin arasındaki vadide gezdirdi. "Çok güzelsin."

Ondan güç yayılıyordu ama dokunuşu nazikti. Başparmağını göğsünü örten ipeğin üzerinde gezdirerek kadının nefesinin kesilmesine neden oldu. Söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalıştı ama hiçbir şey gelmedi.

Şimdiden zonklamaya başlamıştı, onun dokunuşu için can atıyordu. Gözleri, iliklerine kadar hissettiği kavurucu bir okşayışla vücudunun üzerinde gezindi. Ve kendini çok güzel hissediyordu, Daha önce hiç olmadığı bir şekilde arzulanıyordu. O ana kadar kendisini ne kadar istenmeyen biri gibi hissettiğini fark etmemişti. Ne kadar emin olmadığını.

Onun da güzel olduğunu söylemek ve ona bir şeyler söylemek istedi. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı, tutkusu onu birlikte olmadığı bir adamla yatmaya itmemiş ya da sürüklememişti. Biriyle yatağa girmek için çok az tanıyordu. Ama onu tanıyordu. Açıklanamaz bir şekilde, bir bağ hissetti.

"Sana dokunmak için ölüyordum," dedi. "Geceleri hayal ederek uyuyamadım."

Sonra ona hayal ettiği şeyi gösterdi. Yavaşça, kabarıklıkları ve kıvrımları keşfederek, nihayet başını eğmeden önce zaman ayırdı ve takip etti dudaklarıyla hareket ediyor.

Gömleğinin düğmelerini çekiştirdi, ellerini onun üzerinde tutmak istiyordu.

Onu durdurdu, ellerini başının üzerine doğru çekti ve orada nazikçe tuttu. "Henüz değil. Henüz bitirmedim."

"Bitirmek zorunda değilsin. Sana dokunmak istiyorum."

"Dokunacaksın. Sabırlı ol."

"Hayır. Sabırlı değilim." İstedğini elde edene kadar ısrar etti, gömleğini çekiştirirdi, ellerinin altında omuzlarının ve göğsünün gergin kaslarını hissetti.

"Yavaş," dedi onun dudaklarına karşı.

"O kadar da yavaş değil." Gömleğini omuzlarından iterek üzerinde çalışmaya devam etti ve onun dudaklarına gülümsediğini hissetti.

Azalan ışıқта yuvarlandılar, bir an gülüştüler, alaycı dokunuşlar, bir sonraki o kadar sıcaktı ki, teni kavurdu. Çaresizlik ve sinirli bir ihtiyaçla dokundular ve tattılar. Kadının teni adamın ellerinin altında uğulduyordu. Uzun, tembel vuruşlar yavaş ve yumuşaktan sert ve aç olana doğru ilerledi.

Sütyeninden kurtuldu ve dilini meme ucunun üzerinde gezdirdikten sonra ağzına götürdü. Kalbi küt küt atıyordu. Kanı zonkluyordu. Hayatta kalamayacağını düşündü ama umursamadı. Adamın elleri ve ağzı ona eziyet ederken kadın yukarı doğru kalktı, ona doğru sallandı.

Kaçırılmanın verdiği bu baş döndürücü heyecan onu korkutmuştu. Ama korku, adam ve o an tarafından geride bırakıldı ve aynı derecede baş döndürücü bir heyecan bıraktı.

"Deacon..."

Ağzını bıraktı ve daha aşağılara indi -ve sözüne sadık kalarak o kadar yavaş hareket etti ki çığlık atmak istedi- karnının ve kalçalarının üzerinde. Vücudunun böyle yanabileceğini, adamın vücudunda istismar etmek için bulduğu tüm yerleri bilmiyordu.

Sağ bacağının iç kısmına ılık ve nemli bir öpücük kondurdu. Onu ipeğin ince bariyerinin üzerinden kavradı, bir parmağını bacaklarının arasındaki dantelin kenarının altından geçirdi, sonra bir ikincisini. Nefes nefese kalana kadar onu kenara çekti. Sonra ipek ve dantel kayboldu.

Adam inledi, kızın tepesinin pürüzsüz, çıplak tenini öptü ve kızın kalçaları yatakta sarsıldı. "Çok yumuşak."

Zorlukla düşünebildiği için aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Jess - Jessica'm bana bunu yaptırdı."

Ilık nefesi üzerine üfledi ve kısık kahkahası içini titretti. "Teşekkür ederim, Jess."

Evet. Ağda olayı ne kadar acı verici olsa da, Jess'e minnettar olduğunu da hissediyordu.

Deacon'ın ılık, nemli dudaklarının üzerinde zar zor gezinmesi neredeyse çok fazlaydı. Neredeyse.

Daldı, okşadı, ağzını ekledi ve onu acımasızca uçurumun kenarına sürükledi. Zevkin gelgit dalgaları boğazından boğuk bir çığlık kopardı.

"Deacon." İsmi soluk soluğa bir hıçkırıkla geldi.

Nefes nefese onun soyunmasını ve cüzdanını karıştırmasını izledi. Prezervatifi sert uzunluğunun üzerine kaydırırken büyülenmiş bir şekilde izlemeye devam etti, sonra geri döndü. Sonra sinirler geldi. "Titriyorsun," dedi, kendini onun üzerinde tamamen hareketsiz tutarak. "Öyle miyim?" Elini tuttu ve gözlerini onunkilerden ayırmadan kalbinin üzerine koydu. "Bunu hissediyor musun?"

O yaptı. Avucunun altındaki kalbinin hızlı atışıyla birlikte sinirler yerini sükûnete bıraktı.

Titrek bir nefesle ona sarıldı, ağırlığının onu sıkıştırmasından zevk alıyordu. Bacaklarını açtı ve adam bacaklarının arasına yerleştiğinde gözleri onunkilere kilitlendi. Başka bir şey söylemeden içeri girdi. Vücutları birleşti, iki insanın olabileceği kadar yakınlaştılar. Yine de Deacon'ın yüzüne baktığında, bu hâlâ yeterince yakın değildi.

Onu öpmek için başını eğdi, parmaklarını yüzünün iki yanında onunkilere doladı. Sonra hareket etmeye başladı.

Kendini ona teslim etti, onun sunabileceği her şeyi alarak kendini ona bıraktı. Onun hızına ayak uydurarak, ona güvenerek ve bundan başka bir şey istemeyerek bacaklarını kalçalarının etrafına çekti, onları daha da yaklaştırdı, onu daha derine çekti.

Birlikte daha hızlı sallanmaya başladılar, Deacon ikisini de uzun, sert vuruşlarla tahrik etti, ta ki kadın onunla buluşmak için ayağa kalkana kadar. Hava parıldıyor gibiydi ve her nefeste sadece ikisi oluncaya kadar asılı kaldı. Dalga dalga

Zevk onu, vücudu kendisine ait olmayana kadar uçurdu. Adamın yüzünden başka bir şey görmüyor ve birleşen bedenlerin süzülüşünden başka bir şey hissetmiyordu.

ta ki şok edici bir patlamayla ikisi de uçuşumun kenarına çarpıp düşene kadar.

* * *

Vantilatör yukarıda dönerek tenine serin hava üflerken CLARE'İN NEFESİ gidip geliyordu. Deacon'ın da nefes nefese kaldığını duymak onu memnun etti.

"Vay canına," dedi konuşabildiğinde. "Evet.

Vay canına. Sen iyi misin?"

"Bacaklarımı hissedemiyorum," diye cevap verdi yumuşak bir kahkahayla.

"Bu iyi bir şey mi?" "Evet. Bu oldukça iyi." Vücutları karşı karşıya gelecek şekilde yer değiştirdi,

bacakları birbirine dolanmıştı. Gün batımının son fısıltıları vücutlarına dolanmış beyaz çarşafların üzerinde dans ediyordu.

"Sanırım ayakkabılarım hala ayağымda."

"Kişisel fantezim sonunda gerçekleşti," diyerek onu tekrar güldürdü.

Kadının bacağını kalçasının üzerine çekerek onları daha da yakınlaştırdı. Kadın adamın yüzüne baktı, hissettiği rahatlık ve huzur karşısında hem şaşırdı hem de şaşırmadı. Işık daha yumuşaktı. Saat yediyi geçmiş olmalıydı, belki de sekiz. Saatin kaç olduğunu unutmuştu. Bunun gerçekten bir önemi yoktu.

"Daha önce hiç böyle hissetmediğimi söylemek aptallık olur mu? Hiç böyle olmamıştı desem?"

"Hayır." Deacon gülümsedi ve bir parmağını kızın alnında gezdirdi, sıcaklık şefkate dönüştü. "Aslında, istersen tekrar söyleyebilirsin." Avuç içi çıplak kalçasında gezindi, sonra yavaş, tembel vuruşlarla sırtına inip çıktı. "Seni yemeğe götürmedim."

"Hayır, yapmadın." Durgun ve gevşek, bir elini onun pürüzsüz yanağına koydu. "Hâlâ gitmek istiyor musun?"

"Belki, ama ben olduğum yerde mutluyum."

Telefonu çaldı ve dans ritmiyle o anı böldü.

"Jess arıyor. Onu görmezden geliyorum. Eğer cevap vermezsem, uçağa binip buraya gelecek."

"O zaman elbette. Cevap verin."

Komodine doğru yuvarlandı. Kendini kötü hissediyordu. Jess onu birkaç kez aramıştı ama o konuşamayacağını, daha sonra arayacağını söyleyip durmuştu. Konuşmak istememişti. Deacon hakkında içini dökmek istemiyordu, ki Jess sorular sormaya başlar başlamaz bunu yapacaktı.

Deacon'la arasındaki şey her neyse bunu bir sır olarak saklamak istiyordu. Fantezi balonunun patlamasını bir süre daha engellemek istiyordu. Bittiği zaman bu konu hakkında konuşacaktı. Ve bu çok yakında olacaktı. "Hey, Jess."

"Kaçırılmadığını ve kartele satılmadığını bilmem için beni her gün arayacağına söz verdiğini unuttun mu?"

Clare içini çekti ve Deacon'ın arkadan kıvrılmış bedenine doğru gevşedi. "Çok fazla *Dateline* izliyorsun ve ben Meksika."

"Tamam, olabilir. Ama ne yapıyorsun da telefonuna cevap veremeyecek kadar meşgulsün?"

"Oh, bilirsin işte. Şu ve bu." Deacon'ın göğsü kahkahalarla titredi.

"Seksi veteriner ne oldu? Onu tekrar gördün mü?" "Um...yemek yedik."

Deacon kızın omzunu öptü ve kız onun gülümsemesini teninde hissetti.

"Ve?"

"Ve biz..." Clare dudağını ısırды ve Deacon'ın avuç içi önce çıplak kalçasında, sonra da daha yukarılarda gezinirken bir iniltiyi bastırdı.

"Bunun için teşekkür etmem gereken Jess bu mu-"

Clare nefesini tutarak adamın ağzına bir tokat atmak için zamanında döndü ama Jess kulağına çığlık atmadan önce değil.

"Aman Tanrım! Orada mı? *Şimdi mi?* "

Deacon alçak ve seksi sesiyle, "Evet, öyle," diye cevap verdi.

Jess yine onun kulağına bağırdı. "Beni geri ara! Beni sonra ara! Yarın. Ne zaman olursa olsun. Aman Tanrım!"

Clare telefonunu kapatıp komodinin üzerine bıraktı ve sırttan, seks kokan Deacon'la yüzleşmek için döndü. "Az önce iyi kız olarak itibarımı yerle bir ettin."

"Öyle mi yaptım?" Adam onun poposunu yakaladı ve bacaklarının arasındaki sert uzunluğu hissedene kadar onu sıkıca kendine çekti. "Kendimi şanslı sayacağım."

Deacon yuvarlanıp onu altına sıkıştırdığında güldü. "Ben de kendimi şanslı sayacağım."

Bölüm 9

Yapacak daha ilginç şeyler bularak bir saat daha odadan çıkmadılar. Ancak her ikisinin de midesi itiraz edince, giyinip yemek için dışarı çıktılar. Meksika yemeği seçtiler, tacos ve carnitas, cips ve margarita eşliğinde gülüp konuştular. Kızarmış dondurma yiyerek ve el ele tutuşarak oyalandılar ve güldüler.

Saatler sonra, tıpkı bir önceki gece olduğu gibi tembel tembel sahilde yürüyorlardı ama bu kez ikisi de daha sessizdi. Kelimelerden daha fazlasını söyleyen sessiz bir yakınlık. Vücudu hâlâ yer yer uğulduyordu ve bu düşünceyle ürperdiğinde Deacon kolunu ona doladı.

Ay dolunaydı ve parlaktı. Sol taraflarında yanan bir sıra tiki meşalesi özel bir partiyi işaret ediyordu. Anlaşıldığı kadarıyla toplantı bir düğün davetiydi ve bir süredir devam ediyordu.

"Hiç düğün bastın mı?" Deacon sordu. "Hayır!" Kadın geri çekildi. "Sen yaptın mı?"

"Hayır." Onu tekrar yanına çekti. "Ama hep istemişimdir. Ölmeden önce yapılacaklar listesi gibi bir şey."

"Beni şok ediyorsunuz, Dr. Montgomery."

"Öyle mi?" Onu önüne çekti ve bir kolunu sırtına doladı. "Onların müziğini kullanabiliriz."

"Peki ya dans?" diye sordu bir elini onun omzuna koyarak. "Cesur adam."

"Mmm." Diğer elini tuttu, parmaklarını onunkilere doladı ve göğsüne yasladı.

Çıplak ayakları kumda seksenli yıllardan kalma bir rock baladının melodisi eşliğinde yavaş, dairesel bir dansla kaydı. Kadın daha da yaklaştı, başını adamın göğsüne yasladı ve onun tarafından tutulmanın ne kadar doğal bir his olduğuna şaşırdı. İkisi de konuşmadı, belki de söylenecek bir şey olmadığı için. Ya da belki ikisi de ne söyleyeceklerini bilmedikleri için. Ama mükemmeldi.

Şarkı sona erdi ve bir süre daha öyle kalabilirlerdi, belki de hiç müzik olmadan birbirlerinin kollarında kalabilirlerdi, ama Macarena'nın açılış patlaması onları gülerek hareket ettirdi.

Dalga seslerinin müziğin önüne geçeceği kadar uzaklaştıklarında bir yer bulup kuma oturdular.

Deacon kollarını arkadan ona doladı ve o da kollarını kendi kollarıyla sardı. Başını onun göğsüne yaslayarak yıldızlarla dolu gökyüzünü seyretti ve hafifçe dalgalanan dalgaların sesini dinledi.

"Biliyor musun, insanlar Ay'daki adamdan bahsettiklerinde hep görebildikleri küçük bir insandan bahsettiklerini düşünürdüm. Onu aramak için kaç saat harcadığımı anlatamam."

Deacon güldü ve o da ona dirsek attı. "Biri bunun sadece yüz olduğunu söyleseydi yardımı olurdu."

"Sanırım öyle olurdu." Şakağına bir öpücük kondurdu, sonra yanağını onunkine yasladı.

Birkaç dakika bu şekilde oturdular, dünyanın ucundan gelen sesler onları koza gibi sarıyor ve Deacon'ın bedeninden gelen sıcaklık onunkini çevreliyordu. Eğer kendini bırakırsa, bunun yakında sona ereceğini düşünmeye başlayabilirdi. Daha önce hissettiği her şeyden daha gerçek hissettirdiği gerçeği hem kafa karıştırıcı hem de üzücüydü.

"Komik bir şey daha duymak ister misin?" diye sordu duygulara fazla dalmadan önce. "Eskiden her gece beşiğimde ağlardım çünkü üzerime yağmur yağacak diye korktum."

"Beşiğinde olduğunu hatırlıyor musun?"

"Biliyorum, ama bebek değildim." Güldü. "En küçükleri olduğum için beşikte çoğundan daha uzun süre kaldım. Beni bir yatakta uyuttuklarında neredeyse üç yaşındaydım."

"Peki üç yaşında olduğunu hatırlıyor musun?" "Birkaç şey."

"Bu çok etkileyici."

"Mmm. Uzun süreli hafızam iyidir. Kısa vadede o kadar iyi değilim. En eski hafızanız nedir?"

Bir dakika düşündü.

"En erken senin olmana gerek yok," dedi adam cevap vermeyince.

"Herhangi bir şey."

Sonunda konuşana kadar bir an daha geçti. "Büyükbabam öldüğünde yanındaydım."

"Deacon." Yüzünü ona dönmeye çalıştı ama adam onu tuttu. "Özür dilerim," dedi omzunun üzerinden olabildiğince geriye bakarak.

"Sorun değil. Bana bunu düşündüren şeyin ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Kaç yaşındaydın?"

"Beş. Bir göletin kenarında balık tutuyorduk ve o birden... düştü. Oltasını düşürdü ve yavaşça kıyıdan aşağı kaydığını hatırlıyorum. Garip ama dehşete kapılmamıştım. Belki de gerçekten anlamak için çok küçüktüm ya da anlamanın eşiğindeydim."

"Özür dilerim," dedi yine yumuşak bir sesle.

"Hayır, özür dilerim," dedi kuru bir kahkaha atarak. "Bu çok fazlaydı."

"Hayır," dedi, yüzünü ona dönerek. Dizleri serin kumda, elleri adamın pürüzsüz yanaklarında, onun kalçalarının üzerine oturdu. "Çok fazla değildi."

* * *

DEACON, CLARE'in ay ışığında parlayan koyu renk gözlerine baktı. "Tanrım, seni canlı canlı yiyebilirim." Bir parmağını kadının açıkta kalan kalçasında gezdirdi. Onun sert, saten tenini hissetmek neredeyse onu çözüyordu. Bu ona Clare'in altında ve üstünde nasıl hissettiğini hatırlattı. Elleri onun tüm vücudunu okşamak, her kıvrımını keşfetmek ve her dokunuşu yeniden keşfetmek için kaşınıyordu. Ve yapacaktı. İki gün ve iki gece daha ve sonra...

Ve sonra gelecekti.

Onu tekrar almak zorunda kalmadan önce odaya ancak varabildiler. Kapıyı arkalarından kapattı ve onu arkadan yakaladı. Kendine engel olamadı. Adam ellerini aşağıya kaydırıp avuçlarını kalçalarını örten kumaş şelalesinin üzerinde yumuşattığında hızlı bir nefes aldı. Adam avuçlarını işkence edercesine beline kadar getirdiğinde, kadın inleyerek arkasına yaslandı.

"Bu elbiseye bayıldım."

Başını onun omzuna yasladı. "Buna sevindim." "Seni bundan kurtarmam gerek."

Gözleri dalgalanarak kapandı ve dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Buna sevindim."

Saatler önce elbiseyi tekrar giymesini izlediğinden beri onu elbiseden çıkarmak istiyordu. Yavaşça, kasıtlı olarak nefes aldı. Kız çok mükemmeldi, çok yumuşaktı, ona kıyasla çok küçüktü ama yine de ona mükemmel bir şekilde uyuyordu.

"Tenini seviyorum," dedi, elbiseyi omuzlarından çekip kollarından aşağı indirirken. Dudakları çıplak bıraktığı teni takip etti. "İpek gibi." "İpek gibi."

Elleri elbiseyi kadının beline doğru çekerken dişlerini boğazının sütununda gezdirdi. "Nefis ipek."

Sahilde parlayan ay odayı bir spot ışığı gibi aydınlatıyordu. Deacon onu yüzünü kendisine çevirdi. Sonra bir kolunu beline dolayarak onu kendine doğru çekti. Yavaş gidemezdi. Bu sefer olmazdı. Ağzı onunkine çarptı, sıcak, şehvetli ve sahiplenici. Dudaklarını ısırdı. Dili onunkinin üzerinde kayarak kahve, şarap ve çikolata tadı aldı.

Onun dokunuşuyla nefesinin kesilmesi, ihtiyacı ve aciliyeti daha da artırdı.

Ağzını onunkine dayayarak, onu yatağa doğru döndürdü. Önünde uzanana kadar onu sırtına bastırdı, siyah saçları beyaza karşı dağıldı.

Çılgınlık içinde kıyafetlerinden kurtuldular ve kadın elini aralarına sokmadan önce zar zor bir prezervatif bulabildiler. Onu sıkı bir yumrukla sardı ve boğazının derinliklerinden bir inilti getirdi. Hızlı olmasını istiyordu ama başlamadan bitmesini de istemiyordu.

Onun elini tuttu, yukarı kaldırıp başının üzerine koydu, sonra diğerini ve kendi eğlencesini yaşarken onları orada tuttu. Yavaşça elini kadının nemli teninde gezdirdi, omzundan kalçasına kadar. Tuzlu tenini yaladı, dudaklarını ısırdı.

boğazının narin sütunu. Daha fazla bekleyemeyinceye kadar her ikisi için de hazzı uzattı.

Sonra bakışları onunkilere kilitlenmiş halde yavaşça, çok yavaşça içeri itti, aldığı zevk karşısında çenesini sıkı. Kalbi vahşi bir davul gibi çarpıyordu. Clare onu santim santim içine aldı ve nefesi tekrar onu terk etti.

Daha da yakınlaşmaya ihtiyacı vardı. Dünyası Clare'e bağlı olduğu ve ikisinin birlikte hareket ettiği gerçeğine daraldı. Bacaklarını yukarı ve kalçalarının etrafına çekerek onu daha da yakına ve derine çekti.

Onun yüzünü ve göğsünün inip kalkışını izledi. Sıcaklık arttı ve onun zevkinin doruğa ulaşmasını izledi. Deacon, Clare'in boşalırkenki yüzü kadar güzel bir şey gördüğünü sanmıyordu. Şok, hızlı ve dalgalı, ardından teslimiyet.

Yüzünü onun saçlarına gömdü, altında titrediğini hissetti. Ve kulaklarına hücum eden kandan hiçbir şey duyamadan onu takip etti.

Ardından, vücudundaki şokları ve küçük sarsıntıları absorbe ederek hareketsiz yattı.

Sonunda başını kaldırabildiğinde Clare'in kızarmış yüzüne baktı. Kızın gözleri kapalıydı ve adam başparmağını hafifçe kızın yanağında gezdirdi. Vücutları ten tene değmiş, hâlâ birleşmişken, başparmağını Omzunun üzerinden dudaklarını.

Adam ağırlığını vermeye başladı ama kadın onu tuttu, başını boynuna bırakana kadar eliyle hafifçe sırtını okşadı. Adam onun yumuşak bedenine yaslanıp kokusunu içine çekerken, hızla atan kalbi garip bir şekilde küçük bir sıçrama yaptı.

İkisine de bir dakika daha verdikten sonra Clare'i de yanına alarak yan tarafına döndü. Gitmeli miydi yoksa gitmeyi mi teklif etmeliydi diye düşündü ama Clare'in sıcak bedeni ona yaslanmışken, göğüsleri yan tarafına yumuşak bir şekilde yaslanmışken bunu yapamazdı. O da aynı şeyi mi hissediyordu? "Bu odadan çıkmak istemiyorum. Sorun olur mu?"

Uzandı ve onun yanağına dokundu. "Evet. Çok iyi." Bu basit, tatlı dokunuş karşısında kalbi kabardı.

Açık perdelerin arasından süzülen ay ışığında görünen yüzünün narin çizgilerini izledi. "Yarın ne yapmak istiyorsun?"

"Mmm." İçini çekti ve adamın kollarının arasına daha da sokuldu, çıplak vücudu adamın yanına bastırdı. "Bilmiyorum."

Onun yumuşak nefesini omzunda ve göğsünde hissetti. "Bazı fikirlerim var." "Oh, gerçekten mi?"

"Evet." Adam kadının boğazını öptü, sonra ona doğru eğildi ve onun altındaydı. "Böyle başlayacağım, her santimini öpeceğim." "Mmm. Bunu sevdim. Sonra ne olacak?"

"O zaman şu perdeleri açacağım..."

Bunun üzerine kadın inledi ve adam güldü, çünkü kadın ona sabah erken kalkan biri olmadığını söylemişti.

"Sonra kapıları açacağım ve güneş tenine vururken, dalgaların sesi eşliğinde seninle sevişeceğim. Saat sekizde kahvaltı büfesine gideriz."

"*Sekiz!*"

Onun dudaklarına karşı gülümsedi. "Tamam. Dokuz, ama bir dakika sonra değil. Planlarım var."

"Daha fazla plan mı? Ne gibi? Piña colada ve senin benim yatağında olmanı mı içeriyor?"

"Olabilir. Ama parasailing yapabiliriz diye de düşünmüştüm." "Mmm."

"Ne?" Parmaklarını yüzünün iki yanındaki saçların arasından geçirdi. "Yükseklikten mi korkuyorsun?"

"Tam olarak değil. Sadece suya karşı toprak olayı. Yani, bir binadan falan düşsem kaldırıma çarparım diye düşündüm."

Son. Ama su üzerinde... Bilmiyorum. Pek çok şeyi kırabilir ve boğulana kadar yüzemeyerek acı içinde kalabilirim."

"Bu inanılmaz derecede
ürkütücü." "Biliyorum."

"Tamam, bunu tekrar gözden geçiririz. Ayrıca her yerde gördüğüm birkaç bisikleti alıp etrafta dolaşır, ne göreceğimize bakarız diye düşündüm."

"Yapabiliriz."

"Ne?" Kızın güzel dudaklarını büzüşüne usulca güldü. "Sen de mi bu fikri beğenmedin?"

"Biliyorum. Ben sadece... Bisiklet üzerinde o kadar da iyi değilim." Kadın kolunu gözlerinin üzerine atınca adam yine güldü ve onun yanına uzandı. "Bu çok aşağılayıcı. Ağabeyim hayatım boyunca bana işkence etti."

Gözlerini görebilmek için kolunu nazıkçe aşağı çekti. "Belki de alıştırmaya tekerleklerini görmeliyiz."

"Gülmemeye bile çalışmıyorsun," dedi ona dar gözlerle bakarak.

"Deniyorum. Deniyorum yani. Yani sporla aran iyi değil?"

"Sporu severim. Çocukken softball oynardım. Oldukça da iyiydim."

"Hangi pozisyon?"

"Sağ saha. Çok fazla hareket görmedim ama kardeşim daha iyi oyuncuları oraya koyduklarını söyledi, o yüzden..." Omuz silkti, sağ saha pozisyonunun ne anlama geldiğinden o kadar sevimli bir şekilde habersizdi ki. Hiçbir şekilde ona söylemeyecekti.

"Her neyse, ata binemeyecek değilim. Ata binebiliyorum. Sadece çok düşünüyorum."

"Hepsi bu mu? Neden öyle demedin? Bu sadece seni almak zorunda kalacağım anlamına geliyor." Kulağının hemen altındaki bir noktayı ısırды.

"Bu güzel poponun tozunu al. Belki bir iki öpücük kondururum."

Kollarını başının üzerinde tutarak onun üzerine yuvarlandı. "Yine bana gülüyorsun."

"Hayır. Sadece gülümsüyorum. Beni gülümsetiyorsun. Bu hoşuma gidiyor."

"O zaman sevindim. Ben de senden hoşlanıyorum." Onu öptü, sadece dudaklarını onunkilere bastırды ve adam göğsündeki o gerginliği tekrar hissetti.

Bölüm 10

CLARE uyandığında yatağını boş bulduğuna şaşırılmamıştı. Deacon güneş doğmadan önce onunla yine sevişmiş, nazik dudakları ve sıcak, gezinen elleriyle onu uyandırmıştı. Sonra, bu son sevişmeden sonra tekrar uykuya dalmadan hemen önce, koşuya çıkacağını ve onunla kahvaltıda buluşacağını fısıldamıştı.

Yatağı onun ve onların kokusunu taşıyordu. Önündeki günü ve geceyi düşünerek gerindi ve gülümsedi. Dönüp saate baktığında saatin sekizi geçtiğini gördü. Ayrılmadan önce perdeleri çekmiş, ona biraz daha uyku vermişti. Onun düşünceliliğine gülümsedi. Dün gece pek uyuyamamışlardı.

Daha önce hiçbir erkek onu böyle arzulatmamış, içini yakmamıştı. Şimdiye kadar bu yanmayı hissetmeyecek kadar az mı seks yapmıştı? Bunu bilmiyordu. Birçok yerinde lezzetli bir acı hissetse de umurunda değildi.

Bakışları, kenarları hâlâ çiçeklerle çevrili olan dev küvete takıldı. Yapmadıkları tek şey buydu. Belki de yaparlardı. Tekrar gerindi ve hızlı bir duş almak için yataktan çıktı. Onun kokusundan arınmaktan neredeyse nefret ediyordu ama tıraş olmak istiyordu. *Belki geri gelir ve beni duşta yakalar.* Bu güne başlamak için harika bir yol olurdu.

Mavi-beyaz iki parçalı kıyafetini ve parlak renkli ipek örtüsünü giyen Clare, gevşemiş ve enerjik hissederek kahvaltı büfesine doğru yürüdü.

Cennette yine güzel bir gündü. Pırıl pırıl mavi gökyüzünün altında kuşlar birbirlerine sesleniyordu. Taş yol boyunca uzanan yeşil yapraklı mızrakların ortasında kafası büyüklüğünde parlak kırmızı çiçekler açmıştı. Yer ekibi her şeyi mükemmel bir şekilde düzenli tutmak için çalışırken bir yaprak üfleyicinin hafif vızıltısını duyabiliyordu. Kuşlar dünden daha mı gürültülüydü? Çiçekler daha mı parlaktı?

Kendi kendine güldü ve Jess'i aramak için telefonunu çıkardı. Telefonu geri koydu. Ne söyleyebilirdi ki? Düşündüğü şeyi düşündüğü için aptalın tekiydi. Hissettiklerini hissediyordu. Ama şu anda umurunda değildi. Ve henüz bunun hakkında konuşmak istemiyordu.

Deacon'a karşı bir şeyler hissettiğini söylemek istemedi. Genç kalbinin henüz havlu atma zamanının gelmediğini düşünmesine yetecek kadar.

Açık hava kahvaltı alanındaki hostes standına ulaştı. Clare ona "Biriyle buluşacağım," dedi ve Deacon'ın onu mutlaka yeneceğini düşünerek etrafında bir tur attı. Onu göremeyince bir masa istedi.

Ön tarafta, okyanusa en yakın iki kişilik masa.

Telefonunu kontrol etti. 8:55. Deacon'ın yüzünü ve kahvaltıda onu yendiği için Bay Sabah İnsanı'na vereceği kendini beğenmiş gülümsemeyi hayal etti. Kendisi için bir soda sipariş etti ama soğumaması için kahve için Deacon'ı bekledi.

Plaj kabanalarının köşelerindeki beyaz tüller esintiyle dalgalanıyordu. Onların ötesinde, sabah güneşi sudan yansıyor. Bir plaj garsonu içki siparişleri için kulübeleri durdurmaya başlamıştı bile.

Sodasını yudumladı ve cennette yeni bir güne başlayan çiftleri izledi. Onu izleyen herkese, buradaki ilk kahvaltısında iki kişilik bir masada tek başına otururken olduğu gibi görünüyordu. Ama artık kendini yalnız hissetmiyordu. Ve başka şeyler de değişmişti. O kullanılmış ve bir kenara atılmış hissi gitmişti.

Gelmemiş olsaydı ne olurdu diye düşünmeye çalıştı. Adam'ın bu yolculuğu ondan almasına izin verseydi. Hiçbir kararı için bu kadar minnettar olmamıştı. Kadere hiçbir zaman bu kadar inanmamıştı ama kaderinde bu varmış gibi görünüyordu. Deacon buna ne derdi diye merak etti.

Peki ya bu haftanın ötesinde sahip oldukları şeyleri almaktan bahsederse ne derdi? Bu düşünceyle midesi gergin bir dalışa geçti. Gergin ama aynı zamanda baş döndürücü bir heyecan.

Garson kız tekrar geldi ve karşısındaki masada duran kahve fincanını doldurmayı teklif etti. Saate baktı. 9:05.

"Elbette." Her an burada olabilirdi ve kahvesi de hazır. Sodasını yudumladı ve adamın orada durup onu aramadığından emin olmak için girişe baktı. En az üç kez daha arkasına baktı.

9:15'te, onu bir şekilde kaçırıp kaçırmadığını merak etti. Saat 9:25'te, koşarken kendini incitmiş olabileceğinden endişelendi. Oda numarasını bilmiyordu çünkü her zaman ona gelirdi. İçkisini bitirdi ve pipeti buz küplerinin etrafında döndürdü. Kahvesi soğumaya başlamıştı. Yakındaki çiftlerin sesleri çok yüksek geliyordu.

Saat dokuz buçukta odasına geri döndü. Muhtemelen orada bekliyordu. Bir iletişimsizlik. Telefon numaralarını değiş tokuş etmemiş olmaları aptalca görünüyordu ama çoğunlukla telefonundan uzak durmuştu. Odasında bekledi.

Onda, çocuklara kaybolurlarsa bir yerde kalmalarının ve dolaşmamalarının nasıl söylendiğini hatırladı. Saat onu on geçte lobiye gitti.

Adamın kendini yaraladığından ve odasına döndüğünden emin olunca resepsiyona gidip oda numarasını istedi. Muhtemelen buza ya da güzel bir masaja ihtiyacı vardı. Buna gülümsedi.

Masada çalışan genç adamın başka bir misafirle işini bitirmesini sabırla bekledi. Sıra kendisine geldiğinde "Merhaba," dedi. "Acaba bana oda numarasını verebilir misiniz?"

"Özür dilerim hanımefendi. Oda numaralarını veremeyiz," dedi ve katı gizlilik politikalarını açıklamaya devam etti.

"Oh. Tamam. Sadece onunla buluşmam gerekiyordu ve bir şekilde birbirimizi kaçırdık."

"Odasını arayabilirim."

"Evet," dedi, kendini hemen daha iyi hissederek. "Bu harika olur." Adam ona ahizeyi uzattı ve kadın önce bekledi, sonra da o tuhaf uluslararası zil sesini dinledi. Beş kez çaldı. Yedi. On. Hissedebiliyordu genç resepsiyon görevlisinin gözleri onun üzerindeydi. Sonunda telefonu geri uzattı. "Mesaj bırakmak ister misiniz?"

"Evet, sadece kendine zarar vermiş olmasından korkuyorum. Belki de telefona ulaşamıyordur."

"Onu kontrol etmesi için birini gönderebilirim. Mesaj bırakmak ister misiniz?"

"Um...tamam. Elbette." Kalbi tamamen değil ama biraz sıkıştı. Bu sadece bir yanlış anlaşılmaydı. Mesajını bıraktı: sadece basit bir "Kahvaltıda seni kaçırdığım için üzgünüm. Sahilde olacağım." Bu doğru gelmedi. Günü birlikte geçirmek için plan yapmışlardı. *Öyle değil mi?*

Masadan başını çevirdiğinde, bir gece kendilerini tanıtan gri saçlı çifti tanıdı. Ona doğru yürüyorlardı. *Adamın adı neydi?* "Merhaba."

"Merhaba," dedi neşeli bir gülümsemeyle. "Eğleniyor musun?" "Evet. Sen?"

"Fantastik. Fantastik."

"Bir aktivite mi ayarlıyorsunuz?" diye sordu karısı. "Zipline yapacağız! Buna inanamıyorum bile."

Clare onun heyecanına gülümsedi.

"Peki bugün ne yapıyorsun? Hey! Belki bizimle geliyorsundur."

"Um...hayır. Aslında Deacon'ı arıyordum. Bu sabah bir şekilde birbirimizi kaçırdık."

"Oh, şey. Onu birkaç saat önce gördüm. Erkenden dışarı çıkmıştım. Karımın uyanmasını bekliyordum. Deacon'ı kıcı yanıyormuş gibi buradan çıkarken gördüm." Kendi şakasına güldü.

Clare, doktorun karısının karnına attığı hızlı dirseği kaçırmadı.

"Oh, şey..." Clare'in zihni olasılıklarla dolup taşı. "Muhtemelen bir şey için kasabaya gidiyordu." Gidilecek bir kasaba var mıydı ki? Bilmiyordu.

"Bilmiyorum," dedi yaşlı adam kaşlarını çatarak. "Bavulu yanındaydı ve bir taksiye binmek için acele ediyordu."

Gitmiş.

"Dün gerçekten geri dönmesi gerektiğini, ofisten yeterince uzun süre uzak kaldığını söyledi. Kalmasına bile şaşırdım," diye ekledi gülerek. "Ama sen ve o-"

Karısı gömleğinin kolunu çekiştirerek sözünü kesti.

Kan kulaklarında zonkluyordu. *Eve gitmesi gerektiğini ne zaman söylemişti? Dün sabah mı? Dün gece? Bütün gün benimleydi, bu adamı ne zaman gördü?* Sormak istedi ama kelimeleri çıkaramadı.

Kadın nazikçe, "Bugün buluşmanız gerektiğine emin misin canım?" diye sordu.

Evet. Emindi. Yastığı hâlâ onun kokusuyla kaplıydı. Kadının acıma dolu bakışları midesini bulandırdı. Doğruldu ve çenesini hafifçe kaldırdı. "Biliyor musun, ne düşündüğümü bilmiyorum." Hissetmediği bir sakinlik için çabaladı. "Sanırım günleri karıştırmışım. Çok fazla tatil."

"Oh, tatlım."

"Hayır, sorun değil." Zorla gülümsedi ve çantasını omzuna attı.

"Gerçekten. Bugünün hangi gün olduğunu tamamen unutmuşum."

Kadın gitmek için dönerken, "Belki masaya bir not bırakmıştır," diye seslendi.

"Evet. Tamam. Bunu kontrol edeceğim." Clare gülümsedi ve yürümeye devam etti.

Clare uyuşuk bir şekilde odasına geri döndü. Aklına gelen her yerde bir not aradıktan sonra resepsiyonu aradı.

"Hayır, mesaj yok. Dr. Montgomery çıkış yaptı," dedi danışmadaki kız.

Yatağın kenarına uzandı. Birkaç saat önce Deacon'la paylaştığı yatağa. Seviştiklerini söylediği ama şimdi gerçeğe yüzleşmek zorunda kaldığı yatak. Becerilmişti. Daha fazlası değil.

Oturmuş, her saniyeyi, her kelimeyi tekrarlıyor, anlamlandırmaya çalışıyordu. Onun nesi vardı da neyin ne olduğunu anlayamıyordu? Bir adam onu önemsiyor gibi görünüp sonra da terk edebilir miydi? Onun kendisini sevdiğini düşünmemişti ama önemseddiğini düşünmüştü. Aradaki farkı anlayamayacak kadar nesi vardı?

Bir mesaj gelmesini umarak resepsiyonu tekrar aradı. Hiç mesaj yoktu. Resepsiyon görevlisine teşekkür etti ve telefonu kapattı. Bir süre sonra yan yattı, belki de iyi bir nedeni olabileceğine dair en ufak bir olasılığa tutunmaya çalıştı. Hâlâ arayabilirdi. Otel. Odasını.

Ama gelmedi. Kendini hasta hissederek, hiç gelmeyen bir mesaj için resepsiyonu birkaç kez daha kontrol etti.

Deacon gitmişti. O bir aptaldı. Ve bunu çok önemsiyordu. Adam'ın sözleri kulaklarında çınladı.

Ona aşık olmak istememiştin. Bunun olmasını istemedim.

Bunu anlayabilirdi. O da anlamamıştı.

Bir adam tarafından hayal kırıklığına uğratılmış olarak gelmişti. Bir başkası tarafından paramparça ediliyordu.

Bölüm 11

KORKU DEACON'u amansız bir kısılcacın içine aldı. Kızı, bebeği acı çekiyordu. Ve o orada değildi.

Annesinin telefonu dünyasının eksenini kaydırduğında odasından bir adım uzaktaydı. Aklı çocuklarında bile değildi. Aklı hâlâ Clare'in çıplak bedeninin bulunduğu o sıcak yataktaydı. Dudaklarında onun teninin tadı ve bir an önce onun sıcaklığına geri dönme düşünceleri.

"Ben Maci..." Annesinin bir saatten kısa bir süre önce söylediği kırık dökük sözler hâlâ midesini bulandırıyor. "Apandisiti patladı. Ben... ben sadece bir karın ağrısı olduğunu düşündüm. Onu yatağa yatırdım." Son kelime hıçkırıklara boğuldu.

Annesi aşırı dramatik biri değildi ve sesi kesildiğinde, arka planda diğer kızı Margo'nun ağladığını duyduğunda neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti. Dün gece annesiyle konuşmuştu.

Daha önce. Bir gece önceydi çünkü dün gece evi aramadım.

"Ameliyatta. Eve gelmen gerekiyor."

Evimdeyim. Evet. Önünde ne varsa bavuluna atmış, pasaportu için çantasını kontrol etmiş ve kapıdan çıkmıştı.

Hiç bitmeyen patikalarda koşuyor, sağa sola dönüyordum. Artık hiçbir güzelliği yoktu.

Resepsiyondaki görevliye "Taksiye ihtiyacım var," dedi.

Bavulu tezgâha çarptı. "Bir taksiye ihtiyacım var," dedi tekrar, daha yüksek sesle. "Hemen havaalanına gitmem gerekiyor."

Resepsiyon görevlisi başıyla onaylarken irkilmiş görünüyordu. *"Evet, evet. Dışarı."*

"Bekle, kağıda ihtiyacım var. Bir parça kâğıt." Clare'in odasına gidecek zamanı yoktu. Tezgâhın üzerine bırakılmış bir haritayı kaptı ve aceleyle bir özür ve telefon numarasını karaladı. Başka ne yazacaktı? Düşünemiyordu. İşte söyleyecek çok şey vardı ama söyleyecek

zaman yoktu. "Efendim! Taksiniz!"

"Evet. Tamam." Clare'in oda numarasını aceleyle ekledi, haritayı tezgâha geri koydu ve çantasını kaptı. Daha fazlası için zamanı yoktu. "Lütfen bunu teslim edebilir misiniz?"

Adam başıyla onayladı. Çaresizliğini fark eden taksi durağındaki adam taksi şoförüyle hızlı İspanyolca konuştu. Tek anladığı *rapido*'ydu ve kendi kendine "*Evet*" diye düşündü. *Acele et. Lütfen acele edin.*

Otuz dakikalık yolu bir uçak bileti ayırtmak için kullandı, fiyata gözünü kırpmadı, sabahki tek uçuşta yer bulabildiği için minnettardı ama şanslıysa on saat sonra evde olacaktı. *Lanet olası on uzun saat.*

Annesini tekrar aradı ve ona aynı şeyi ama biraz daha sakın bir şekilde söyleyen kız kardeşiyle konuştu.

Maci çok küçüktü, henüz üç yaşında bile değildi. Bazen ikizler çok büyük görünüyordu, sanki bir gecede büyümüşlerdi ve o bunu yavaşlatamıyordu. Ona her şeyi anlattılar.

O zamanlar büyük kızlardı. Ama büyük değillerdi. Ufacıktilar. Bebektiler.

Kalbinin etrafındaki basınç nefes alamayana kadar arttı. Çok şey biliyordu. Bir veteriner olarak bile klempler, arterler ve kan basıncındaki düşüşler hakkında çok fazla şey biliyordu. Anestezinin tehlikelerini ve mikroskobik bir hatanın bir milisaniyede bir hayatı nasıl sona erdirebileceğini.

Havalanıp kızına doğru yola çıkana kadar Clare'i tekrar düşünmedi. Notunu almış olması için dua etti.

Hayatının en uzun uçuşundan sonra, havaalanı otoparkının uzak köşesindeki arabasına koştu ve cesaret edebildiği kadar hızlı sürdü, sonunda hastaneye ulaştı. Uzun, sarsak adımlar onu temiz görünmesi ve sakinlik aşılması gerektiğini düşündüğü beyaz, antiseptik koridorlardan geçirdi. Bunun yerine, soğuktular ve ona oranın hastalık ve ölüm yeri olduğunu hatırlatıyorlardı. İlk

Çocuk cerrahisi salonuna ulaştığında gördüğü yüz babasının yüzüydü. "O iyi. Bir şeyi yok," dedi babası, kollarını

Deacon o kadar sıkı sarılmıştı ki titriyorlardı ya da belki de babası ağlıyordu. Her iki durumda da Deacon'a durumun ne kadar ciddi olduğunu anlatıyordu.

Ve ben burada değildim. Kendini hasta hissederek, etrafta tuvalet aradı. "Baba!"

Deacon nefesini içine çekti ve koşan Margo'yu kollarıyla yakalamak için diz çökerken mide bulantısını uzakta tuttu. Onu kucağına aldı, burnunu yumuşak kahverengi buklelerine gömdü ve bir anlığına sadece onu içine çekti.

"Neredeydin baba?" Kızın küçük kolları adamın boynunu boğarcasına sarmıştı. "Babacığım? Neredeydin?"

Burada olmaz, diye düşündü. Olmam gereken yerde değil. Ve boğazına saplanan bıçak büküldü.

Margo yerleşti ve sonra geri çekildi. "Seni özledim baba."

Onun gözyaşlarına boğulmuş yüzündeki küçük gülümsemeyi hak etmemişti. "Ben de seni özledim, Muffin. Çok üzgünüm bebeğim."

"Maci'nin karnı ağrıyordu, sonra kırıldı ve ben korktum. Ve amdabunce geldi ve *çok* şaşırtıcıydı ve onu aldı."

Deacon kızın yanaklarından süzülen taze gözyaşlarını fırçaladı, sonra onu göğsüne doğru çekerek kendi gözyaşlarını kızın saçlarına sakladı.

SAATLER SONRA, KIZININ YATAĞININ BAŞUCUNDA OTURDU. Bir torba serumuna sıvı damlatırken monitörler bip sesi çıkarıyordu. Ameliyattan iyi çıkmıştı ama

Gece bir ara ateşi yükselmişti. Şimdi biraz düşmüştü, ama orada yatıyordu, çok küçük ve tamamen hareketsizdi, her zamanki zeytin rengi teni neredeyse çarşaf gibi solgun. Minik elini tuttu, dudaklarına götürdü ve dakika dakika, saat saat göğsünün yükselip alçalmasını izledi.

Daha kötüsü de olabilirdi. Eğer annesi bekleseydi. Doktor, üç yaşından küçük çocuklarda nadir görülen apandisit düşünmemiş olsaydı. Bir sürü "eğer". Ve tüm bunlar olurken o sadece kendisiyle ilgileniyordu.

Belki burada olsaydım. Belki bir şey görürdüm, bir şey fark ederdim. Belki.

Dirseklerini dizlerine dayayarak başını öne eğdi ve onu kaybederse buna dayanamayacağını biliyordu ama sonra Margo'yu düşündü ve Yapacağını biliyordu. Buna katlanacaktı. Her şeyi yapar, her şeye katlanırdı. Çünkü sahip oldukları tek şey oydu.

* * *

"Beni aramak için günlerce beklediğine inanamıyorum," dedi Jess. "Burada ölüyorum. Bana her şeyi anlat."

Clare telefonunu kulağına dayamış, yeni dairesine bakıyordu. Yepyeni halı kokusu ve yeni boyanmış duvarlar, buranın tam olarak evi olmadığı hissini daha da artırıyordu. Henüz değil. "Biliyorum. Özür dilerim. Uyudum sonra da doğruca bu dağ gibi kutuları açmaya koyuldum. Daha bavulumu bile açmadım." Çok fazla anı var, diye düşündü.

"Düzenli olmazsan bir hiçsin. Çalışırken bana seksi tatil hikayeni anlatabilirsin."

Haklısın. Jess'in bunu unutmuş olmasına imkan yok. Ne diyebilirdi ki? Neredeyse kalbimi veriyordum, *gerçekten* veriyordum, sadece tekrar terk edilmek için mi? Hayır. Jess'e bile. "Eğlenceliydi," dedi sonunda çok uzun bir aradan sonra.

"*Eğlenceli* miydi? Bu kadar mı? *Adam*, Clare. Adam hakkında bir şeyler duymak istiyorum." "Sadece birkaç gün oldu." Clare ilk kutunun bandını yırttı.

geldi. "İlişki bile değil. Daha çok bir kaçamak gibiydi, gerçekten. Bundan hiçbir şey çıkmayacaktı."

Kendini sıcacık ve yapış yapış bir halde geri dönerken, sonra Jess'le her şeyi konuşurken, en iyi arkadaşına Deacon'la ilgili her ayrıntıyı anlatırken, onu bu kadar özel yapan şeyin ne olduğunu ve birbirlerini tekrar nasıl ve ne zaman görmeyi planladıklarını kelimelere dökmeye çalışırken hayal etmiş olsa bile. Sonra o kadar geniş bir gülümsemeyle

Yanaklarım ağrıyor, *sanırım aşık oldum* diyecek ve Jess ciyaklayacak ya da daha büyük olasılıkla dehşet içinde ona bakacaktı, ama hayır.

Sıcak ve yapışkan bir şey yoktu. Gülümseme yoktu. Aptallık etmişti ya da en azından yanılmıştı.

"Çoğunu zaten biliyorsun," dedi Clare, başka bir kutuya saldırmak için hareket ederek. "Tanıştık, yemek yedik."

"Akşam yemeğinden fazlasını yedin. Bu hiç sana göre değil."

"Evet. Yaptık." Ve hayır, bu onun yapacağı bir şey değildi. "Sanırım sağlıklı düşünemiyordum."

"Yani pişman mısın?" Jess sordu, sesi temkinli ve şefkatliydi.

Pişman mıydı? Çok az tanıdığı bir adamla yatağa girdiği için hayal kırıklığına uğramıştı. Ama keşke olmasaydı diyor muydu? Onunla tanışmamış olmayı?

"Hayır," dedi, hâlâ hissettiği üzüntüyü gizleyerek. "Pişman değilim. Harikaydı." *Harika, vahşi ve patlayıcıydı*. Havai fişek gibiydi, her zaman istediğini düşündüğü bir şeydi. Ama bu kadar sıcak ve parlak bir şey uzun süre dayanamazdı. Havai fişekler sadece hızlı ve parlak patlamalardı. duman ve karanlık bir gökyüzü. "Hatırlarsan bu senin

fikrindi." "Biliyorum ama-"

"Ama hiçbir şey. Eğlenceliydi. Eğlenceli ve bitti. Hep böyle söylersin, Değil mi? Lanet olsun. Eğer Keurig'imi bulamazsam, birini öldüreceğim." Ve Deacon hakkında daha fazla düşünmek istemiyordu.

"Selam," dedi Jess bir süre sonra. "Yakında ziyarete gelirim diye düşünüyordum. Şarap ve çikolata getireceğim ve yeni evini resmi bir bekârlığa veda evi olarak vaftiz edeceğiz."

Neredeyse ağlayacaktı. "Bunu çok isterim. Ne zaman düşünüyordun?"

"Birkaç hafta, belki? Patronuma sorarım. Gittikçe daha fazla seyahat ediyorum. Bazen Pazar günü yola çıkıyorum ve Cuma gecesi geç saatlere kadar dönmüyorum."

Clare bavulları açıp boş kutuları yemek odasına yığarken Jess'in banka işi ve olası bir ofis içi ilişki hakkında konuşmaya devam ettiler. Henüz masa yoktu ama açılmamış düğün hediyeleri duvarları kaplamıştı. Sanırım Adam bununla uğraşmayı ona bırakmıştı.

Hafta sonunun geri kalanını her şeyi düzene sokarak geçirdi. Yatağını, misafir odasında kullanmayı planladığı eski beyaz nevresimleriyle hazırladı. Adam'la birlikte seçtiği koyu maviyi bir kenara bıraktı. Soluk gri kesit koltuk onun fikriydi ve onu hâlâ seviyordu, bu yüzden kalabilirdi.

Pazar gecesi, elinde bir kadeh şarapla kanepeye yığıldı. Şarabını yudumlarken aklına başka bir şarap geldi; Karayipler'deki akşam yemeğinde paylaştığı bir şişe kırmızı şarap. İç çekerek gözlerini kapattı ve şarabı paylaştığı adamı gördü.

Neden markette süt gibi bir şeyi hatırlamanız gerektiğinde her zaman unutuyordunuz da bir erkeği unutmak istediğinizde unutamıyordunuz? Bunun üzerine bir araştırma yapmalılar. Muhtemelen kalp kırıklığının daha önemli olduğunu, iz bıraktığını söyleyeceklerdi ama süt de önemliydi. Oreo'ları çıkardığınızda veya mısır gevreğini döktüğünüzde ve süt olmadığını fark ettiğinizde kalp kırıklığı vardı.

Bununla birlikte mutfağa gitti, şarabını lavaboya döktü ve sütü çıkardı. Kalbi kırılmamıştı. Onu daha yeni tanımıştı. Ona ve kendisine kızgın olabilirdi ama kalpler bu kadar çabuk düşmez ve çarpmazdı. Ve onunki de tekrar düşmeyecekti.

Kanallarda gezinip hiçbir şey bulamazken bir kase mısır gevreği yedi. Saat onu geçiyordu. Yine de yatması gerekiyordu. Yarın büyük bir ilk gün.

Kasesini ve kaşığı bulaşık makinesine attıktan sonra dolabın ucuna iştirilmiş takvime döndü. Yarını çoktan kırmızı daire içine almıştı. Yeni bir şehirde, yeni bir okuldaki yeni işinde ilk günüydü.

Ocak ayında artık hafta sonu olmadığı için sayfayı Şubat ayına çevirdi ve Jess'in ne zaman gelebileceğini düşündü. Önemli değildi. Takvimi açtı. Ocak ayına geri döndü, bir önceki hafta sonunun işaretli olduğunu gördü DÜĞÜN ve kelimenin üzerine bir X işareti koydu. Daha sonra *balayı* kelimesinin üzerinden kalın kırmızı bir çizgi çizdi ve bu çizgi haftayı kapsadı

onu takip etti. Sonra da tedbir olsun diye bir çizgi daha çizerek geçen haftanın bittiğine dair keskin bir görsel oluşturdu. Bitti.

Sözde balayından eve kendisinin daha iyi bir versiyonu olarak dönmeye kararlıydı, artık istemiyordu, sadece olduğu yerde, kendisiyle, kendi *başına* mutlu oluyordu. Bu hâlâ doğruydı. Bunu hâlâ yapabilirdi. Yeniden başlamak iyi hissettiriyordu.

Bölüm 12

DEACON saat yedide kızlarının yatak odasına girdiğinde onları çoktan uyanmış buldu. İkiz yataklardan birinde yan yana kıvrılmış oturuyorlardı. Her gece onları ayrı yataklara yatırır ve her sabah onları birinde, genellikle Margo'nun yatağında bulurdu.

"Günaydın, küçük prenseslerim."

"Günaydın prensimiz," diye koro halinde konuştular. Margo *prens* dedi. Maci hala *r'leri* ve *l'leri* yarı yarıya kaçırıyor ve *pwince* diyordu. Onların büyümesi için acele etmiyordu, bu yüzden onun için sorun yoktu.

"Donutlar! Çörekler!" Margo sloganı başlattı ve Maci de ona katıldı. Onu.

"Kahvaltı için değil ama gülen yüzlü kreplerim var." O getirmişti onları rüşvet olarak verdi. Dominik'ten dönmesinin ve Maci'nin korkmasının üzerinden bir aydan fazla zaman geçmişti. Bir hafta hastanede ve iki hafta da evde çok az çalıştıktan sonra, kızlar hâlâ düzenli bir rutine dönmemişlerdi.

"Biraz yer açmamız gerekecek." Tepsiyi kaldırdı ve bebekleri ve doldurulmuş hayvanları yatağın ayak ucuna taşımalarını izledi. Bir asa, bir taç ve plastik bir sosisli sandviç yere gitti, sonra Margo buna ihtiyacı olduğu konusunda ısrar edince sosisli sandviç geri geldi.

İki küçük kızın bu kadar kısa sürede biriktirebildikleri şeyler onu hâlâ şaşırtıyordu. Yirmi dakikadır ayakta olduklarını biliyordu, yataktan kalktıklarında minik ayaklarının yere vurduğunu duymuştu, önce biri, sonra diğeri. Hâlâ sadece bir çift küçük ayak olabileceği ihtimaliyle boğulduğunu hissettiği anlar oluyordu.

Yatak nispeten temizlendikten sonra tepsiyi ikisinin de kucağına yerleştirdi.

Her biri önceden kesilmiş lokmalarını alarak daldılar. Margo kendi lokmasını küçük şurup kabına batırdı; Maci ise kendi lokmasını sade yedi.

"Evet," dedi yatağın yanında diz çökerek. "Bu sabah ameliyatım var-"

"Köpek mi kedi mi?" Margo ağzındaki yemeğin etrafında sordu.

"Kedi. Alex Teyze de aşağıda. Seni okula götürecektir ve Nana da öğle yemeğinden önce seni alacak." Kendisini tebrik etti

sadece yarım gün haberini verdi. Sabahları anaokuluna gitmekten pek hoşlanmıyorlardı, bu ikizler için yaygın bir durumdu ya da o öyle okumuştı. Evde kalıp sadece ikisinin oynamasından çok daha mutluydular. Öğle yemeği ve uykuyu içeren fazladan üç saat konusunda daha da az hevesliyidiler. Rutinin bozulması durumu daha da kötüleştirmişti.

"Benim tarafım hâlâ kulübe," dedi Maci.

İç çekti. Ona her şey yolunda demişti ama acıttığını söylüyorsa, acıtmadığını nasıl söyleyebilirdi, özellikle de ona kocaman kahverengi gözlerle bakarken?

"Benimki de acıyor baba."

Margo pijamasının üstünü kaldırarak, iki buçuk yaşındaki bir çocuğun mavi kalemle yapabileceği kadar dikkatli bir şekilde yapılmış yara izini gösterdi. Yanında dünkü iz vardı, hala kırmızı renkte görülebiliyordu. Elinin arkasına bir gülümseme sakladı ve bugün sağ tarafta olduğunu fark etti. İki gün önce tam ortadaydı.

Kollarını pembe uğur böcekleriyle bezeli beyaz çarşafın üzerine koyarak eğildi. "Arkadaşlarını özlemiyor musun?"

"Hayır," dedi Margo ağzına bir lokma atarken.

"Kızlar. Okula geri dönmelisiniz," dedi en ciddi baba sesini kullanarak.

Maci'nin gözleri, inanılmaz uzunluktaki kirpiklerinde acınası bir şekilde asılı duran yaşlarla ağzına kadar doldu. "İstemiyorum."

Yorganın altına girdi, neredeyse kahvaltı tepsisini devirecekti. Ve tabii ki Margo da onu takip etti. Burnunu çeke çeke ağlıyor, başını örtüyor, parçalanıyormuş gibi birbirlerine sarılıyorlardı. Aynı sınıfta olmaları önemli değildi.

Uzun bir iç çekişle başını eğdi. Tamam, diye düşündü. Bir gün daha. Kendisi için olduğu kadar onlar için de, çünkü gitmek istemediklerinde nasıl olduğunu biliyordu. Bununla uğraşmayı kız kardeşine bırakamazdı. Ve Planlanan ameliyat bir yana, onlar gitmemesi için ağlarken onlardan uzaklaşacak gücü kendinde bulamadı. Maci'nin korkusundan beri... yapamadı.

"Tamam. Bir gün daha. Ciddiyim." İkisini de başlarından öptü ve yedek bakıcılarının ikisi de yakın zamanda başka işlere girdiği için kız kardeşine kızlarla kalması için tatlı dille konuşmak üzere aşağı indi.

Alex kahvesini yudumlarken gülümseyerek, "Dur tahmin edeyim," dedi.

"Bugün okul yok."

"Hayır. Bugün olmaz." Uzun, ağır bir nefes verdi ve kendisi için bir fincan doldurdu. İlk ameliyatı ile anaokulunun başlama saati olan dokuz arasındaki saatleri karşılamak için geldiği için zaten kendini suçlu hissediyordu. "Sorduğum için üzgünüm ama kalabilir misin?"

"Yapabilirim." Gülümsemesi büyüdü. "Bu sana pahalıya patlar."

Ödeme genellikle on iki yaşındaki yeğenini izliyordu ve on yaşındaki yeğeni. Kızlar kuzenlerini çok seviyorlardı, bu yüzden ödeşmek daha çok ona bir iyilik daha yapmak anlamına geliyordu.

Alex elinde kahvesiyle lavaboya doğru yürüdü. "Seni ezip geçiyorlar."

"Biliyorum. Önümüzdeki hafta kesin gidecekler." Kızlara yarın gitmeleri gerektiğini daha yeni söylemişti. Şimdiden boyun eğmeye başlamıştı.

"Sana takılıyorum, Deacon. Harika bir baba olduğunu biliyorsun. Sadece 'Babasının kızları' deyimine yeni bir anlam katıyorlar."

Bunu duymak hoşuna gittiği için gülümsedi, ama acı tatlı bir sızı hissetti. Bir anneleri olmadığı için başka seçenekleri de yoktu. Onları doğurmak istememişti, hatta onları görmek bile istememişti. Bu kadar soğuk birine nasıl bulaştığını ilk kez merak etmiyordu. Gerçek yüzünü saklamış mıydı? Onları görecektik kadar yakından bakmamış mıydı?

"Aklındaki tek şey bu mu?"

Döndüğünde ablasının onu izlediğini gördü.

"Geçen gece seni telefonda duydum. Otel arıyordun. Clare kim?"

Göğsü sıkıştı. Son iki hafta içinde oteli beş kez aramış, kendisine bilgi verecek birini bulmaya çalışmıştı. Çıkmaz sokaktı. Günlük seyahat programında bir soyadı görmüştü: *Bay ve Bayan Smith*. Ama oteli aradığında kadın artık orada misafir değildi ve zaten ona herhangi bir kişisel bilgi vermezlerdi.

Clare'in uyanıp kahvaltıya gittiğini, orada tek başına oturup onu beklediğini düşündü. Ve daha da kötüsü, bunların hiçbirinin onun için bir şey ifade etmediğini düşündü. Bu düşünce onu hasta etti.

Alex ikinci parti krepleri de çevirdikten sonra ocağı kapattı.

"Biliyor musun, güneşlenmek için birkaç gün daha kalmaya karar verdiğine bir an bile inanmadım."

Sıkışmanın yanı sıra, kızının ona ihtiyacı olduğunda burada olmadığını hatırlatan o suçluluk duygusu da çöktü. Ayrıca Clare için de orada olamamıştı. Aynı anda iki yerde birden olamazdı.

Tam da bu yüzden kızlar doğduğundan beri bir kadınla ilişki kurmayı düşünmemişti.

"Kimse seni suçlamıyor," dedi Alex. "Her ebeveyn bir molayı hak eder. Bu aldığın ilk kadın. Ve bahsettiğini duyduğum ilk kadın." Sanki onun aklını okumaya çalışıyormuş gibi, o büyük kız kardeş edasıyla ona baktı.

Arka bahçede, son bir aydır neredeyse hiç dokunulmamış olan salıncağa baktı. Margo tek başına sallanmak istememişti. Clare'le olan ilişkisini olduğundan daha fazla mı büyütüyordu? Çünkü nasıl bir baba çocuklarını bırakıp yeni tanıştığı bir kadınla şehvet dolu birkaç gün geçirebilirdi ki?

"Onu bulamıyorum," dedi sonunda, pencereden dönerek. "Denedim. Onu bulamıyorum."

"Ne demek istiyorsun? Numarası sende yok mu?"

"Hayır."

"Adı ne?"

"Sadece ilk adı."

"Vay canına. Bu... bir şey."

"Öyle bir şey değil. O yapmadı... Biz yapmadık..." Diyakoz onun baş ağrısının olduğu gözlerinin arasında parmaklarını gezdirdi. Bunu açıklamak çok zordu. Nasıl anlatacağını bilmiyordu ve saatine baktığında zamanının olmadığını gördü.

* * *

CLARE, anaokulu sınıfındaki masaların arasında dolaşarak her bir sıraya, üzerinde altı büyük sıralama dairesi bulunan bir kâğıt ve bir torba karışık atıştırma koydu.

Garip başlangıca ve yeni bir sınıfa öğretmenlik yapmanın zorluğuna rağmen işini seviyordu. İki aydan biraz fazla bir süredir, beşinci sınıf öğrencilerinin uzun zamandır yapamadığı anaokulu öğrencilerinin yapamadığı her şeye alışmaya başlamıştı.

Paltolarının fermuarını çekmek ya da yoğurt kaplarını açmak gibi konularda ustalaştıklarından beri.

Yirmi iki tane beş ve altı yaşındaki çocuk ele avuca sığmıyordu ama resmi üniformaları sürekli yamuk dururken çok tatlıydılar. Taze bebek yüzleri ve inanılmaz yaratıcı fikirlerle dolu zihinleri.

"Tak, tak."

Clare kapı aralığında Nicole'u görmek için döndü ve onun dostça yüzüne gülümsedi. Clare'den sadece birkaç yaş büyük olan Nicole, lise aşkıyla yaklaşık on yıldır evliydi ve dört çocukları vardı. Minyon, gür sarı saçlı ve kıvrak zekâlı olan Nicole, Clare'in hemen hoşuna gitmişti.

"Hey."

"Hey. Kahve içmek ister misin? Benimkiler 10:30'a kadar sanatta."

"Tabii. Benimkiler müzikten dönene kadar vaktim var."

Öğretmenler odası üst sınıfların binasındaydı ama yeterli zamanları vardı. Paltomu alayım da donarak ölmeyeyim.

Nicole güldü ve odanın içine doğru bir adım daha attı. "Bu sıcak bir büyü."

"Eğer 30 dereceye sıcak bir büyü diyorsanız. Ki ben demiyorum." Ceketini giydi, şapkasının ve eldivenlerinin ceplerinde olup olmadığını iki kez kontrol etti.

Nicole kapının sağındaki ilan panosuna bakarak, "Bunları hâlâ seviyorum," dedi.

"Ben de öyle. Onları indirecek cesareti kendimde bulamadım." Sağlık nedenleriyle erken emekliye ayrılmadan önce, önceki öğretmenleri Clare'in nikahını bir yazı dersi olarak kullanmış ve her çocuğa mutlu bir evlilik için bir tavsiye yazdırmıştı.

Beklenenler vardı; *İyi olun, Dürüst olun, Birbirinizi sevin*, hepsi sevimli anaokulu yaratıcı yazımıyla yazılmıştı.

Hem de çok. Isaiah'ın söyledikleri onu gülümsetti. Bir de

Leo'nunki vardı: "*Önce kısıraklaşmalısın.* Akıllı çocuk.

Ayrıca, en iyi sarılmaları o yapıyordu.

Evlilik tavsiyelerinin yanı sıra, ilk gününde velilerin tebrikleriyle -çoğu yeni öğretmeni görmek için oradaydı- ve her çocuğun el iziyle süslenmiş bir pankartla karşılandı. Bir de çocuklardan gelen hızlı sorular vardı.

Pastanız var mıydı? Çiçekçi kız var mıydı? Yüzüğün nerede?

Evet, bir pasta ve bir çiçekçi kız vardı diye dürüstçe cevap verebilmişti. Elini tutan küçük kızın yüzük sorusu ise daha zordu. Neyse ki, ceketini asması için onu uzaklaştıran kızın annesi tarafından kurtarılmıştı. Bu onu diğer iki anneyle baş başa bırakmıştı, beklentiyle onu izliyorlardı, onlara gerçeği söyledikçe parlak gülümsemeleri kayboluyordu.

Hepsi çok tatlı, tamamen düşünceli ve tamamen utanç vericiydi. Ondan sonra kimse yeni evliliğinden bahsetmediğine göre

hızlı seyahat etti.

"Oh, hey," dedi Clare kapısını kapatırken. "Aklıma bir fikir geldi." "Duyalım bakalım."

Clare'in sınıfından çıktılar ve koridorda ilerlemeye başladılar. "Tamam. Her öğrenciden aşına oldukları yiyecek etiketlerini getirmelerini isteyeceğimi düşünüyordum. Onları alfabetik olarak sıralayabiliriz, yiyecek gruplarına göre. Ben de

Belki de yerel bir süpermarkete yapılacak bir saha gezisi ile takip edilebilir." "Bence bu harika bir fikir."

"Gerçekten mi? Herhangi bir sorun görmüyor musunuz?"

"Hayır. Sadece belki ailelere çeşitli ürünler göndermeleri için bir not ekleyebilirim.

Böylece mısır gevreği ve cipsle yetinmek zorunda kalmazsınız. Eğer gerçekten gıda grubu şeyini yapmak istiyorsanız."

"İyi bir noktaya değindin ve bu yüzden hep sana soruyorum. Sen bir dahisin."

"Bana dahi diyebilirsiniz ama aslında bunun nedeni sadece mısır gevreği ve cips yemek isteyen beş yaşında bir çocuğa sahip olmam."

Clare gülümsedi ve kapıdan geçip avludan diğer binaya doğru ilerlerken atkısını boynuna doladı. Mart ayı aslanlar gibi geçiyordu ve ona söylenene göre Chicago'da baharın gelmesine daha iki ay vardı. Ama okulu seviyordu. Tarihini, şapelin odun yağı, mum ve yaş kokusunu çok sevdim. Koyu yeşil sarmaşıklar

Yıpranmış tuğla ve taşlara yapışan karla tozlanmış yapraklar.

Kendini toparlayarak, havalandırma boşluğunda uğuldayan buz gibi rüzgâra karşı adımlarını hızlandırdı. Beyaz kumları ve sıcak denizleri özlüyordu.

Dominik Cumhuriyeti'nin esintileri ona Deacon'ı düşündürüyordu. Onu düşünmeden *geçirdiği* bir gün bile yok gibiydi.

Nicole onun yanında tempo tuttu.

Diğer binaya girdiklerinde sıcaktan boğulacak gibi oldular ve öğretmenler odasına kadar olan kısa mesafeyi yürürken Clare atkı ve paltosundan kurtulmak için mücadele etti.

İçeri girerken birinci sınıf öğretmeni Patsy'nin ve üçüncü sınıf öğretmeni Mary Margaret'in yanından geçtiler.

"Günaydın," dedi.

Her biri ona mülayim bir cevap verdi ve her gün takındıkları aynı ekşi bakışı takındılar.

"Bayan Franklin." Patsy ona böyle seslenmekte ısrar ediyordu. İster arkadaş olmadıklarına dair bir işaret göndermek, isterse de gerçekten evli olmadığına dikkat çekmek için olsun,

Clare emin değildi. "Oyun alanındaki zamanınızı yirmi dakika ile sınırlı tutmanızı rica ediyorum. Geç kaldığınızda programımı değiştirmek zorunda kalıyorum."

"Oh. Tamam." Çünkü Tanrı, oyun alanında ikiden fazla sınıfın çakışmasını yasaklamıştı. Ama onların kuralları vardı. O sadece bloktaki yeni kızdı.

"Aman Tanrım," dedi Nicole. "Bundan daha gergin olabilirler mi? Sınıflarındaki çocuklar için üzülüyorum."

"Evet." Clare'e pek de misafirperver davranmamışlardı ve hâlâ neden kendisini sevmelerini istediğinden emin değildi.

"Sorun sen değilsin. Patsy geçen hafta yeni rahibi yoyo dağıttığı için eleştirdi. Sınıfı kızdırdığını söyledi."

Clare salona adımını attığında, koku onu bir başka patlama gibi çarptı. "Aman Tanrım!"

"Aman Tanrım. Burada lahana mı kaynatıyorlardı? Yanan brokoli mi?"

"Bilmiyorum" -Clare elini ağzına ve burnuna götürdü- "ama bu gerçekten kötü." Midesi dönüp yuvarlandı ve ağzı kaygan, asitli bir tükürükle doldu. Bitişik banyodaki tuvalete doğru koştu.

Midesindeki azıcık şeyi de boşalttıktan sonra başını kaldırdı.

Nicole elinde ıslak bir kağıt havluyla oradaydı. "İyi misin?"

Clare kâğıt havluyu alnına tuttu ve dizlerinin üzerine oturdu. "İlk çocuğuma hamileyken ben de aynı sorunu yaşadım," Nicole dedi. "Korkunçtu. Dünyadaki her şey öğürmeme neden

oldu." Clare'in midesi *hamile* kelimesini duyunca tekrar sıkıştı. Nicole'ün gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen-"

"Hayır. Olamam. I..."

"Emin misin? Çünkü ben de üçüncüsünde öyle demiştim."

"Hayır. Yani, evet. Eminim." Ama emin değildi. Ve tekrar tuvalete doğru eğildi.

Bölüm 13

BİR SONRAKİ PAZARTESİ, CLARE bir önceki geceden kalan makarnayı ısıtmak için öğretmenler odasına gitti. Cuma günü Jess geliyordu ve zihninde yapılacaklar listesi hazırlıyordu. Oda boştu ama kokusu burnunu tutmasına yetmişti. *Bu kadınlar ne yiyor?* Mikrodalgaya kaşlarını çatarak baktı. Artık kirlenmiş olmalıydı.

Salona yaptığı son ziyaretten sonra bir daha hastalanmamıştı ve bunun üzerine rahat bir nefes almıştı. Ayrıca, son üç gündür soğuk bir öğle yemeği getirmeyi tercih ederek bekleme salonundan vebadan kaçır gibi kaçmıştı. Bir elini midesine, diğerini de ağzına bastırdı. *Tanrım, koku.* O acı tat ağzını doldurdu ve tam zamanında tuvalete gitti.

Lavaboda ağzını çalkaladı ve yüzüne soğuk su çarptı. Sınıfındaki dört çocuk grip benzeri semptomlar gösteriyordu. Bu olabilirdi. Muhtemelen öyleydi.

Ama ateşi hiç çıkmadı ve o hafta iki kez daha hastalandı, ardından günleri saymaya ve aylık döngüsünü incelemeye başladı. Doğum kontrol hapı almayı bırakmıştı ve hala bir doktor arayacak zaman bulamamıştı, ama her zaman düzensizdi.

Cuma sabahı temiz ve kokusuz dairesine kustuğunda kalbi duracak gibi oldu. *Bu olamazdı. Olamazdı işte.* Prezervatif kullanmışlardı ve o sırada doğum kontrol hapı kullanıyordu.

Clare eve dönerken bir test aldı ve küçük beyaz banyosunda küçük çubuğa işedi, ardından telefonunda bir zamanlayıcı ayarladı. Kalbi çarpıyordu, Hayatını değiştiren plastik çubuğu tezgahın üzerine, onun göremeyeceği bir yere koydu.

Tam doksan sekiz saniye içinde her şey komik bir hikâyeye dönüşecekti. Jess her an orada olabilirdi ve ona yaşadığı korkuyu anlatabilirdi. Çok güleceklerdi. Şarap içip çikolata yiyecekler ve dairesini vaftiz edeceklerdi. Otuz yedi saniye.

Deacon'ı hayal etmemeye çalıştı. *Bok gibi. Sadece bok.* Hamilelik testi yapacaksa evli olmalıydı. En azından bir

Onu seven, artı işaretini heyecanla beklerken elini tutan adam.

Bunun yerine endişeliydi ve eksi işareti olmayacağından korkuyordu. Bu düşünce onu iliklerine kadar hasta ediyordu. Çocuk istiyordu. Çocuk sahibi olacağı haberini aldığı anda kendini hasta hissetmek istemiyordu. Gözleri yaşlarla doldu. Altı saniye.

Titrek bacakları üzerinde ayağa kalktı, derin bir nefes aldı ve baktı.

Kapı zili çaldığında CLARE hâlâ banyosunda yerde oturuyordu. Zayıf bacaklarıyla kapıya doğru ilerledi ve Jess'i sıkıca kucaklayarak karşıladı.

"Ben de seni özledim," dedi arkadaş, uzun bir dakika boyunca dayanarak. Sonunda geri çekildiklerinde Jess bir şişe kırmızı şarap uzattı. "Şarabım var!"

Clare ağzını açtı ve kelimeler ağzından dökülürdü. "Hamile kaldım."

Jess'in ağzı bir karış açık kaldı ve bir süre tam bir sessizlik oldu.

Sessizlik uzun sürmedi ve Jess daireye adım attı. "Meryem Ana. Nasıl? Ne zaman?"

"Her zamanki gibi. Mary gibi değil. I-" Jess'in şarabın sivriltilmiş boynuna dolanmış eline gözlerini dikmiş bakıyordu. "Yeni öğrendim."

"Şu an gibi mi?" "Şu anda."

"Tamam." Jess şişeyi yere bıraktı. "Test nerede? Görmek istiyorum."

"Banyoda, ama sanırım nasıl okunacağını biliyorum..."

Jess çoktan gitmişti. Sonra geri döndü. "Vay anasını. *Adam* mı?"

"Hayır. Sahil. Kadın-ay."

"Dr. Hottie? Aman Tanrım. Bu...boktan."

"Biliyorum. Biliyorum." Clare kanepeye yığıldı. Gözyaşı yoktu. Gözyaşı dökemeyecek kadar şok olmuştu.

Jess de ona katıldı. "Tamam, bunu çözeceğiz. Ama öncelikle, bu nasıl oldu? Düğünden önce doğum kontrol hapı kullanıyordun."

"Biliyorum. Ve başka bir koruma kullandık."

"Belki de bir test daha yapmalısın. Sadece emin olmak için."

Başını yavaşça salladı. "Eminim. Hastayım. Yorgunum. Ve şimdi düşünüyorum da, göğüslerim acıyor." Kendine hatırlatmak için ellerini ovuşturdu, sonra kollarını karnına doladı. "Ve ben de

Düğün sabahı hap aldım ama kustum. Ve yine şnorkelle yüzmeye gittiğimizde. Deniz tuttu, sanırım o dozu da kaçırdım ve-" Gözlerini kapattı. "Nasıl olduğum önemli değil. Ben varım."

"Adam'ın olma ihtimali yok mu?" "Hayır."

Bir dakika oturdular. "Demek şnorkelle yüzmeye gittiniz? Sen ve Dr. Hottie?" "Ona öyle deme ve evet."

"Bunlar birkaç ay önce bahsettiğim ayrıntılardan bazılarıydı."

"Bu konuda konuşmak istemedim."

"Fark ettim." Jess bir kolunu ona doladı. "Bana nedenini söylemek ister misin?"

Clare, Jess'in yanındaki kanepeye yaslandı ve ona tüm detayları anlattı. Başını. Ortasını. Ve sonunu.

Sözlerini bitirdiğinde ağlıyordu. "Artık rahibe bile olamam," diye mırıldandı gözyaşları arasında.

"Rahibe mi olmak istiyordun?"

Aynı anda hem ağlayıp hem gülerek başını kaldırdı. "Bilmiyorum. Hayır. Sanırım olmaz. Oruç tutmak çok zor."

"Ah, Clare." Jess güldü ve kollarını ona doladı, bu da onun daha çok ağlamasına neden oldu. "Bu büyük bir olaydı, değil mi? Seni tanıyorum. Kahretsin. İşte bu yüzden erkeklerden nefret ediyorum! Adı neydi onun?"

"Ne?"

Jess aniden ayağa kalktı. "Adı ne? O piçi görmek istiyorum."

Clare başını salladı. Jen'in küçümsenmiş görevdeki kadın bakışını biliyordu. "Bunun bir faydası olmayacak."

"Acıtmayacak. Onun hakkındaki gerçeği öğrenmek istemiyor musun?"

"Gerçek mi? Bence gerçek, fikrini değiştirmiş olması. Ya da sıkıldı ya da-"

"Kes şunu. O birinci sınıf bir pislik ve onu öldürmezsem şanslı olacak. Oh, kahretsin." Jess'in mavi gözleri kocaman oldu. "Kardeşin onu öldürecek." "Lütfen ona söylemeyebilir miyiz?"

"Bence fark edecektir, eğer-" Jess ona baktı, gözlerinde bir soru vardı.

"Hayır. Bebeği kesinlikle doğuracağım." Ama Clare kardeşine söyleme düşüncesiyle yanan gözlerini kapattı. Ailesine de söylemek zorunda kalacak ve onları yine hayal kırıklığına uğratacaktı.

"Tamam, bak," dedi Jess, tekrar onun yanına oturarak. "Onun hakkında en azından bir şeyler öğrenmen gerektiğini biliyorsun. Onun çocuğuna hamilesin. Eninde sonunda onunla konuşmak zorunda kalacaksın, değil mi? Belki bir şey olmuştur. Belki acil bir işi çıkmıştır. Belki de zengin bir kadın Fifi'nin hayatını kurtarmak için onu geri getirmiştir."

Bunu düşünmüştü ama elemiştir. Not yok. Oteli aramak yok. Ama Clare bir umut ışığı hissetti.

"Tam adı ne? Google ile başlayalım. O bir doktor. Bir işi var."

"Diyakoz Montgomery." Küçük umut kırıntısı büyüdü.

Jess bilgisayarda bir dakikadan fazla çalışmadı. "*Voila!* Deacon J. Montgomery, DVM. Vay anasını Clare! Çok seksi." "Biliyorum."

"Yani *gerçekten*

ateşli." "Biliyorum."

"İşte muayenehanesi. Bramlen, Ohio. Hiç duymadım. Görünüşe göre Ohio'da sayılır. Pittsburg'a yakın."

"Bunu bilmiyordum. Tatil dışındaki hayat hakkında hiç konuşmadık. Benim fikrimdi," diye ekledi Jess ona baktığında.

"Tamam. İşte başka bir şey. Görünüşe göre geçen gün gazeteye çıkmış. hafta." Tıkladı ve bekledi. "Deacon Montgomery DMV, yerel ilçe barınağı ile birlikte çalışıyor, falan filan. Sabahı Overton Park'ta bokuyla geçirdi."

"Ne? Jess? *Ne?*"

Clare koltuktan kalktı ve Jess'in Clare'in dizüstü bilgisayarının başında oturduğu mutfak masasına doğru yürüdü. Ekrandaki fotoğrafa baktı. Siyah beyaz bir Deacon fotoğrafı, küçük bir köpeğin yanında diz çökmüş. İki yaşlarında küçük bir kız, elini onun omzuna koymuş duruyordu. Uzun boylu, pixie tarzı saç kesimi olan bir kadın hemen arkalarında duruyordu.

"Bu o mu?"

Clare fotoğrafın altındaki yazıyı okudu. "*Diyakoz Montgomery Overton Park'ta. Kızı Margo ve eşi Allison sağdan sola resmedilmiş.*"

Clare tekrar okudu. Ve tekrar. Ani bir soğuğa karşı titredi. Bir kızı var. Bir *karısı* var.

"Clare? Bu o mu?"

"Evet." Nefes almak için mücadele etti. Aralarında hiçbir söz yoktu. Acı gerçek şu ki, aralarında hiçbir şey olmamıştı.

SAATLER SONRA, pijamalarıyla kanepede oturuyorlardı. Jess'in elinde gerçekten de bir kadeh şarap vardı. Clare'in elinde çikolata vardı.

"Evlenmeyip hamile kaldığın için burada açılmamış düğün hediyeleriyle oturuyor olmamız sana da garip geliyor mu?" diye sordu Jess.

"Evet." Clare yavaşça başını salladı. "Evet, öyle." Bebekle ilgili heyecanı, Deacon'ın ailesiyle ilgili haberlerden duyduğu rahatsızlıkla birleşince hissizleşmişti.

"Aman Tanrım. Unuttuğuma inanamıyorum. Senin için bir şeyim var." Jess bavuluna gitti, sonra geri döndü ve kapalı bir yumruk uzattı.

"Bu da ne?"

Jess elini açtı. "Yüzüğün."

Clare'in nişan yüzüğü Jess'in avucundaydı. Düğünden sonraya kadar saklaması için Jess'e vermişti.

"Satabilirsin," diye önerdi Jess. "İşe yarayabilir, özellikle de şimdi."

Clare yüzüğü aldı.

"Adam'ın sana onu saklamayı, satmanı söylediğini söylemiştin. Onunla ne istersen yap."

"Evet, yaptı. İnsanların Adam'ın aldattığını düşündüğünü biliyorsun," dedi Clare yüzüğü çevirip ışığa tutarak. "Yapsa da yapmasa da, balayından hamile dönen benim. Ne kadar berbat bir

Bu mu?" Başı kanepeye yaslanırken uzun ve ağır bir iç çekti.

Kendini hasta hissediyordu ve bunun hamile olmakla hiçbir ilgisi yoktu.

"Hayatım karmakarışık."

"Hayır, değil."

Clare ona bir bakış attı.

"Tamam. Öyle. Birazcık. Biraz daha şarap alacağım. Sen içemediğine göre ben senin yerine içsem iyi olur."

"Tanrım. Teşekkürler."

Jess elinde şarabıyla kanepeye geri döndü. "Peki ona ne zaman söyleyeceksin?"

"Bilmiyorum. Yani, kesinlikle yapacağım. Ama belki şimdi değil." Düşünmesi gereken yeterince şey vardı. Bir doktor bulmak birinci önceliğiydi. Ya adam bebeği doğurmasını istemiyorsa? Ya çifte hayat süren bir psikopatsa? "Bebeği doğurduktan sonra ona söylerim."

Boğazı yutkunamayacak kadar daralmıştı. Evli bir adamla seks yapmıştı. Bu onu diğer kadın mı yapıyordu? Önceleri, neredeyse bir rüyaymış gibi davranabiliyordu. O oradaydı, sonra gitmişti, ama anıları aradaki zaman hala parlak ve büyölüydü. Şimdi her şey lekeli, kirli, adi bir ilişkiydi.

"Clare."

"Neyi? Ona şimdi söylemem için bir sebep yok. Onun fikri ne olursa olsun bebeği doğuracağım."

"Sana yardım etmesi gerekirdi."

"Bana nasıl yardım edecek? Bu noktada yapabileceği pek bir şey yok." Ve onu görmek istemiyordu. Koruyucu elini neredeyse hiç düşünmeden karnının üzerine koydu. Sadece o ve küçük bebeği vardı. "Yerleşmek istiyorum, anlıyor musun? Bir doktora, bir kreşe ve bir plana ihtiyacım var." -elini salladı- "her şeyi bu karışıma eklemeden önce."

Jess ağzını açtı ama Clare onun sözünü kesti. "Ona söyleyeceğim. Ama şimdi değil."

Bölüm 14

DEACON masasında oturmuş, öğle yemeği için yirmi dolar alıyordu, telefonu kulağındaydı. "Soyadın *Smith* mi? Şaka yapıyor olmalısınız." Özel Hattın diğer ucundaki araştırmacı kıkırdadı. "Üzgünüm dostum. Zaten bu Smith denen adamla evlenmediği için bir önemi de yok. Elimden geleni yapacağım, ama bir ilk isim pek bir şey ifade etmiyor."

Kapının açılma sesini duyunca başını kaldırıp bakmadı. Kapıyı çalmadan içeri giren tek kişi Jax'ti, çünkü aynı ofisi paylaşıyorlardı. "Devam edecek çok şeyim olsaydı, sana ihtiyacım olmazdı, değil mi?"

Adam boğazını temizledi. "Anlaşıldı. Bir şey bulduğumda size geri döneceğim."

Deacon bunun ne zaman olabileceğini soramadan telefon görüşmesi sona erdi. Yine de cevabın kesin olmayacağını biliyordu. Telefonunu masasının üzerine bıraktı ve bir kalem aldı.

Jax odanın diğer tarafındaki masasına yerleşirken, "Rotty nasıl?" diye sordu.

"İyi. Rahatça dinleniyor. Utanç konisi onun kötülüğünü alıp götürdü."

Deacon gülümsedi. "Mafya. Eğer bir köpeğe yakışan bir isim varsa." Rottweiler yüz yirmi kilo ağırlığındaydı ve altın kaplama bir dişi bile vardı.

"Şaka yapmıyorum. Telefondaki kimdi? Bir iş gibi gelmedi arayın." Jax notlarını bitirdi ve sandalyesini Deacon'a doğru eğerek çizmelerle kaplı ayaklarını masasının kenarına dayadı. Deacon hemen cevap vermeyince Jax, "Sorun değil," dedi. "Bana söylemek zorunda değilsin. Ama ben incindim."

Deacon parmaklarının arasından akıp giden kaleme baktı. Döneli üç ay olmuştu ve Jax'e hâlâ Clare'den bahsetmemişti. Deacon baba olduğundan beri özel hayatları farklı yönler gitmişti ve Bu yüzden arkadaşının hayatını eskisi kadar takip edememişti. Bu konuda kendini kötü hissediyordu. "Yeni kız-Raquel'in nesi var?"

"Rachella. Rachel gibi, sonunda biraz daha fazlası var." Jax kaşlarını oynattı.

"Tamam." Deacon çekmecedan bir paket fıstık ezme kraker çıkardı. Açtı, bir tane aldı ve açık paketi Jax'e uzattı. "Peki nasıl gidiyor?"

Jax omuz silkti. "Sanırım gidebildiğim kadar derine gittim. Kelime oyunu yapmak istemedim." Ağzına bir kraker tıktırdı, bir tane daha aldı, sonra paketi geri vermeden önce bir tane daha aldı. "Konuyu değiştirmen çok ilginç."

Deacon yarısı boş pakete kaşlarını çatı. "Tamam, sana söyleyeceğim, çünkü tavsiyeye ihtiyacım var, ama bana bir bok verme."

Jax sırtı. "Ben ne zaman yaptım ki?" "Özel bir dedektif tuttum."

"İlginç. Kimi araştırıyoruz?"

"Soruşturma değil," dedi Deacon. "Onu birini bulması için tuttum."

"Tamam. Şimdi iki kat ilgimi çekti. Kimi kaybettik? Bekle." Jax kaydı ayaklarını masadan kaldırdı ve yere bıraktı. "Natalie olmaz. Lütfen, Tanrım."

"Hayır." İkizlerin annesini bulmak istemesi için hiçbir neden yoktu, tabii bir gün onlar istemedikçe. Bu düşüncenin göğsünde yarattığı yarayı kaşınamayı başardı. "Dominik'te tanıştığım bir kadını arıyorum."

Jackson'ın kaşları havaya kalktı. "Sana biri olup olmadığını sordum. Bir şey olmadığını söyledin."

Evet. Jax bir fincan berbat hastane kafeteryası kahvesi içerken sormuştu. Maci'nin ateşinin yükseldiği o bitmek bilmeyen gece boyunca söyleyecek bir şey arıyordu. "Yalan söyledim."

Kafasını kaldırdı ve Jax'in biraz ürkütücü yeşil gözlerinin onun.

"Yalan söyledim, tamam mı? Kızım hastanedeydi. Orada değildim.

Siktiğimin

Yılın babası, değil mi?"

"Böyle şeyler için plan yapamazsınız."

İşte tam da bu yüzden ebeveynler her saniye çocuklarıyla birlikte olmalıdır. Tabii ki bu mantıklı, pratik ya da belli bir yaştan sonra mümkün değildi. Sadece bir ebeveyn bulmacası daha.

"Peki hiçbir şey değilse, neydi?"

Deacon içini çekti, başını deriye yasladı ve bir elini yüzünde gezdirdi.

"Onu aradın mı?"

"Maci ormandan çıkar çıkmaz oteli aradım. Çoktan çıkış yapmıştı."

"Peki ya hücresi?"

Deacon verdiği cevabın saçmalığına karşı gözlerini kapattı. "Bende değil."

"Doğru. Yani başınızda yatan birini neden arayasınız ki?"

Deacon dudaklarını birbirine bastırdı. Tam olarak böyle tarif etmezdi ama öyle görünüyordu.

Jax ayağa kalkmadan küçük buzdolabına uzandı ve bir kutu Dr Pepper aldı. "Peki şimdi ne olacak?"

Deacon, Jax'in ona uzattığı kutuyu aldı. "Bilmiyorum. Resepsiyona bir not bıraktım ama alıp almadığına dair hiçbir fikrim yok. Otel on kez aradım ama bana hiçbir şey söyleyemediler ya da söylemediler. O sabah resepsiyondaki adam artık orada çalışmıyor bile."

"Yani özel dedektif," dedi Jax başını sallayarak. "Onu bulması çok zor olmasa gerek."

Deacon içten içe irkildi. "Sadece bir ilk isme sahip olduğunuzda öyledir." Jax kendi içkisi ağzının yarısına kadar gelmişken durakladı.

"Öyle bakma. Karmaşık bir durum."

Jackson düşünceliydi. "Peki onu neden bulmanız gerekiyor?"

Pek çok neden. Deacon uzun bir içki aldı ve kutuyu diğer iki kutunun yanına, masasının üzerine koydu. "Birincisi, ayrılış şeklim için özür dilemek. Tanrım, Jax. Onu yatakta bıraktım. Günün ve gecenin planlarını yapmıştım."

"Ama çocuklarınız olduğunu biliyordu. Acil bir durum olduğunu düşünmez miydi?"

Deacon gözlerini kapadı ve başını eğdi, mümkünse daha da alçalmış hissediyordu. "Kızlardan haberi yoktu."

"Vay be. Ona M ve M'den bahsetmedin mi? *Çok* az konuşmuş olmalıyız."

"Konuştuk. Cehennem." Deacon ensesini sıktı ve ayağa kalktı. "Bunu açıklayamam." Kendisine açıklayamadığı bir şeyi Jax'e nasıl açıklayabilirdi ki? "İlk başta bir yere varacağını düşünmüyordum. Nasıl olabileceğini anlamadım." *Ama sonra oldu.* Tam olarak ne zaman olduğundan emin değildi. Jax'i tuttuğunda

Dans pistinde ayak parmaklarını ezerken onu kollarına aldığı mı? Ya da tekne yüzü solgun ve nemli bir haldeyken ona sarıldığında? Ya da onunla sevişirken? Gözlerindeki o bakış ve içine girerken parmakları onun parmaklarını sıktığında kalbinin çarpması?

Pencereye doğru yürüdü ve ofisin arkasında köpeklere egzersiz yaptırmak ve işlerini görmelerini sağlamak için kullandıkları araziye baktı.

Deacon daha fazla soru sormamakla aptallık ettiğini biliyordu. Ama onunkilere cevap vermek istememişti. Clare kendisinden çok şey paylaştıktan sonra bile kızları paylaşmak ya da annelerini ve hatasını açıklamak istememişti.

Jax'in sandalyesi gıcırdadı ve Deacon arkadaşının botlarının tekrar masaya vurduğunu duydu. "Baba olmaya birkaç gün ara vermenin yanlış bir tarafı yok."

Kız kardeşi de aynı şeyi söylemişti. Yaptığı şey bu muydu? Tanrım! Bazen bir molaya ihtiyacı olduğunu biliyordu ama bu farklıydı. Clare mola vermekten çok daha fazlasıydı, lanet olsun.

Deacon dönüp Jax'e baktı. "Ben deli miyim? O özel dedektif aradığım üçüncü kişiydi." İlk başta bu fikir ona gülünç gelmişti ama haftalar geçtikçe Clare'i bulma fikri artık gülünç gelmeyece kadar onu bulma ihtiyacı, anıların ve duyguların küçük parçalarıyla daha da artmıştı. Çok önemli olduğunu hissetti.

Clare'in ne düşündüğünü hayal etti. Onun hakkında. Kendisi hakkında. Ve ağzından çıkan her şeyin ve aralarındaki her şeyin yalan olduğuna inanıyordu. Sadece söylediği her şeyde ciddi değildi, aynı zamanda söylemediği birçok şeyde de ciddiydi.

"Sen tanıdığım en az deli piçsin." "Bunun bir iltifat olduğundan emin değilim."

Jax sırtıttı. "Belki değil, ama seni tanıyorum, o yüzden... Bir sonraki hamlen ne?"

"Bekle. Bekle ve bu adamın ne bulacağını gör. Bu arada benim de bir hayatım var, yani işime geri dönmeliyim."

"Hadi gidelim." Jax ayağa kalktı. Son krakeri kaptı ve içkisini aldı. Deacon kapının yanında bekledi. "Bu gece kimler var?" "Janet ve Garret."

Deacon başıyla onayladı. En iyi teknisyenlerinden ikisiydi ve dahası, onlardan hoşlanıyordu. "Yani bu Garret'ın Janet'a çıkma teklif etmek için kesintisiz sekiz saati olacağı anlamına geliyor."

"Ben de öyle düşünüyordum. Eğer bu gece cesaretini toplayamazsa, bunun asla gerçekleşmeyeceğini söyleyebilirim."

"Zavallı adam."

"Evet. Hayvanlarla kesinlikle kadınlardan daha iyi anlaşıyorum." Jax sodasının geri kalanını içti ve kutuyu çöpe attı.

"Sanırım evet derdi," dedi Deacon, ofislerinden çıkıp iyileşmekte olan hastaların tutulduğu çift sıra kulübelerin önünden geçerlerken.

Jackson omuz silkti. "Bilmiyorum. Önce kelimeleri çıkarması gerekirdi."

Muayene odalarının bulunduğu koridordan sola döndüler. "Küçük bir bahse var mısın?"

"Zaten gidiyorum," dedi Jax ve arka sallanan kapıdan geçti.

Deacon, kızların anaokulunda nasıl bir gün geçirdiklerini öğrenmek için annesine bir mesaj attı. Onlar bebekken yaptığı kadar çok kontrol etmesi gerekmiyordu ama eski alışkanlıklar işte. Liseye başladıklarında bu işi bırakabileceğini düşündü. Hayır, diye düşündü ve bir sonraki hastasının dosyasını aldı. Gözetimi artırmanın zamanı gelmişti.

* * *

Belden aşağısı çıplak olan Clare, teknisyen masasının üzerinde kayarak kâğıt örtünün sırtının altında çatırdamasına ve kırıışmasına neden oldu. Geçtiğimiz haftalarda gerçekler iyice su yüzüne çıkmıştı. Bir bebeği olacaktı. Deacon'ın bebeği. Ondan nefret ediyordu ve onu özlüyordu. Onu özlediği için kendinden nefret ediyordu. Ama onun gülümsemesi ya da elinin kendininkinin etrafında nasıl hissettiği gibi küçük şeyleri hatırladığı tuhaf anlar oluyordu. Bebeği onun gülümsemesine sahip olacak mıydı? Gözleri?

Ve özellikle zayıf anlarında, gerçek olsaydı nasıl olurdu diye merak ediyordu. Ama bu anlar kısa ve geçiciydi.

Üst bacaklarını kaplayan soluk mavi krep kâğıdını parmakladı. Erkek bebek mavisi mi? Hâlâ cinsiyetini öğrenmek mi yoksa şaşırmak mı istediğine karar veremiyordu. Tabii ki ne zaman öğrenirse öğrensin, bu bir sürpriz olacaktı. Ve özellikle kız ya da erkek bebek için alışveriş yapmak eğlenceli olacaktı. Deacon'dan önce bileceği bir şey daha. Bir süre daha kendine saklayabileceği bir şey daha. Aklına gelen düşüncüyü durduramadan kalbinde keskin bir sızı hissetti.

Ailesine anlatmak pek de hoş bir sohbet olmamıştı. Konuşmaktan çok acı veren bir sessizlik ve ardından gelen garip sorular. Ama kızınız haberi vermek için aradığınızda ne dediniz?

Hamile. Hayır. Neredeyse evlendiğim adam tarafından değil. Hayır, bilmiyorsun.

Onu. Ve hey, komik olan, o zaten evli. Aslında son kısmı şimdilik atlamıştı.

Sonografi uzmanının karnına sürdüğü soğuk jeli hissedince nefesini içine çekti.

"Hava soğuk, biliyorum.

Özür dilerim." "Hayır,

sorun değil," dedi Clare.

"Çizelgenizde on üç hafta yazıyor."

"Evet. Doğru." Bebeğinin kalp atışlarını ekranda görmek ve o hızlı ve sabit sesi duymak için sabırsızlanıyordu. İçinde büyüyen küçük insanı şimdiden sevmişti.

"Tamam," dedi teknisyen, çubuğu karnının alt kısmında gezdirerek. "İşte kafası. Pek bir şey söyleyemeyeceğinizi biliyorum," dedi gülümseyerek, "ama bana güvenin. Omurga ve kalp var."

Hızlı, tekrarlayan vınlamalar Clare'in kendi kalbinin büyük aşk dalgalarıyla daha hızlı atmasına neden oldu.

"Ve orada... huh." Teknisyen durakladı. Clare

nefes almayı bıraktı. "Ne var? Ne oldu?"

Teknisyen ekranı işaret etti. Şey... Bu başka bir kalp. Ve başka bir bebek." Sırıttı. "Görünüşe göre birinin ikizleri olacak."

Bölüm 15

Giyinik ve çoğunlukla çıplak olan Clare muayene masasının kenarına oturdu. *İkizler.*

Dr. Ashley Allen önündeki tabureye oturmuş, Clare'in dosyasına bakıyordu. "Her şey iyi görünüyor, Clare. Her iki bebek de bu noktada olmalarını beklediğim boyutta. Çift cinsiyetliler, keseleri ayrı ve her ikisi de keseler sağlam. Her şey gerçekten iyi görünüyor." Yukarı baktı ve gülümsedi. "Kız kardeşimin ikizleri oldu. Yaşayacaksınız. Söz veriyorum."

Clare hiçbir şey söylemedi. *İkizler* dışında hiçbir şey düşünemedi. Sadece tek bir kelime, tekrar tekrar. *İkizler.*

"Her yüz kadından üçü ikiz taşıyor, yani bazı insanların düşündüğü kadar olağan bir durum değil. Çift yumurta ikizleri kalıtsaldır, bu nedenle aile geçmişinizde böyle bir durum olması olasılığınızı yedide bire düşürür. Bu oldukça iyi bir oran."

"Evet," dedi uyuşukça, gülümsemeye çalışarak. Bunu biliyordu. Kendi annesi de çift yumurta ikiziydi. Büyük büyükannesi de iki çift yumurta ikizi doğurmuştu. Ama yine de.

İkizler.

* * *

CLARE'İN BİLEK ÇİZMELERİ Saint Bartholomew koridorunda Rahibe Jean'in ofisine doğru ilerledi. Kazağını üzerine daha sıkı çekti. Mayıs ayının ilk haftasında bile hava hâlâ sıcak denebilecek gibi değildi. Kutusunda Rahibe Jean'in onu görmek istediğini söyleyen bir not bulmuştu. Onunla gelecek yıl hakkında konuşmak istediğini düşündü. Bildiği kadarıyla üst sınıflarda boş kontenjan yoktu ama anaokulunda kalmayı düşünmüyordu. Düşündüğünden çok daha fazla sevmişti.

Belki de, diye düşündü endişeyle, dün sınıfa fazladan teneffüs verdiğim için Meraklı Nelly'ler beni ispiyonlamıştır.

Koridorun sonunda sağa, Rahibe'nin ofisine doğru döndü. Saint Bart'ta kalmak istediğini her geçen gün daha fazla düşünüyordu.

Jess ve kardeşi dışında Missouri'ye geri dönmek için hiçbir nedeni yoktu ve bu bir kaçış gibi geliyordu. Sanki kendi başına yapamazmış gibi.

Chicago'da kalabilir, çocuklarını doğurabilir ve bir hayat kurabilirdi. Eskiye dönüp bakmayı bırakmıştı.

Çocuklarının bir gün burada okula gideceğini görebiliyordu. küçük lacivert-yeşil üniforma. Kilisenin Anneler Günü programı ve anaokulu vardı. Nicole'ün çocuklarından ikisi şimdi oradaydı. Bebeklerine bu kadar yakın olmanın güzel olacağını düşünerek gülümsedi. Çalışabilir ve üçüne bir ev ve hayat kurabilirdi. Planladığı gibi olmayabilirdi ama iyi olacaktı. İyiden de iyi.

Müdürün odasının kapısına yaklaştığında, kazağını aşağıya ve hafif göbeğinin etrafına doğru çekti. Kapalı kapının önünde durdu ve kapıyı çaldı.

"İçeri gel."

Rahibe Jean düzenli masasının arkasında oturuyordu, buruşuk yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı, ellerini önünde kavuşturmuştu. "Merhaba Clare." Rahibe Jean, Clare'in kendini yüksek sesle ve son derece kutsal olmayan bir şekilde hissetmesine neden olan o sessiz, dingin tarzıyla konuştu. "Lütfen oturun."

Clare kendini geniş, karanlık masanın karşısındaki yastıklı koltuğa bıraktı. Bir çocuğun, kötü seçimlerini düşünürken kalbi çarparak oturacağı bir koltuk.

"Nasılsın, Clare?"

"Ben iyiyim, Rahibe. Siz nasılsınız?"

"Güzel. Güzel." Rahibe Jean onun gözlerinin içine baktı.

Clare, kadının doğrudan ruhunun derinliklerine baktığına yemin edebilirdi. Clare'in kalbi çarpmaya başladı.

"Korkarım kötü haberlerim var."

"Oh. Ne oldu?" Emekli mi oluyordu? Clare öyle olmamasını umuyordu. Rahibe Jean'i her gördüğünde biraz başı belaya girmiş gibi hissetse de ondan oldukça hoşlanıyordu.

"Gitmene izin vermek zorundayım."

"Beni bırakacak mısın?" Şok içinde bakakaldı. "Ama... eğer bu oyun alanı programına uymamakla ilgiliyse, ben sadece çocuklar için en iyi olduğunu düşündüğüm şeyi yapmaya çalışıyorum."

Rahibe Jean hüzünle gülümsedi. "Sorun o değil, canım. Kendini nasıl hissediyorsun? İyi misin?"

Omurgasından aşağı bir tedirginlik damlası süzüldü. "Evet. Ben iyiyim."

"Ama okulda birkaç kez hasta oldunuz, değil mi?"

"Evet. Birkaç kez." Birkaç kez kusmuştu ama kendini koruduğunu sanıyordu.

"Clare," dedi Rahibe Jean, sesinde hayal kırıklığı ve merhamet eşit oranda vardı, "bir çocuk taşıdığını biliyorum."

Ağzı bir lepestesinki gibi çalışıyordu. Açık. Kapalı. Rahibe Jean'in ofisinden hiçbir çocuğun suçunu itiraf etmeden çıkmadığı söylenirdi. "Evet. Öyleyim. Aslında iki tane."

"Şey. Bir lütuf." Rahibe Jean başını salladı. "Ama korkarım ki bu bir sorun teşkil ediyor. Bu çok talihsiz bir durum ve keşke bekleyebilseydim ama dönemin bitmesine neredeyse iki ay kaldığı için..." Avuç içleri yukarı bakacak şekilde ellerini uzattı. "Birkaç ebeveyn endişelerini dile getirdi ve bunu daha fazlası takip edecek.

küçük çocuklarının soracağı sorular. Cevaplamak istemeyecekleri sorular."

Clare yutkundu ve titremek isteyen dudaklarıyla savaştı.

"Müfettişle konuştum ve kendisi de üzülerek bunun gerçekten de ahlaki davranış sözleşmesinin ihlali kapsamına girdiğini kabul ediyor. Özür dilerim, Clare."

Artık tuğla duvarlar yok. Artık Babamız duası sırasında Leo'nun elini tutmak yok. Bunun oyun programlarıyla ya da gelecek yıl geri çağrılmakla ilgisi yoktu. Kovuluyordu.

Bölüm 16

Saat altıyı çeyrek geçe Deacon seslerin geldiği kapıyı açtı ve hayatının kokusu. Mutfığa vardığında ciyaklamalar, yoksa çılgınlıklar mıydı, daha da arttı. Bakıcı, Ivonne, çantasını omzuna atmış ona doğru yürüdü. Zavallı kız bitkin görünüyordu. Üç yaşındaki iki çocukla geçirilen on bir saat bunu yapabiliirdi. Yaz tatiline gireli iki hafta olmuştu ve Ivonne onun üçüncü bakıcısıydı.

"Baba!" Margo ve Maci ona doğru koştular ve yüzlerini diz kapaklarına vurdular.

"Yemek yediler," dedi Ivonne. "Ama banyo yok."

Ve görünüşlerine bakılırsa buna ihtiyaçları vardı. Her ikisinin de yüzünde ketçap kalıntıları gördü ve Margo'nun kulağının yanındaki saçında parıltılı yapıştırıcı olduğunu tahmin ettiği bir şey vardı.

Ivonne'a bir çek yazdı, vedalaştı ve giderken kapıyı arkasından kilitledi.

"Baba! Seni özledik!"

"Ben de seni özledim, Muffin. Hadi küvete girelim, sen de bana gününü anlattırın."

Deacon kız kardeşinden gelen telefona cevap verirken, kızları merdivenlerden yukarı kadar takip etti, giderken ayakkabılarını ve pelüş hayvanlarını topladı. "Hey."

"Hey. Nasıl gitti? Yaşadı mı?" "Hâlâ ayaktaydı. Ağlamıyordu." Alex güldü. "Her zaman olumlu bir şey."

"Beni ayarladığın için teşekkürler." "Sorun değil."

"Aslında iyi olduklarını söyledi ama evin görünüşüne bakılırsa yalan söylüyordu. Bana baştan kalıcı bir şey yapamayacağını söylemişti."

"En azından dürüsttü."

"Evet." Ancak yazın altı haftası daha yaklaşırken, haftada en az üç gün çalışabilecek birini bulması gerekiyordu. Dört olur

Daha iyi. Tam zamanlı kreşe gitmelerini istemiyordu ve kızları sadece çok sayıda aktiviteye kaydedebilirdi.

Kızlar plastik oyuncakları atarken o suyu başlattı.

"Bir *bakıcı* tutmayı düşündünüz mü? Orada yaşayacak birini?" "Bir saniye kadar. Ama bir geceye ihtiyacım yok ve burada yaşayan birini istiyorum. Bir yolunu bulacağım."

"Yapacağımı biliyorum. Peki... dedektifinizden haber var mı?"

"Hayır." Olacak gibi de görünmüyordu. Devam etmek için yeterli sebep yoktu ve muhtemelen zaman kaybı olan bir şey için küçük bir servete mal oluyordu. Ve böyle anlarda, günün sonunda yorgun düştüğünde, kızları kalan son enerjisine ihtiyaç duyduğunda, şüpheler içeri sızıyordu.

Eğer o da aynı şekilde hissetseydi, ona ulaşmaz mıydı? Bunu ne kadar zorlamalı?

Tam zamanında aklını başına toplayıp Margo'nun elini yakaladı ki Margo köpük banyosu şişesinin tamamını küvete dökmeden önce. "Vay canına, bebeğim. Bu yeterli."

Şişeyi çekiştirdi, yüzünde isyankâr bir ifade vardı. "Değil!"

"Öyle," dedi adam kararlılıkla.

Margo ona hırladı -gerçekten *hırladı*- ve uzaklaştı. *Ne oluyor be?*

"Bırakmaya karar verdin mi?"

"Sence bırakmalı mıyım?"

İç çekti. "Bilmiyorum, Deacon. Kızmadan ya da alınmadan sana bir şey sorabilir miyim?"

"Saldırgan bir şey söylemek üzere olmadıkça kimse böyle başlamaz."

"Bunu, okulda arabamdan inmeden hemen önce giydiğim şeyin bu olup olmadığını sorduğun onca zamanın intikamı olarak düşün."

"Tarzınız sorgulanabilir olduğu için bu haklı bir soruydu. Ama devam edin."

"Yardıma ihtiyacın var. Bu senin ebeveynliğini ya da kızları küçümsemek anlamına gelmiyor. Ama şu anda işin ve kızların altında ezilmiş durumdasın ve sürekli bir bakıcın yok."

"Katılmıyorum. Ne olmuş yani?"

"Yani yanınızda size yardım edecek biri olsaydı işiniz çok daha kolay olurdu."

"Geceleri burada bir yabancı istemiyorum."

"Bir yabancidan bahsetmiyorum."

Onun saldırgan kısıma gelmesini bekledi. Sonra kafasına dank etti.

"Yaptığım şeyin *bu* olduğunu mu düşünüyorsun? Tam zamanlı bir *bakıcıya* ihtiyacım olduğu için mi Clare'i arıyorum?"

"Öyle olmadığına emin misin? Belki de ona *ihtiyacın* olduğu için onu bulman gerektiğini düşünen bir parçan olmadığına?"

Öyle miydi? Annesiz büyüyen kızları için endişelendiğini inkâr edemezdi. Ama dün gece rüyasında yine onu görmüştü; kızları için bir eş ya da anne değil, Clare'i. Onun için bu bir rüyadan daha fazlasıydı. Birkaç gündür bunu biliyordu. Onu yaşamıştı. Ona sarılmıştı. Onu okşadı. Onunla birlikte güldü. Ve o sırada farkında olmasa bile ona aşık olduğunu düşündü. Hâlâ her gün onun tek fotoğrafına bakıyordu.

"Sadece düşünmem gereken bir şey," dedi

Alex. "Elbette."

Bir saat sonra, birbiriyle uyumlu prenses pijamaları içinde mis gibi kokan iki kızı vardı. Yatma zamanı bitiş çizgisi açıkça görülüyordu. Biraz sessizlik ve bira istedi.

"Baba!" Margo alt kattaki banyodan bağırdı. "Su var!"

"Dişlerini fırçalarken su olması gerekiyordu," diye karşılık verdi.

"Ama baba!"

"Sadece dişlerinizi fırçalayın kızlar. Lütfen."

Deacon etrafına bakındı. Kanepede Japon balığı parçaları ve Margo'nun bardağından sütün sızdığı ve temizlemeyi unuttuğu beyaz, kabuklu bir yama vardı. Maci'nin yüzünden halıya bulaşmış bir spagetti sosu ve her birinde tek bir iz olan milyonlarca beyaz fotokopi kağıdı.

Clare onun hayatı olan bu kaosu bir parçası olmak ister miydi? Hangi aklı başında insan ister ki? Ama onu burada onlarla birlikte hayal edebiliyordu. Onun usulca gülümsediğini, güldüğünü ve Margo ile Maci'nin pinpon fikirlerini takip ettiğini görebiliyordu çünkü onun zihni de aynı şekilde çalışıyordu. O da

Uzun bir günün sonunda, üst kattaki kızlar uyurken ayaklarını uzatmış otururlarken Clare'le birlikte koltuğa gömüldüklerini hayal edin.

Dağınık kâğıtları istiflemek için eğildi ve banyodan gelen çılğın kıkırdamalara gülümsedi. "Siz ikiniz fırçalasanız iyi olur."

"Öyleyiz!" diye koro halinde konuştular.

"Ama baba, baloncuklar var!" Maci ciyakladı. "Bir sürü baloncuk var."
Hmm... Su. Kabarcıklar. Günün her saatini sırtında hissederek doğruldu. Kızların kahkahaları yükselirken kâğıtları mutfak tezgâhının üzerine bıraktı. Köşeyi döndü ve... *Oh, kahretsin.* Çamaşır odasına giden koridorun tamamı on santimlik sabunlu köpüklerle kaplıydı. Ve iki küçük kız bunun tam ortasında oturuyordu.

* * *

YAZ GÖKYÜZÜ şaşırtıcı bir maviydi ve Missouri'de Temmuz ayı bunaltıcıydı. Güneş tam tepede yanıyor, gökyüzüne parıltılı bir ışık saçıyordu. kitabının sayfalarını karıştırdı. Clare, diğer eliyle çıplak bacaklarına su serperken okumaya devam edebilmek için onu öne doğru eğdi.

"Küçük çocuklar bugün ne kadar büyük?" Jess onun yanında ucuz bir havuz şezlonguna uzanmış, siyah bikinisini sallarken sordu.

"Buna göre, yaklaşık bir kabak büyüklüğündeler. O her neyse. Ama kafaları limon büyüklüğünde ve kirpikleri var."

"Bu çok çılgınca."

"Biliyorum." Clare bebeklerinin büyüme hızı ve açık göz kapakları hakkında okumaya devam etti. "Sana sadece benimle yaşamam gerektiğini söylemiştim. Bunu her gün yapabiliirdin. gün."

"Eğlenceli." İç çekerek göbek dağına baktı. Yedi aylıkken kocaman olmuştu. İki parçalı takım elbisesinin üzerine giydiği atleti çekiştirdi ve hala tam olarak altlara ulaşmamıştı. Hamile olmak umurunda değildi, gerçekten değil. Mide bulantısı sona erdiğinden beri. Yuvarlak ve olgunlaşmış, patlamaya doğru gidiyordu.

"Biliyor musun, bazı erkekler hamile kadınların seksi olduğunu düşünür."

"Mmm." Clare daha fazla su emdi. "Bunun ürkütücü olmadığından emin değilim. Yani eğer birlikte olsaydık, bu harika ya da tatlı olurdu, ama sadece bir kadının içinde büyüyen bebekleri olduğu için etkilenmek..."

"Zaten burada yaşamalıydın."

"Doğru. Sen uyumaya çalışırken ben ve bebekler gecenin her saatinde ayaktaız."

Jess baktı ve tek gözünü kırdı. "Bütün gece ayakta kalmayacaklar, değil mi? Yani onlar bebek. Bebekler çoğunlukla uyumaz mı?"

"Hiç sanmıyorum, en azından ilk başta. Connor geliyor bu arada."

"Neden?"

"Çünkü geleceğini söyledi ve ben de ona burada olduğumu söyledim." Telefonunu eline aldı, kardeşi Jess'in apartman giriş kodunu mesaj atması gerektiğini hatırladı. Kardeşi onu haftada en az üç kez kontrol ederdi. Jess'ten sadece birkaç blok ötedeki evine doğru yola çıkmıştı bile.

"Oh, anne. Saat iki yönünde." Jess havuzun karşısındaki bir adamı işaret etti. "Çok ateşli."

Clare gözlerini kısarak yukarı baktı. Uzun boylu, kırmızı mayolu ama... "Nereden biliyorsun? Buradan yüzünü bile göremiyorum."

"Onu daha önce gördüm. 4D'de yaşıyor."

"Onunla konuştun mu?"

"Merhaba ve güle güle. Bir hamle yapmasını bekliyorum. Daha sonra dışarı çıkmalıyız," dedi Jess sandalyesinin arkasına yaslanarak. "Bir şeyler içeriz. Erkeklerle flört et."

Clare sayfayı çevirdi. "Ben içemem."

"Oh, doğru. Beni izleyebilirsin. Ayık sürücü! Whoop!" Clare'e çarpması için kapalı bir yumruk uzattı. "Ve hâlâ flört edebilirsin."

"Bilmiyorum. Kendimi pek flörtöz hissetmiyorum. İki çocuklu bekar bir kadın olmak üzereyim." Erkeklerle flört edebilir miydi? Şimdi değil, hayır. Ama hiç? Deacon'ı düşündü.

"Dışarıda bir sürü ateşli bekar baba var. Dullar. Boşanmış. Muhtemelen senin için birkaç numara bulabilirim."

Hayır. Kendini oraya tekrar giderken, gülümseyen kahverengi gözlerin ardında gerçekten ne düşündüklerini, gerçekten ne sakladıklarını merak ederken görmüyordu.

"İkiniz bütün gün bunu mu yapıyorsunuz?" Connor şemsiyelerinin gölgesi altına girerken sordu. "Havuzda uzanmak mı?"

Clare kardeşine gülümseyerek, "Yeğenlerini büyütüyorum," dedi. "Dinlenmeye ihtiyacım var."

Connor uzun boylu ve yapılıydı, ela gözleri ve kızları -ve kadınları- bala üşüşen sinekler gibi kendine çeken tam bir Amerikan komşu çocuğu gülümsemesine sahipti. Dikkatini Clare'in karnına çevirdi. "Hey, oradaki. Hey, küçük dostlar. Yaz geldi. Gelin ve Connor amcanızla oynayın."

"Henüz değil," dedi bir elini karnına ve minik bir ayak olduğunu düşündüğü şeye sürterek.

"Daha ne kadar var?" diye sordu. "Uzun zamandır hamilesin."

"Çok teşekkür ederim. Fark etmemiştim. Ve hala iki ayım daha var, bu yüzden teşekkürler."

"Tanrım. Hamile dağ o kadar uzun süre dayanır mı bilmiyorum. Peki ya sen?" Connor Jess'e bakarak sordu. "Senin bahanen ne?"

"Moral desteği için buradayım."

Connor homurdandı ve güneş gözlüklerinin arkasından bile belli olan dar gözlü bir bakış kazandı.

"Ve bugün Cumartesi, moron."

"Seni yakalamış," dedi Clare.

"Kardeşine işe dönmemesi gerektiğini söyle."

Connor, Clare'in yanındaki boş şezlonga oturarak, "Ona söyledim," dedi. "Ama ona tekrar söyleyeceğim. Clare, işe geri dönmemelisin."

"Henüz işi almadım. Sadece bir mülakat." Ama eski okulunda olduğu ve müdürle iyi bir ilişkisi olduğu için kendinden oldukça emindi. "İkiniz de doktor olmadığınız için Dr. Allen'ı dinleyeceğim. Kendimi iyi hissettiğim ve çok fazla ayakta kalmadığım sürece sorun olmayacağını söyledi. Bu bir kütüphaneci ara görevi. El emeği pek olmayacak. Ve çalışmam gerek."

Yaz boyunca bir kreşte ya da kafede çalışmayı düşünmüştü. Bir şeyler işte. Ancak konuştuğu müdürlerin hiçbiri, uzun vadeli kalmayı planlamadıkları sürece eğitim diploması olan birine ödeme yapmakla ilgilenmiyordu. Doktoru kahve dükkânı fikrini reddetmişti.

"Ara dönem sadece Ağustos sonundan Ekim ayının ilk gününe kadardır. Sonra gideceğim." Ama öğretmenliğe değilse bile bir şeylere geri dönmek zorunda kalacaktı.

Çocuklar daha doğmamıştı bile ve o şimdiden onları bırakmak istemiyordu. Kendisine milyonlarca ebeveynin bunu her gün yaptığını hatırlattı. Ancak şimdiye kadar yaptığı birkaç kreş ziyaretinde, işe yetişebilmek için çocuklarını aceleyle içeri sokan ya da işten onları tekrar almak için acele eden, gergin gülümsemelere sahip çok fazla ebeveyn görmüştü.

"Ya da o pisliği arayabilirsin," dedi Jess, "ve ona sorumluluk almasını, sana ve çocuklarına destek olmasını söyleyebilirsin. Bunu tek başına yapman için hiçbir neden yok."

Connor, "İlk kez Jess'e katılıyorum," dedi.

Clare gözlerini kapattı. Bunu düşünmek onu hasta hissettiriyordu ve hamileliğinin ilk dört ayı boyunca yeterince hasta hissetmişti. "Yakında onunla konuşacağım," dedi usulca. Bunun düşüncesi

kalbinin daha hızlı atmasına neden oldu. Ne diyecekti? Onu hatırlayacak mıydı? Deacon onları görmek ister miydi? Onu ve oğullarını karısından saklamak ister miydi? Neredeyse ikincisini tercih ederdi ama bu onun için bencillikti. Çocuklarının bir babası olmalıydı. Tabii ki sperm bağışlamak onu baba yapmazdı.

Jess en sevdiği konuya geri dönerek, "Benim yanıma taşınırsan çok para biriktirmiş olursun," dedi. "Connor, kardeşine benim yanıma taşınması gerektiğini söyle."

"Doğru," dedi Connor. "Çünkü senin hayatın iki bebekle mükemmel bir uyum içinde olurdu."

"Kapa çeneni Connor. Bebekler hakkında senden daha çok şey biliyorum." "Pfft. Evet, doğru."

"Tamam çocuklar. Sizi mola vermek zorunda bırakmayayım," dedi Clare, kardeş ve arkadaş arasındaki barışı korumaya çalışarak. "Sizi sevdiğimi biliyorsunuz," dedi Clare, Jess'e dönerek. "Ama anne olmak üzereyim. Bir arkadaşımın evinde kalamam. Ya da bir erkek kardeşin," diye ekledi Connor'a. Connor amca olma konusundaki fikrini söylemeden önce. "Ayrıca, zaten geçen ayın büyük bir bölümünde bana ev sahipliği yaptın."

Ve dürüst olmak gerekirse, kendine ait bir yeri olduğu için mutluydu. Tek katlı, sıfır arsa sınırında şirin bir ev. Kendisi ve iki bebeği için bolca alan ve posta kutusu.

etrafına çiçek ekebiliyordu. Ve en önemlisi, uygun fiyatlıydı. Öğretmen maaşının iki bebek için kreşe oranı son derece iç karartıcı bir matematikti. Arama ve bekleme listelerinden bahsetmiyorum bile.

"Yani iyi hissediyor musun?" Connor tatlı tatlı sordu ve o anda onu yeniden sevdi.

"Evet. Sana hamileliğin tüm kirli ayrıntılarını anlatabilirim ama sanırım bunları gerçekten sinirlerimi bozduğun zamanlara saklayacağım."

"Teşekkürler. Son zamanlarda annemle konuştun mu?"

"Birkaç gün önce. Nasıl olduğumu sormak için haftada tam bir kez arıyor. Sanırım diğer altı gün bunu düşünmemeye çalışıyor."

Jess gülümseyerek, "Tam bir skandalsın," dedi.

"Gerçekten öyleyim." Yumuşak bir şekilde güldü. Ailesi, geleneksel zihniyetleri düşünüldüğünde, bu konuda oldukça iyi davranmıştı. Hatta ona destek olmayı bile teklif etmişlerdi ama mecbur kalmadıkça bunu yapmazdı. "Sorun değil. Beni evlatlıktan reddetmiş falan değil. Nasıl olduklarını bilirsin. Hâlâ sen ve tüm arkadaşların bakireymişsiniz gibi davranıyor."

Connor, "Bu arada, sanırım ben işime döneceğim," dedi.

"Nasıl gidiyor?"

"Gidiyor. Barın üst kısmının bu hafta teslim edilmesi gerekiyor, bu yüzden içeri girmesi için hazır olduğumuzdan emin olmaya çalışıyorum."

Jess, "Bir bar açtığına hâlâ inanamıyorum," dedi.

"Bira fabrikası," diye düzeltti Connor. "Ve bunun tam sana göre olduğunu düşünüyorum. Hoşça kal, Griz."

Yanağından öperken babalarının Clare Bear lakabından esinlenerek taktığı lakaba gülümsedi.

"Görüşürüz, Jess."

Jess başını çevirmeden elini havada salladı. Clare kitabına ve bebeklerin babalarının sesini öğrenmesiyle ilgili bölüme geri döndü. Bazıları Anneler, babaları karınlarıyla konuştuğunda bebeklerinin hareket ettiğini, ikinci bir sesi sevgi ve rahatlıkla ilişkilendirdiklerini söyledi. Yani bebekleri zaten eksik miydi?

Clare aniden, "Dondurmaya ihtiyacım var," dedi ve kitabını kapattı. Dondurma hakkında düşünmesi gerekiyordu, Deacon hakkında değil.

"Tamam." Jess doğrulup oturdu. "Şimdi markete gitmek ister misin? Akşam yemeği için bir şeyler alabiliriz."

"Hayır. Sen kal. Ben giderim. Zaten burası benim için çok sıcak."

Bölüm 17

DEACON barda JACKSON'ı gördü, elinde kısa bir bardak kehribar rengi sıvı vardı. "Hey, dostum," dedi, yüksek tepedeki karşı koltuğa oturarak. "Üzgünüm geciktim."

"Sorun değil. Dur tahmin edeyim. Kızlar gitmeni istemedi mi? Maci cüzdanını sifonu mu çekti?"

"Bu sefer değil."

"Margo iç çamaşırı çekmeceni unla mı doldurdu? Birinin saçında sakız var."

"Hayır. Sakız ayrıcalıklarının çoktan kaybettiler. Margo üşütmüş. Yemin ederim okula döneli bir ay bile olmadı ama şimdiden eve pislik getirmeye başladılar." Annesi bu gece onlara bakıyor olsa da, Margo uyuyana kadar onun başını okşamaya devam etmişti. Sonra da enayi olduğu için aynı şeyi Maci için yapmıştı.

"Sonra markete uğramam gerekti çünkü sınıf projesi için her birinin bir balkabağı getirmesi gerekiyordu. Ama Margo başka bir çocuğun annesinin ona zaten beyaz bir balkabağı aldığını ve bu yüzden beyaz bir tane istediğini söyledi. Ben de ona 'sorun değil' dedim. Beyaz balkabağı bulmanın bu kadar zor olduğunu kim bilebilirdi?"

"Ama sen bir tane buldun?"

"Tabii ki. Üç marketten sonra."

Jax sadece başını salladı. "Bu adama bir içki verebilir miyiz?" Barmene "Sadece su," dedi.

Jax tekrar başını salladı. "Ve adam bir içki bile içemiyor."

"Yapabilirim. Ben sadece..."

"Çok sorumluluk sahibisin, biliyorsun değil mi?" Jax içkisine baktı, sonra Deacon suyunu alınca geri döndü. "Bir saniyeliğine sana karşı gerçekçi olacağım. Senin için endişeleniyorum."

Deacon gülmeye başladı ama Jax ekledi, "Ciddiyim. Evden daha fazla dışarı çıkmalı, birileriyle tanışmalısın. Ya da birileriyle. En son ne zaman iş dışında bir nedenle evden dışarı çıktın?"

"Ben artık yokum," dedi ama aklına Clare geldi. Aramayı bir ay önce gönülsüzce sonlandırmış olsa da, makarnayı, şarabı ve

ılık esinti ve Clare'in omuzlarına dökülen saçları. "İş yüzünden şu anda dışarıdasın."

Doğru ya. Bazıları Dominik konferansına katılmış olan meslektaşlarıyla buluşuyorlardı. Deacon suyunu yudumladı ve daha sert bir şey diledi.

"Seni bazı arkadaşlarla tanıştırayım."

"Sadece hayır değil, *kesinlikle* hayır."

"Ne var? Neden? Yatmadığım kadınları biliyorum."

"Sana inanmıyorum."

Jax içkisinin kalanını gülümseyerek geri attı. "Kırıldım. Ama, D
."

"Hayır." Deacon elini kaldırdı. "İlgilenmiyorum."

Jax bıraktı. Diğer adamlar da geldi ve oturdular. Otuz Konuşmaya dakikalar kala Murray Dominik konferansından bahsetti. Açmayacağını düşünmek için bir neden yoktu ama Murray'nin Clare'le tanıştığını unutmuştu. Bu onların ikinci gecesi idi. Dans ettikleri gece.

"Ve buradaki yetenekli doktor, dünyadaki en güzel kadını buldu. tüm ada." Murray hikaye anlatımının keyfini çıkararak güldü. Selamlamak için sınıfını kaldırdı.

Deacon, Jax'in gözlerini üzerinde hissetti.

"Onu tekrar gördüm," diye devam etti Murray. "Sanırım gittiğin gündü."

Vücudundaki her hücre gerildi. "Clare'i mi gördün?"

"Ah, evet." İçkisinden uzun, yavaş bir yudum aldı ve Deacon onu yakalayıp ayrıntıları anlatmasını istedi. "Lobideydi. Bana seni sordu. Biraz..." Omuz silkti.

Deacon'ın aklı karıştı. *Ne gibi görünüyordu? Üzgün mü? Kızgın mı? Neye?*

"Kafam karıştı," dedi Murray sonunda. "Ona senin gittiğinden başka ne söyleyeceğimi bilemedim. Yani, karım ve ben az önce gittiğinizi gördük. O kadar aceleniz vardı ki bizi görmediniz. Her neyse, evet. Bize sizi görüp görmediğinizi sordu, o yüzden... Düşündüm de, karım ağlayacak gibi görüldüğünü söyledi, ama Betty'yi bilirsiniz, duygusal bir tablo çizmeyi sever.

her şey."

Hayır, Betty'yi tanımıyordu. Ama Clare'i tanıyordu ve onun ağladığı düşüncesi.

"Affedersiniz." Deacon sandalyesini geriye itti ve çıkışa doğru ilerlerken bile telefonunu çıkardı.

Kişileri arasında gezindi ve dış kapıya ulaşmadan önce PI'ye bastı.
Bir kez çaldı. "Ben Cassidy."
"Deacon Montgomery. Planlar değişti. Bul onu. Neye mal olacağı
umurumda değil. Sadece onu bul."

* * *

CLARE kütüphaneye son bir kez baktı ve her şeyin yolunda olduğundan
emin oldu. Dördüncü sınıflar günün son dersiydi ve çoğu ona sarılarak veda
etmişti.

Okul onu geçici olarak işe almıştı, ancak Ocak ayında açılacak ikinci
sınıf pozisyonunu alma şansı çok yüksekti. Geriye tek bir sorun kalıyordu: İşe
döndüğünde çocuk bakımı için hâlâ bir yer ayarlamamıştı.

Oğullarından ayrılma düşüncesi şimdiden midesini ağrıtmaya başlamıştı.
İlk tercih ettiği kreş için bekleme listesine alınmışlardı ve ikinci tercihi için de
haber bekliyordu. İdeal olarak

Evinde birkaç çocuk besleyen biri, ama ona verilen tüm isimler bir
yenidoğandan fazlasını almazdı.

Okula dönüş temalı kitapları düzeltilti, kitaplıkların üstüne dizdi, hoş
geldin notunun geri dönen öğretmenin görebileceği bir yere yerleştirildiğinden
emin oldu, sonra arka odadan çantasını aldı.

Pazartesi günü Jess ile en sevdikleri zincir restoranda akşam yemeği için
buluştu.

"Selam," dedi Jess onu selamlayarak. "Doktor nasıldı? Gelemediğim için
üzgünüm.
git."

"Her şey yolunda. Hâlâ hamileyim. Hala bir ev kadar büyük. Onu
ovuşturdu
ellerini sert karnının üzerinde gezdirdi ve masayı Jess'e doğru birkaç santim
iterek kendini kabine sıkıştırdı.

"Ben kadını, kükrediğimi
duyuyor musun?" Clare güldü.

"Doğru. Grrr." "Bu çok
zayıftı."

"Şey, ben çok hamileyim. Eskisi gibi kükreyemiyorum. Geri
kazanacağım."

Jess nazikçe gülümsedi. "Yapacağını biliyorum. Peki Tick ve Tac şimdi ne kadar büyükler?"

"Dr. Allen 5 kilo 5 buçuk tahmin ediyor. Yedi ila on gün içinde gelmezlerse doğum başlatacağını söyledi."

"*Vay anasını!*" Jess kelimenin tam anlamıyla koltuğunda zıpladı. "Bu gerçekten oluyor."

"Gerçekten öyle. Ben hazırım." Tam bir nefes almaya çalıştı ve alamayacağını hatırladı. Orada yeterince yer yoktu. "Yani, sanırım hazırım. Sanki onlarla tanışmak için sonsuza dek beklemişim gibi geliyor."

Jess sırtarak, "Benim açımdan oldukça hızlı geçti," dedi ve menüsünü eline aldı.

"Seni incitmek zorunda bırakma beni."

"Buyurun hanımlar." Bir garson aralarındaki masaya bir tabak dolusu peynirli patates kızartması koydu.

"Aman Tanrım. Peynirli patates kızartması sipariş etmişsin. Seni seviyorum. Umutsuzca."

Clare, üzerine pastırma parçaları ve taze soğan yapışmış peynir kaplı bir kızartma çıkardı ve ranch sosuna batırdı. "Bunun parasını sonra ödeyeceğim. Buna değecek."

"Mide ekşimesi yaşayacaksın. Spor salonunda fazladan iki saat çalışmam gerekecek." Clare bir kızartma daha kaparak, "Ben de spor salonuna gitmek zorunda kalacağım," dedi.

"Ama şu anda umurumda değil. Bugün farklı bir hemşire vardı. Bana babasını sordu."

Jess gözlerini devirdi. "Hay Allah. Bunu çizelgene falan yazacaklarını sanırsın."

"Sağa. Sunakta terk edildi. Üç günden az bir süre sonra bir başkası için düşer. Ya da en üste 'kaybeden' yazabilirlerdi, ya da belki kırmızı damga vurabilirlerdi. mürekkep."

"Clare-"

"Biliyorum. Ben ezik değilim. Sadece kötü bir karakter yargıciyım. İlişkilerin yaşayabilirliği konusunda kötü bir yargıcım."

"Olabilir. Ama hormonal diyelim. Çözmesi daha kolay. Al bakalım. Biraz daha peynir kızartması ye." Göstermek için ağzına iki tane tıktırdı.

Clare, dünyadaki en iyi arkadaşına gülümseyerek, "Ne yaptığını biliyorum," dedi. "Beni domuz gibi yemek yemek için bahane olarak kullanıyorsun."

"Hey. Arkadaşlar ne içindir?"

Clare uzandı ve Jess'in elini tuttu. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Her şey yoluna girecek. Ama bence ona

söylemelisin. Zamanı geldi, sence de öyle değil mi?"

"Hayır."

Jess düşünceli görünüyordu. "Neden korkuyorsun?"

Clare bir kez daha derin nefes almaya çalıştı. Bunu tam olarak yapamadığını bir kez daha hatırladı. "Hiçbir şey ifade etmediğini söylemesinden korkuyorum," dedi usulca ve patates kızartmasına baktı. "Bunu söylediğini duymanın canımı yakmasını istemiyorum. Yani, öyle olmadığını biliyorum, olamaz da." Başını kaldırdı ve arkadaşının gök mavisi gözleriyle buluştu. "Onu çok az tanıyordum. Acıtmaması gerekirdi." Ama acıttı. "Bu konu ya da onun hakkında konuşmak istemiyorum. İşemem lazım. Sürpriz, sürpriz."

Banyoya gitmek için ayağa kalktı ve içindeki küçük patlamayla dondu kaldı, sanki bir lastik bant kopuyordu. Sonra ılık bir akıntı iç çamaşırını ıslattı ve bacaklarından aşağı süzüldü. "Jess." Ayaklarının dibindeki su birikintisine baktı. "İki hafta daha dayanabileceğimi sanmıyorum."

Bölüm 18

DEACON elindeki tırmıkla kızlarının bahçedeki yarışını izlemek için işine ara verdi. Arazisini bir parkın arka kenarından ayıran kırk metrelik bir başka yaprak dökmeyen ağaçla desteklenen neredeyse bir dönümlük arazi, bol miktarda bahçe işi sağlıyordu. Bunu umursamıyordu, özellikle de böyle bir günde.

Margo gül ağaçlarının arasına bir top attı ve tek gözlü tekir kedileri Cat'in saklanmak için fırlamasına neden oldu. Maci de onun peşinden içeri girdi. İkisi de kot pantolon ve kırmızı kazak giymişlerdi ve Maci'nin onlara fermuarını çektiği küçük rüzgârlıklarını atmışlardı. Ama hava sıcaklığı ellinin üzerindeydi ve Ekim başındaki güneş masmavi gökyüzünde pırıl pırıl parlıyordu. İyiydiler.

O sabah tırmıkladığı ve tam da bu nedenle poşetlemeyi bitiremediği yaprak yığınları arasında koşuştururlarken gülümsedi. Geçen yıl ya da ondan önceki yıl bir yaprak yığınının üzerine atlamamanın keyfini yaşayacak kadar büyümemişlerdi. Bu yıl en güzel zamanlarını yaşıyorlardı.

Babası garaj yoluna girdiğinde döndü. Annesi ön camdan el salladı. Babasından bir merdiven ödünç almasını istemişti ama babası Babası onu kendisi getirmek için ısrar etmişti.

Annesi arka kapıdan henüz adımını atmıştı ki kızlar ona doğru koşmaya başladı.

"Hey, anne."

"Merhaba tatlım. Ve benim küçük meleklerim." Kızları bacaklarına sarıldı. "Babanıza göz kulak olmak için buradayım ve" dedi kızlara bakarak. "Kurabiye yapabileceğimizi düşündüm." Kızlar tezahürat yaptı ve Deacon, Jax'in aramasını bekleyerek cebinden vızıldayan telefonunu çıkarırken gülümsedi.

"Onu buldum," dedi diğer uçtaki ses.

"Ne?" Bir parmağını diğer kulağına bastırdı ve babası arka bahçeye girdiğinde uzaklaştı, sesi selamlamak için gürlüyordu.

"Oraya kendim gitmeliydim, ama masraftan kaçınmamamı söylediniz. Tanıdığım olan bir adam tanıyorum-" Özel dedektif kıkırdadı. "Ayrıntılara ihtiyacın yok ama şöyle diyelim, bana verdiğin tarihle onu havaalanının kamera kayıtlarında buldum, sonra da şansım yaver gitti ve taksi şoförünü buldum."

"Fotoğrafını gösterdim ve ne şanslısın ki çok güzel bir kadın. Adam bu kadar üzgün görünen güzel bir kadını asla unutamayacağını söyledi. Kayıtlarını incelemesi için ona rüşvet vermek zorunda kaldım - o kadar da zor değil - ve onu buldu. Onu havaalanına götürdüğü günü hatırladı çünkü kızının doğum günüydü ve partiye geç kalmıştı. Bu nasıl bir şans?"

"Evet," dedi şaşkınlıkla. Onu bulmuştu. Sekiz ay sonra onu bulmuştu.

"Kredi kartıyla ödedi, yani bende. Clare Franklin. Çoktan izini buldum."

Deacon verdiği adresi aldı, teşekkür etti, görüşmeyi sonlandırdı ve rüzgâr yaprak yığınının bahçeye dağıtırken boş boş baktı.

Onu buldum. Onu tekrar göreceği düşüncesiyle kalbi gergin bir teklemeye çarpıyordu. Onu görmek ister miydi? Ondandır nefret mi ediyordu? Başka biriyle mi birlikteydi?

"Deacon?"

Döndü ve annesiyle yüzleşti, endişeyle ona bakıyordu, gözlerinde bariz bir soru vardı. Babası hemen arkasında duruyordu.

"Deacon?" Annesi ona doğru bir adım attı. "Ne oldu?" "Onu buldum. Clare'i buldum."

* * *

AĞLAMA. CLARE AĞLAMA SESİ DUYDU ama sadece bir taneydi. Yanan, donuk gözlerini açtı, kendini yukarı itti ve... Hayır. İki taneydi. İki bebek de ağlıyordu.

Odasının hemen yanındaki kreşe doğru ilerlerken hava kararmıştı. Bugünlerde karanlık ve aydınlık onun tek zaman algısıydı. Gece yedi de olabilirdi, sabah iki de. Onlar ne zaman uyursa o da o zaman uyurdu. Seçici değildi.

Yatağının yanındaki saat altı buçuğu gösteriyordu. uykunun örümcek ağları arasında uzandığını ve birkaç dakikalığına gözlerini kapatmaya niyetlendiğini hatırlıyordu. Öğleden sonra dört civarıydı.

Ayaklarını yatağın kenarından salladı ve ayaklarının altındaki halıyı hissedemeyecek kadar yorgun olmanın mümkün olup olmadığını merak ederek çocuk odasına doğru yürüdü. *Yoksa... bekle.* Yere baktı ve hâlâ Uggs'larını giydiğini gördü. Onlara ulaşması için geçen otuz saniye içinde çığlıklar artmıştı. İki küçük tomurcuğu, bebekleri, en kıymetlileri.

"Şimdi, şimdi," diye mırıldandı ve bir esnemeyle ara verdi. "Bütün bu yaygarayı kim başlattı, hmm?" Patrick'i kucaklayıp omzuna aldı, bir elini boynunda ve başında gezdirdi. Hemen döneceğim bebeğim."

Çalışma odasına girdi, Patrick'i kanepeye yatırdı ve Parker'ı almak için aceleyle geri döndü. İkizleri aynı anda taşımaması tavsiye edilmişti çünkü ayağı takılırsa kendini yakalayamazdı. Ama her seferinde birinden uzaklaşmak midesini ağrıtıyordu. Parker için aceleyle geri döndü ve kanepeye giderken onun minik bedenini kucakladı.

"Ne oldu, küçük meleklerim? Aç mısınız?" diye sordu, onları beslenme pozisyonuna getirerek. "Islak mı? Sıkıldınız mı? Şu anda hayatınızdan genel bir hoşnutsuzluk mu?"

Gülümsedi, sonra Parker yapıştığında tısladı. O minik, gül yaprağı dudaklar göründüklerinden daha güçlüydü. Bir yastık daha ayarladı ve Patrick'i bir futbol topu gibi tutarak, Parker'ın ağzını çekmemek için eğildi ve iki eliyle Patrick'in yapışmasına yardım etti. *Orada. İşte. Zor kısmı bitti.* Şimdi burada oturacak ve önümüzdeki on beş yirmi dakika boyunca rahatlayacaktı.

Açık bıraktığı lamba süet koltuğun üzerine yumuşak bir ışık yayıyordu, ya da en azından o bunun kendi koltuğu olduğunu düşünüyordu. Daha çok battaniyeler, gaz çıkarma bezleri, emzirme yastıkları, bebek bezleri, popo kremi ve göğüs ucu kreminden oluşan bir patlamaya benziyordu.

Neden bu kadar kolay olacağını düşünmüştü? Neden uyudular hastanede geçirdikleri iki gün boyunca? Ve sonraki altı gün? Kabul, annesi yardım etmek için buradaydı ama pek de yardıma ihtiyacı yoktu. Uyudular. Yemek yediler. Hepsi bu kadardı. O kadar da zor görünmüyordu.

Ama son kırk sekiz saat içinde kendilerine geldiler, sanki fark etmeleri o kadar uzun sürmüş gibi, *Hey, biz yokuz!*

Onları izledi, küçük ağızları ritmik bir şekilde çalışıyordu. Bir parmağını yanaklarında, ikisinin de başını örten ince, ipeksi siyah saçlarında gezdirmek istedi ama bunun için yeterli eli yoktu. Bu yüzden onları saf bir neşe ve mucizelerine duyduğu inançsızlıkla izledi.

Mükemmeldi. O kadar mükemmellerdi ki. Ve hiç beklenmedik bir anda, onlara duyduğu aşk içini kapladı. Ve sevgiyle birlikte, tüm yaşamları boyunca her nefeslerinin ve mutluluklarının sorumluluğunun muazzam ağırlığı da geldi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı ve yanağından süzülen bir damla gözyaşını omuzladı. "Her şey yoluna girecek. Annen sadece yorgun."

Gözlerini kapattı. Her şey iyi olacaktı. Bunu başarabilirdi. Daha iki hafta bile olmamıştı. On iki gün anne olmayı öğrenmek için çok az bir süreydi. Ama uykusuz on iki gün... Bu işkence sayılır mıydı? Ordudaki erkekler böyle şeyler için eğitilmiyor muydu? Günlerce uykusuz kalmak? Elbette engelli parkurlarda adam taşımaları, kaçmaları ve kurtulmaları gerekiyordu. Ordu komandolarını ve Navy SEAL'ları ormanda çömelmiş, epizyotomiler ve çatlak meme uçları hakkında sızlanırken hayal etti. Bir kahkaha yükseldi. Kendini kaybediyordu.

Ertesi sabah aynı yerde, aynı kıyafetlerle oturuyordu. Kapı zili çaldığında karnını doyurmayı ve geçirmeyi henüz bitirmişti. Kablolu yayın kutusuna baktı ve saatin yediyi biraz geçtiğini gördü. Jess ya da kardeşi olmalıydı.

Bacağının yanındaki kanepede yatan bebeklere dikkatle bakarak saçlarını at kuyruğu şeklinde topladı, bir bebek mendili aldı ve yüzünü ovaladı. Sonra koltuk altlarına bir göz attıktan sonra uzanabildiği her şeyi yakındaki bir çamaşır sepetine attı, tam o sırada kilidin anahtarı döndü ve kapı açıldı.

"Connor. Hey. Ben de geliyordum."

"Hey, abla." Elinde bir çanta ve Starbucks'tan alınmış bir bardak tutuyordu. "En sevdiğin kardeşin kim?"

"Eğer bu krem peynirli bir simit ve *herhangi bir* kahve çeşidiyse, öylesiniz."

"O benim. Nuggetlar nasıl?"

"Harika. Dünyadaki en iyi bebekler," dedi ve aşağıya bakıp eşofmanının sadece ters olduğunu değil, aynı zamanda birkaç yerde kabuk bağlamış bir şey olduğunu gördü.

"Bütün gece uyudun mu?" Connor kanepenin yanında yere diz çökerek sordu.

"Oh, evet. Hemen hemen. Hey, bir saniye onlara göz kulak ol." Ağabeyi bebekler hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyordu ama bebeklerin kanepeden yuvarlanmasına izin vermeyeceği konusunda ona güveniyordu. Yuvarlandıklarından *değil*, diye düşündü aceleyle banyoya girerken. Elbette her bebek kitabında yaşlar ve evreler listeleniyordu, bunlar sadece kılavuz niteliğindeydi, bu yüzden ne zaman döneceklerini tam olarak *bilmiyordu. Hiç yardımcı olmadı.*

Tazelenmesi, pantolonunu ters çevirip yüzüne soğuk su sıçratmaktan ibaretti. Sesi duymadan önce yapabildiği tek şey buydu.

İlk ağlama. Patrick. Patrick olduğundan oldukça emindi. Kendi bebeğinin ağlamasını bilmesi gerekmez miydi? Deodorant sürmek ve dişlerini fırçalamak için önümüzdeki beş dakikalık molayı kullanması gerekecekti.

"Clare?"

"Geliyorum!" Ve aceleyle bebek parmağını kapı aralığına sıkıştırdı. *Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!* Durdu, bir elini duvara koydu, ayağını tuttu ve sıkı. *Kahretsin, bu acıttı.*

Topallayarak geri döndü ve hemen yerleşen Patrick'i kucağına aldı. *Annelik için bir puan.*

Connor bebeğin sırtını sıvazlarken, "Ben bir şey yapmadım," dedi.

"Tabii ki yapmadın," dedi kız kardeşi için gülümsemeyi başarak.

Tam o sırada Parker bir feryat

kopardı. "Gördün mü? Ben

yapmadım demiştim."

Patrick'in bedeni kardeşininkinin yanına gelene kadar eğildi, sonra Parker'ı kucağına aldı. Bunun bir bilimi vardı ve kanepenin hemen yanında durarak güvende olduğunu düşündü. Bir yandan diğer yana zıplayan bir adım attı, biraz da sallandı ve onlar da sustular. Emzirmeye oturmadan önce bir yudum kahve içmek istiyordu. Bu noktada tek umudu, kardeşinin ona pipetle yedirmesi olacaktı.

"Kahretsin, Clare. İkisini aynı anda nasıl tutabiliyorsun? Süper Kadın gibisin."

"Doğru. Bu benim," dedi, tezgâhın üzerindeki Starbucks bardağına bakarken, ayak parmağı hâlâ zonkluyordu. "Süper Kadın."

"Tavuk dansını süper ağır çekimde yapıyormuş gibi görünseniz bile, başınızı sallamayın."

"Ha, ha."

Ellerinin dolu olduğunu görünce kahveyi kanepenin yanındaki masaya, kokusunu alabileceği kadar yakınına koydu. *Lanet olsun ona.* Her zaman zalim bir ağabey olmuştu.

"Gerçekten harika gidiyorsun," dedi Connor, gülümseyerek onu izlerken ve gözlerindeki gururu kaçırmadı.

Tamam, belki o kadar acımasız değil.

Şansını denedi ve Parker'ı beşiğe yatırdı. Connor bir tanesini çocuk odasına, diğerini de çalışma odasına kurmasına yardım etmişti. Bu fikri bir Çok çocuklu anneler sitesi. Orada birkaç dakika mutlu olması için küçük bir dua etti.

"Evet. Çok kolay." Kavurucu yanığı görmezden gelerek bir bağımlı gibi kahveye yöneldi.

"Tamam. Her şey kontrol altında olduğuna göre ben işe gidiyorum. Simidinin tadını çıkar ve benim ne kadar harika olduğumu unutma." Önce onun başının üstünü, sonra da bebeğin başını öptü. "Görüşürüz, Parkman. Bütün gün aylaklık ederken iyi eğlenceler," diye ekledi giderken sırtarak.

Tam kapı kardeşinin arkasından tıkırtıyla kapanırken, Parker neredeyse fincanını düşürmesine neden olacak bir çılgılık attı. Döndü ve onun buruşmuş yüzüne ve minik yumruklarına baktı.

Yanına gitmek için Patrick'i yatırdı ama geri dönmeden önce Patrick ona istediğinin bu olmadığını söyledi. Şimdi ikisi de bir şeye ihtiyacı olan yeni doğmuş bir bebeğin tiz ve çılgın sesiyle ağlıyorlardı ve o ne olduğundan emin değildi.

Her iki omzuna birer tane koyana kadar manevra yaptı ve tekrar adım adım yürümeye başladı.

Çocukların ağlaması şiddetlenmişti ve o da onların ne hissettiğini çok iyi biliyordu. Kahve beklemek zorundaydı.

O akşam saat sekiz buçukta kapı zili çaldığında Clare inlemek istedi. Jess ve kardeşinin ikisinde de anahtar vardı, onları kullanabilirlerdi. İki çocuk da uyuyordu ve Clare kanepeye yeni uzanmıştı. Onu ayağa kaldırmak için bir vinç gerekecekti.

Kapı çalındığında ayaklarını kanepeden aşağı salladı, yürürken lacivert eşofmanının büzgüsünü sıktı ve kapının diğer tarafında kim varsa ona ölüm planı yaptı.

Bölüm 19

DEACON, CLARE'in kapısının eşiğinde durmuş, terli avuçlarını kot pantolonuna siliyordu. Kafasında her şey çok daha kolaydı. Teoride bunu düşünmek için sekiz ayı vardı, sonra bugün gelmeye ya da gelecek hafta sonuna kadar beklemeye karar vermek için sadece saatleri. Dokuz ayın yeterince uzun olduğunu düşündü.

Kızları da getirmeyi düşünmüştü ama annesi ve kız kardeşi onu bundan vazgeçirdi. Doğru karar buydu. Clare'in ona nasıl tepki vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Ama yine de onları terk etmekten nefret ediyordu ve Clare'in olanlarla ilgili mutlak gerçeği bilmesini istiyordu. Dahası, o ve kızlar bir paket anlaşılmıyordu. Clare bu paketin tamamını istemiyorsa, onlar için bir gelecek yoktu.

Ya bir yere varacaktı ya da bu defteri kapatmanın zamanı gelmişti.

Hatırladığı her şey olacak mıydı? Hisleri mi? Onların Bağlantı mı? Yanıldığını öğrenmek üzere miydi? Her şeyi hayal ettiğini mi? Olduğundan daha fazlasını mı inşa etmişti?

Deacon kapıyı tekrar çalmak için elini kaldırdı ama parmak eklemleri temas etmeden kapı açıldı. Ve bunca zaman sonra, işte oradaydı.

Birbirlerine baktılar, ikisi de konuşmadı, kalbi göğsünde bir bas davul gibi gümbürdüyordu. Söyleyebileceği her şeyin üzerinden o kadar çok geçmişti ki bir şarkı bile yazabilirdi. Bir kitap. Şimdi her şey boğazında düğümleniyordu. Hatırladığı kadar güzeldi, üzerinde eşofman ve Soluk mavi sweatshirt, göğüslerinin üzerinde kıvrıldığı yerler dışında vücuduna bol geliyordu. Saçları daha kısaydı ve biraz daha dolgun bir yüzün etrafına sarkıyordu.

"Clare." Gözleri kızın gözlerinden dudaklarına, saçlarına ve tekrar gözlerine gitti, her yere aynı anda bakmak istiyordu. Onu tutup kollarının arasına alma isteği o kadar yoğundu ki canını acıtıyordu.

Kadın ona baktı, solgun yüzüne şaşkınlık ve şok damgasını vurmuştu.

Kollarını ona doladığını ya da onu içeri davet ettiğini hayal etmişti. Kapıyı suratına çarpmasını hayal etmişti. Onun gözlerindeki bu hiçliği hiç düşünmemişti. İlk saniyelik şaşkınlık dışında, ona bir yabancıymış gibi baktı. Onun zaten-

Düğümlemiş midesi burkuldu ve bir olasılık kafasına dank etti. Başka biriyle birlikte olabilirdi. Başka birine aşık olabilirdi.

"Buradasın," dedi sonunda.

"Evet. Ben de seni arıyordum." Sinirli bir şekilde güldü. "Gerçekten, gerçekten seni arıyordum."

Lanet olsun. Birkaç santim ötede durup bakmadığı ve beklemediği zaman her şey daha anlamlı hale gelmişti.

Parmakları açık kapının kenarını kavradı. "Kolay olmadı," diye hızla devam etti. "Numaranız ya da soyadınız bende yoktu ve ben-"

"Neden?"

"Neden?"

"Neden beni arıyordun?"

"Çünkü açıklamak istedim," dedi. Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırды. "O şekilde ayrıldığım için üzgün olduğumu söylemek *istedim*, buna ihtiyacım vardı. Kızım hastaydı. Gerçekten hastaydı. Sadece iki yaşındaydı - şimdi üç yaşında- ve apandisi patladı. Ameliyattaydı. Onu almak zorundaydım. ev."

Gözlerinde bir duygu titreşti. "Özür dilerim. O iyi mi?"

"Evet. Öyle ama gerçekten korkutucuydu. O kadar küçüktü ki... Neredeyse onu da getirecektim."

"Onlar mı?"

"Evet. İki tane var. İkiz."

Kız ona bakakaldı. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır. Onlar üç buçuk yaşında. Kızlar." Gülümsedi. "Düşündüm de, umdum ki -konuşabileceğimizi söyledim." Bir saniye geçti ve sonra bir saniye daha. "İçeri girebilir miyim?"

Kadın sonunda onu içeri almak için geri adım attığında terliyordu. Onu evinden daha fazlasına kabul ettiğine dair hiçbir hayali yoktu. Kapıyı kapattı ve bir anlığına onu seyre daldı. Onu gördüğü için çok mutlu olmayabilirdi ama ona yeterince bakamıyordu.

Gözlerinin altındaki lekeler dışında yüzünde hiç renk yoktu ve hasta olup olmadığını merak etti. Belki hala öyleydi. Ve orada Koyu renk gözlerinde şaşkınlık ve kafa karışıklığından daha fazlası vardı. Kızgınlık mı? Korku mu?

Elleri uzanıp ona dokunmak için kaşınıyordu. Ama her şey yanlış geliyordu.

"Sen evlisin," dedi aniden.

"Ne?" Bu bir soru değildi. "Hayır. Hayır, değilim."

"Bir resim gördüm. Senin resmini. Ailenin. Bir eş ve kız."

Başını iki yana salladı.

"Evet. Yaptım. Bilseydim seninle *asla* yatmazdım." Yaralı gözlerinde bir kıvılcım parladı.

"Hayır, demek istediğim bu değil," dedi başını sallayarak. "Yani hangi resmi gördüğünü bilmiyorum ama ben evli değilim. Hiç evlenmedim. Clare." Ona doğru ilerlemek için ağırlığını kaydırdı. Kadın geri çekildi ve bu bir yumruk gibi geldi.

Ve sonra aralarındaki sessizlikte yeni doğmuş bir bebeğin ağlama sesi duyuldu.

Bebek mi?

Clare'in gözleriyle karşılaştı, ıstırap ve suçluluk gördü. Ve biliyordu.

Güçsüzce onun yanından geçip sese doğru yürüdü. Ağlama yoğunlaştı ve ağlama çok iyi bildiği bir sese dönüştüğünde kalbi yeniden çarptı. İki ağlama. İki bebek. Birbirlerinden beslendikçe daha da çılgınca büyüyorlardı.

Sesi takip ederek çalışma odasına girdi, bir sandalye ve kanepenin yanından geçerek koyu kahverengi bir beşiğe ulaştı. Gördüğü manzara onu bir sel gibi çarptı. İki küçük beden, ilk haftalarda kızlara yaptığı gibi bir beşikte birlikte yatıyordu. Sırt üstü yatıyorlardı, gözleri kapalı, ağızları açık, bedenleri etraflarına sarılmış hafif battaniyelerin üzerinde kıpır kıpırdı. Dizleri bükülmek istedi.

Yavaşça uzandı, elini önce birinin sonra diğerinin üzerine koydu. Bu yeterli değildi. Onları tutması gerekiyordu. İç organları titriyordu ama minik bir bedeni kaldırırken elleri sabitti.

Bebegi kendine yakın tuttu, göğsü o kadar sıkı, o kadar doluydu ki nasıl nefes aldığını bilmiyordu. Belki de almıyordu. Sonra Clare yanındaydı ve ikinci bebeği dikkatle kucağına alışını izledi.

Dudaklarını bebeğin tüylü başına bastırdı ve kokusunu içine çekti.

"Oğullarınız," dedi usulca.

"Evet." Bunu zaten biliyordu ama onun söylediğini duymak bir damarı yırttı.

İki bebeği vardı. İki oğlu.

Göğsündeki basınç onu boğmakla tehdit ediyordu ve şöyle düşündü Belki de bebeği ona vermeli ve başını bir dakikalığına dizlerinin arasına koymalıydı. Kulaklarının çınlaması durana kadar.

Ona söylemeyi planladığı her şey, çözemediği bir iplik yumağı gibi boğazına takılmıştı. Artık hiçbir işe yaramıyordu. Hiçbirinin önemi yoktu. Şimdi.

"Ne zaman?" Boğazını temizledi. "Ne zaman-" "On gün önce. Ben de sana söyleyecektim."

Sesinde özür vardı ve bakışlarını bebekten ayırıp Clare'e baktı. Clare'in gözleri yaşlarla dolmuş ama düşmemişti ve Clare karnına bir yumruk daha yediğini hissetti.

"Evli olduğumu sanıyordum ama yine de. Ben de..." Titrek bir nefes aldı. "Sadece nefesimi tutmaya çalışıyordum." Gözünden bir damla yaş süzüldü. Solgun yanaklarını silip süpürdü.

Söyleyecek, soracak o kadar çok şey vardı ki, nereden başlayacağını bilemiyordu. Clare hamileydi. Bunca zamandır hamileydi ve yalnızdı. Onun bebeklerini doğurmuştu ve o yanında olmamıştı. Kendini hasta, titrek ve biraz da başı dönmüş hissediyordu.

"Bu Parker," dedi aniden, sanki tanıştırmayı unutmuş gibi. "Bu Patrick. Ben... Parker Henry ve Patrick Davis. Göbek adları büyükbabalarımın geliyor ve bu muhtemelen sana sormalıydım. Kullanmak istediğiniz bir soyadınız olabilir ya da..."

"Hayır," dedi, ona değil oğluna bakarak. "Bu mükemmel bir şey. Onlarla ilgili her şey o kadar mükemmel ki." Bebeği göğsünden kaldırıp koluna aldı, onu görmek, ona dokunmak istiyordu. Bebeğinin yüzünün şeklini takip etti. "O çok küçük. Kızlar da küçüktü ama sen unutuyorsun," dedi ve sesi kesildi.

"Parker tam 5 kilo ağırlığındaydı. Patrick ise 5,7 ons."

"Aynılar mı?" diye sordu, sesinde henüz hissetmediği bir kararlılığı zorlayarak.

"Hayır. Birbirlerine çok benziyorlar. Bunun değişeceğini okumuştum." Parker ağlamaya başladı ve o da sallanarak ve sırtını sıvazlayarak yürüdü. "İki tane beşiğim var. Buraya bir tane kurdum. Bunun iyi olabileceğini düşündüm.

Biliyorum. Seçeneklere sahip olmak için. Emin değildim..." Sesi soluklaştı. "Görünüşe göre sihirli bir dokunuşun var." Kollarındaki Patrick'e başıyla işaret etti. "Onu yatırmak muhtemelen güvenlidir." Beşiğe doğru ilerledi ve boştaki eliyle uzanarak beyaz çarşafı düzeltti. "Bu çocuğu yatırırsam sakinleşebilir, ama sonra yine sakinleşmeyebilir ve iki çocuğa geri dönmüş oluruz.

Uyan."

Konuşmaya devam etti, ona değil başka bir yere bakıyordu, gergin bir enerji yayılıyordu.

"Muhtemelen ikisini de asla kendi başlarına uyuyamamışlar diye mahvediyorum ama bazen onları uyutmak için hiç bitmeyen bir döngüdeymişim de birbirlerini uyandırıyorlarmış gibi hissediyorum."

"Clare." Sadece ona bakar mıydı?

"Tüm kitaplar biraz ağlamalarına izin vermemizi söylüyor. Buna alışacaklarmış. İkizlerin biraz gürültüyle uykuya dalmaya alışması iyidir."

"Kitaplar yanlış olabilir."

"Doğru." Ona bir bakış fırlattı. "Sanırım sen bilirsin."

Bir an daha geçti. Patrick sessizleşmişti ama gözleri açıktı, sanki bir şeyler olduğunu biliyordu ve kaçırmaq istemiyordu.

"Onu yere bırakmamamın bir sakıncası var mı?" Deacon sordu. "Belki sadece oturabiliriz?"

"Tamam. Elbette." Etrafına bakındı. Sadece bir kanep ve bir sandalye vardı ve sandalyede bir yığın çamaşır duruyordu. Onun tedirginliğini hissetmişti.

Deacon kanepeye oturdu. Clare, bebeği yere düşürmeden çamaşırları sandalyeden nasıl çıkaracağına karar vermeye çalışıyor gibi görünüyordu ama sonunda kanepenin diğer ucuna oturdu.

Işık loştu, sadece yanındaki sehpanın üzerinde bir lamba parlıyordu. Sessiz oda çok gürültülüydü, duygularla doluydu.

"İkisini de tutabilir miyim?" diye sordu, aniden Parker'a dokunmak için yanıp tutuşuyordu.

Clare ikinci bebeği nazikçe sol koluna yerleştirirken Patrick'in bedenini sağ kolunda tuttu. *Aman Tanrım. İki bebek.* Deja vu gibiydi.

"Hey, dostum. Selam. Ben baban." İçeri girdiğinden beri kontrol altına almaya çalıştığı duygular, ağlayacağından korkana kadar içinde kabardı. Parker yavaşça göz kırptı. Küçük dudakları bir O harfi oluşturdu.

"Çok güzeller, Clare."

"Teşekkür ederim."

Ona baktı ve kirpiklerine yapışan gözyaşlarını gördü. Yalnız olmakla kalmamış, onun evli olduğunu, kendisine yalan söylediğini de düşünmüştü. "Böyle bitmesini hiç istememiştim. Resepsiyona bir not bıraktım."

"Anlamadım."

Yavaşça başını salladı. "Düşündüm. Umuyordum. Yani senden hiç haber alamadığımda, mesajı almadığını ve aramadığını umdum." Buna inanmayı ne kadar çok istediğini söylemedi. "Onları iyi aldın mı? Yani, sen iyi misin?" Çok fazla soru vardı.

"Ben iyiyim. Sezaryen olabileceğimi düşünmüştüm ama olmadım. Her şey yolunda gitti.

Annem ve arkadaşım Jess de oradaydı."

"Seni yapan Jess-"

"Evet, şu Jess," dedi hızla ve mümkünse daha da rahatsız görünüyordu.

"Nasıl? Yani... Korunduk. Ve doğum kontrol hapı kullandığını söylemiştin." "Kullanıyordum. Birkaç gün kaçırmış olabilirim. Tam olarak özlemedim. Kayıp

onları." Kusma konusunu açıkladı. "Doktora sordum ve hiçbir doğum kontrol yönteminin kusursuz olmadığını belirtmenin yanı sıra, eğer... ayrılmazsanız... prezervatiflerin etkisini yitirdiğini söyledi."

Ayrılmak mı? Doğru. Gece boyunca onun içinde uyuyakaldığını hatırlıyor gibiydi çünkü hareket etmek istememişti. Bu bağı koparmak istememişti.

"Doğru hapı bulmakta zorlandım. Hepsi midemi bulandırıyor ve düğünden önceki aylar boyunca birkaç tanesini kullanıp bırakmıştım.

Sanırım vücudum hamile kalmama konusunda ciddi olmadığını düşündü."

Deacon gülümsedi ama gözlerini bebekten ayırmadı. "Sanırım değil."

Kucağındaki bebekler huzursuzlanınca onları gezdirmek için ayağa kalktı.

"Muhtemelen acıkmışlardır," dedi Clare, onu takip etmek için ayağa kalkarak. "Genelde onları aynı anda beslerim ya da beslemeye çalışırım. Bu şekilde daha kolay olduğunu okumuştum. Onları beslemek daha kolay değil, ama uzun vadede onları aynı anda beslemek daha kolay program."

"Doğru. Bunu hatırlıyorum." Clare Parker'ı aldı ve Patrick'i omzuna doğru kaydırды. "Şişe konusunda oldukça becerikliyimdir. Diğer yönden pek değil."

"Şişeleri sadece bir kez denedim. Pek iyi gitmedi."

"Oh. Doğru. Peki."

İki bebek de şimdi ağlıyordu, yeni doğmuş gibi çılgınca ağlıyorlardı.

"Uçağım yarın saat 1'de. Bir geceden fazla uzaklaşamam. Belki sabah gelebilirim? Sabah geç saatte? Dokuzda? On mu? Senin için hangisi uygunsa."

Ağlama sesleri üzerine "İkisi de olur," dedi.

"Tamam o zaman. Yarın görüşürüz." Patrick'i ona geri verdi. Gitmek istemiyordu. Buraya daha yeni gelmişti. Ama Clare ona hâlâ bir yabancıymış gibi bakıyordu. Ve sanki gitmesini istiyormuş gibi. Bu yüzden gidecekti. Ve sonra geri dönecekti.

Bölüm 20

DEACON sabah saat tam dokuzda geri döndü. Üzerinde kot pantolon ve çelik grisi bir kazakla mutfak tezgâhına yaslanmıştı. Saçları duştan çıktığı için hâlâ nemliydi ve yeni tıraş edilmiş çenesinin elinin altında ipeksi bir pürüzsüzlük hissedeceğini biliyordu. Hâlâ onun burada olduğuna, mutfağında durduğuna inanamıyordu, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı, daha çok ağzından çok gözleri. Onun nefesini nasıl kestiğini neredeyse unutmuştu. Unutmaya çalışmıştı.

Bu sırada bol bir tişört ve pijama pantolonu giymiş, ikizlerini yeni doğurmuş gibi görünüyordu ve üç saatlik uykuyla çalışıyordu.

"Menüdeki her şeyi aldınız mı?" diye sordu, adamın tezgâha koyduğu üç kâğıt torbaya dikkat ederek.

"Birkaç farklı çeşit simit. Seçme şansın olsun istedim." "Seçici değilim ve her zaman açlıktan ölüyorum."

"İçki konusunda emin değildim. Sana mesaj atacaktım ama numaran hâlâ bende yok. Muhtemelen bunu düzeltmeliyiz," dedi ve gülümsedi.

Yumuşak bir şekilde güldü. "Evet, yapmalıyız." Bunu dokuz ay önce yapmamış olmaları çok kötü. "İçkilerim var. Şimdi bir şey ister misin? Kahve? Su? Soda?"

"Su iyi."

"Tamam." Döndü, elleriyle yapacak bir şey bulduğu için minnettardı.

"Onları yeni besledim. Uyuyakaldılar." Bitişik odadaki beşiği işaret etti.

Yanlarına gitti ve geri dönmeden önce uzun bir süre durup onlara baktı.

"Geceniz nasıl geçti?"

"İyiydi. Seninki nasıldı?"

"Güzel." Hafifçe güldü, tezgâha yaslandı, elleri ceplerindeydi. "Dürüst olmak gerekirse, pek uyuyamadım."

Küçük mutfağında çok yer kaplıyordu. Sadece fiziksel olarak değil, anılarıyla da. Aylar önce ondan etkilenmişti. O zamanlar heyecan vericiydi, mideyi titreten, kalp atışlarını hızlandıran bir coşku. Şimdi ise rahatsız edici bir şekilde nefessiz kaldığını hissediyordu.

İki bardak buzlu suyla geri geldi ve birini ona uzattı.

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Çok kibar ve medeni değiller miydi?

Gergin ve birbirlerine karşı yumurta kabukları üzerinde yürüyorlardı. Yine de böyle mi olacaktı? Vedalaştıktan sonra ilk kez ziyaret ettiklerinde. Öyle de olabilirdi. Ya da ona koşabilirdi, kollarına atlayabilirdi, korkmadan ya da kendini

Onu ne kadar özlediğini söylemek ve göstermek için bilinçliydi. "Annem bebeklere kavuşmak için can atıyor."

Az önce aldığı su yudumunda boğuldu. "Annene söyledin mi?" "Kızları kontrol etmek için aradım. İşlerin nasıl gittiğini sordu. "Anneme söyledim.

dışarıda bırakmak biraz zor."

Annesine. Tabii ki ona söylemişti. Tabii ki annesi torunlarıyla tanışmak istiyordu. Çocuklarının büyükannesi. Bir yabancı onları görmek ve onları tutmak ve-

"Kızlar çok mutlu olacak. Bebeklerle pek haşır neşir olmadılar. Ya da hiç, şimdi düşünüyorum da."

Deacon sakince konuşurken Clare bir histeri dalgasının büyüdüğünü hissetti

İçinde. Ondan uzaklaşarak lavaboya gitti ve ellerini kenara dayayarak derin bir nefes almak için çabaladı. Deacon buradaydı. Onun *evinde*, bebeklerinden sadece birkaç adım ötede. Yarı yarıya onun olan bebekleri. Hazır değildi.

Bunun için. Hazırlanıyordu ama... *Beklediğim bu değildi. Planladığım gibi değil.*

Bunun bir telefon görüşmesi olması gerekiyordu. Biraz mesafe olması gerekiyordu. Kadın bebeklerle ilgili bombayı patlatacak, adam kekeleyip duracak, bahaneler uyduracak, sonra da biraz zamana ihtiyacı olduğunu ve onu tekrar arayacağını söyleyecekti. Başka bir aramada, ona karısının ve ailesinin kendisinde kalabileceğini ve ondan hiçbir şey beklemediğini -ya da istemediğini- söyleyecekti.

Ama şimdi karısı yoktu. O bir yalancı ya da hilekâr değildi. Vücudunun her santimetresinin tadına bakan, aylarca onu arayan bu adamın ona yalan söylediğini, onu aldattığını düşünmüştü. Onun bebeklerini doğurmuş ve ona hamile olduğunu bile söylememiştir.

Her şey çok hızlı geliyordu. Sadece bir dakikaya ihtiyacı vardı. Zihninin hayatına ayak uydurması için sadece bir dakika. Sinirleri ve duyguları doğum ve uykusuzluk yüzünden zaten yıpranmış ve kızarmıştı. Şimdi de çözülüyormuş gibi hissediyordu.

Bebeklerini paylaşmak da dahil olmak üzere bunların hiçbirini düşünmemiştir. Onları eve götürmek ister miydi? Ailesinin geri kalanı onlarla

vakit geçirmek ister miydi?

Onlar mı? Bir mide bulantısı dalgası o kadar şiddetli çarptı ki başı döndü. Kalbi

Parmakları lavabonun kenarını kavradığı yerde titriyordu. Musluğu açtı ve soğuk suyun bileğinin iç kısmından akmasına izin verdi.

"Clare? Hey."

Kulaklarındaki nabız atışının üzerinde onun hareket ettiğini duydu. Ve o daha kendisine dokunmadan, onu arkasında hissetti.

"Clare." Onun adını tıpkı hatırladığı gibi söylemişti. Tıpkı onun arkadaşı ve sevgilisi olduğu zamanlardaki gibi. O zamandan beri çok şey olmuştu. Hamile kalmış ve doğum yapmıştı. Artık bir anneydi. Bu bir ömür önceydi.

"Özür dilerim." Adamın güçlü elleri kadının omuzlarına indi ve kadın Dokunuşunun altında içim titredi. "Bu sana çok fazla yük oldu. Şu anda çok fazlaysa hepsini unut. Kahretsin. Tabii ki çok fazla. Ben bir aptalım."

"Hayır. Sorun değil. Sadece arayı kapatmaya çalışıyorum." "Ben de öyle."

Doğru. Çünkü bilmiyordu, çünkü ona söylememişti.

"Hey." Yüzünü ona çevirirken sesi nazikti. Birkaç saniye onu inceledikten sonra bir parmağını gözünün altına götürdü. "Yorgun görünüyorsun."

"Çok teşekkürler."

Ona küçük bir gülümseme verdi. "Çok güzelsin ama gözlerinin altındaki bu morlukları görmek hoşuma gitmiyor."

"Sanırım bu işin raconu böyle." Gözleri gömleğine sıkıca odaklanmış olsa bile, onun kendisine baktığını hissedebiliyordu.

"Hatırlıyorum. Benden gerçekten nefret ediyor olmalısın."

"Ne?" Sonra başını kaldırıp ona baktı. "Hayır." Denemişti ama hiçbir zaman tam olarak başaramamıştı. "Başta kendimden nefret ettim, yani nefret etmedim ama hayal kırıklığına uğradım. Hiç tanımadığım biriyle yatağa girmek bana göre değildi."

"Biliyorum."

Nereden bildiğini merak etti ama o kadar çok soru vardı ki, bir tanesi kenara itildi. "Benden nefret mi ediyorsun? Sana söylemediğim için mi?"

"Hayır. Keşke bilseydim. Keşke senin yanında olsaydım, onlar doğduğunda yanında olsaydım."

"Özür dilerim." Orada olmasını ister miydi? Doğum odasında? Bir parçası diledi. "Sana söyleyecektim, yemin ederim. Ama senin başka bir ailen vardı.

-Onlar doğana kadar beklemenin daha mantıklı olduğunu düşündüm. Sonra da 'Daha kolay olacak' diye düşündüm."

Göğsünde bir hıçkırık yükseldi ve boğazına doğru devam etti. Kendi kendine, hamile kadınların duygularının sıcak ve vahşi bir şekilde yüzeye çıkmasının normal olduğunu söyledi. Ama Deacon'ın önünde yıkılmak istemiyordu. "En hafif tabiriyle biraz bunalmış durumdayım. I-" Ne yapacağını bilemez bir halde avuçlarını uzattı. "Çoğu zaman ne yaptığımı bilmiyorum."

Bir özür daha mırıldanan Deacon onu göğsüne doğru çekti. Direnmeye başladı ama bu o kadar iyi hissettirdi ki kendine bir saniye verdi. *Sadece bir saniye*, diye düşündü, gözlerini kapatarak.

"Harika gidiyorsun," dedi ona sıkıca sarılarak.

"Bir haftadır ilk kez giyiniyorum. Lütfen bana bu süre zarfında Fluffy üzerinde karmaşık bir ameliyat yapmadığını söyle." Kendini onun kollarından zorla kurtardı.

"Hayır." Güldü. "Kesinlikle hayır. Ben bir zombiydim. Tişörtünü de beğendim," dedi sırtarak.

Kendine baktı. Bu onun "Ben Nacho Babayım" tişörtüydü. "Teşekkürler." Titrek bir nefes alarak gözlerini onunkilere dikti. Bir bebek mutsuz bir feryat kopardı-Parker, bundan oldukça emindi. En azından bu konuda daha iyi olmaya başlamıştı. "Onları yıkayacaktım."

"Yardım edebilirim. İstiyorum," diye ekledi, belki de onun itiraz etmesini bekliyordu.

Birkaç dakika sonra, küçük banyoda omuz omuza durmuşlardı, Connor'ın büyük elleri bebeklerini tutuyordu. Elbette Connor onları kucağına almıştı ama çok kısa bir süre ve sadece burrito gibi sarılıp dikkatlice kollarına yerleştirildiklerinde.

Deacon'ın büyük elleri ustalıkla kucakladı; alçak mırıldanan sesi sakinleştirdi. Ama bebekler, o değil. Sesi ve onunkine bu kadar yakın olan iri bedeni sakinleştirici olmaktan çok uzaktı. Adamın cüssesi ve kokusu küçük odayı dolduruyordu.

"İşte böyle," dedi Parker'a. "İşte şimdi. Oh, hayır. Suratını öyle yapma. Neredeyse bitti."

Deacon Parker'ın üzerine bir bebek bezi silerken, bir eliyle bebeğin başının ve boynunun altından tutarak minik bedeni ılık suyun içinde tuttu. Onun

Hareketleri hızlı ama dikkatli ve emindi. Bu işte iyiydi. Gerçekten iyiydi. Ondan daha iyi.

"Kolaymış gibi gösteriyorsun," dedi hüzünle.

"Başlarda değildim. İlk bezimi değiştirmeye çalışırken beni görmeliydin. Ölümüne korkmuştum. Onları yıkamaktan korkuyordum. Giydirmekten korktum. Annem ve kız kardeşim harikaydı. Annem bir tanesinin altını değiştirirken

Diğeriyle onun hareketlerini takip etmeye çalıştım. O kadar kötüydüm ki, ikisine de çok fazla zarar vermemek için hangi bebeği alacağımı değiştirdim."

Clare gülümsedi. "Eminim onlara zarar vermemişsinizdir."

Gülümseme sırası ondaydı. "Teşekkür ederim. Onlar... Her şey. Ya da öyleydiler."

Çünkü şimdi iki tane daha vardı.

"Yavaş yavaş annem geri adım atmaya başladı ve her ikisiyle de kendi başıma nasıl başa çıkacağımı bulmama izin verdi." Telefonları kapattılar ve Parker Patrick'i yıkarken o da Parker'a sarıldı. "Hiç yardım aldın mı?"

"Onlar doğduğunda annem geldi ve bir hafta kaldı. Florida'ya dönmek zorunda kaldı. Babam bazı testler yaptırıyor."

"Özür dilerim."

"Evet. Bir yıl önce kemoterapi gördü. Şu anda remisyonda ama doktorlar yeni yaptırdığı bir tarama konusunda endişeli."

"Umarım bir şey yoktur." "Evet."

Patrick'le aynı hareketleri tekrarlayarak vücudunu ve başını yıkadı. Bitirdiğinde Patrick itiraz edencesine yüzünü buruşturdu ve Deacon onu çabucak sardıktan sonra göğsüne bastırdı. "İşte oldu. Üşümekten hoşlanmıyorsun, değil mi? Sen?"

Onu çocuk odasına kadar takip etti ve kadın biri beyaz diğeri açık mavi iki uyku tulumu çıkardı.

Deacon Patrick'i beşiğe yatırdı ve ustalıkla minik bir bez takmaya başladı. "Bisiklete binmek gibi, değil mi? Alt değiştirmeyi özleyeceğim hiç aklıma gelmezdi. çocuk bezi."

Deacon bir bebeği giydirirken o da diğerini giydiriyor ve bu sırada bebeklerle konuşuyordu. Deacon'ın kendinden emin, becerikli ellerini kendi ellerinin yanında sararken ve katlarken izledi. Onu kendi kızları bebekken hayal etti. Tek başına bir şeyleri çözmeye çalışan bir adam.

Parker başını çevirdi, koyu renk gözleri Deacon'ın yüzüne odaklanmıştı. Clare hayretle baktı, bebekler ve babaların sesleri hakkında okuduklarını hatırladı.

"Sanki senin kim olduğunu biliyor," dedi yumuşak bir sesle.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Deacon ona baktı, gözleri merakla parlıyordu ve bunun doğru olmasını istiyordu.

"İstiyorum."

Her iki çocuk da giydirilmiş ve şimdilik memnun oldukları için, her biri bir bebek tutarak kanepeye oturdular. Kesinlikle daha idare edilebilir bir oran.

"Oh, unutmadan." Telefonunu çıkardı. "Numaranız?"

Kız ona verdi ve o da kıza bir mesaj gönderdi. "Kızların fotoğraflarını görmek ister misin?"

"Elbette." Ölmek için can atıyordu.

"Çok fotoğraf çekerim, çoğunlukla telefonumla. Bu yeni bir fotoğraf."

Şişman turuncu bir kedinin yanındaki çiçek tarhına çömelmiş iki küçük kızın resmine baktı. Birbirlerinin tıpatıp aynısıydılar; açık kahverengi bukleleri, pembe yanaklı melek yüzlerini çerçeveleyiyor ve gözleri Deacon'inkilerle aynı kahverengideydi.

Deacon'ın ona söylemediği kızları. Başka bir kadınla olan kızları. Kimdi o kadın? Neredeydi?

"Bu Margo. Ve bu da Maci," dedi Deacon, işaret ederek.

"Çok sevimliler." Yabancıların durup bakmasına neden olan türden bir sevimlilik.

Birkaç fotoğrafı daha gözden geçirdi.

"Hangisi hastaydı?"

"Maci." İki kızı da kucağında tutan güzel bir kadının resmini kaydirdi ve kalbi durdu. Gazetede ki kadındı. "Bu -"

"Kız kardeşim Allison. Kısa bir süre önce iş için Maine'e taşındı ve-" Başını kaldırıp baktı ve onun yüzündeki ifadeyi yakaladı.

"Gazetede gördüğüm kadın bu." Fotoğrafa baktı, uzun zamandır hissettikleriyle olanları bağdaştırmaya çalışıyordu. "Aileniz yazıyordu. Karın yazıyordu."

"Özür dilerim."

"Ben de üzgünüm."

Evli değildi ama yine de ona kızlarından bahsetmemişti. Kendisinin bu önemli parçasını paylaşmamıştı. Onun için paylaşacak kadar önemli olmadığı için mi?

"Ama kızlar? Anneleri?" Başını kaldırıp ona baktı ve aralarında asılı kalan soruya cevap vermesini bekledi.

"Onların hayatında değil. Hiç olmadı."

"Ah." Daha fazlasını sormak istedi ama adamın dudakları ince bir çizgi halindeydi ve konuştuğunda sesi alçaktı. İçindeki öfke gözden kaçmıyordu.

Telefonu cebine geri koydu ve uzun, sakinleştirici, belki de temizleyici bir nefes aldı. Bebeği bacaklarına doğru kaydirdi, esnediğinde güldü.

Clare, Deacon bebeğe bakarken onu izledi. Gözleri daha önce hiç bebek görmemiş gibi sevgi ve merak doluydu.

"Buna hâlâ inanamıyorum," dedi. "Sadece üç yıl önceydi ama ne kadar küçük olduklarını unutmu um."

" ki çift ikizin olduğuna inanamıyorum."

Haf  e güldü ve ba ını salladı. " htimaller nedir?"

"Benim açımdan oldukça iyi aslında. Çift yumurta ikizleri aileden gelen bir şeydir." Clare Deacon'a şansını açıkladı. "Tek yumurta ikizleri daha çok bir  ans. Yüz kişide yedi gibi bir şey. Herkesin başına gelebilir."

"Doğru."

Bir an geçti ve onun kızların annesini düşünüp d   nmediğini merak etti. Hayatlarında olmadığını söylemişti, yani  lm   müydü? Eğer durum böyle olsaydı bunu s ylerti, değil mi? Kötü bir ayrılık mıydı? Onu terk mi etmişti? Onu hâlâ seviyor muydu?

Sormak istemedi, bilmek istediğinden emin değildi. Ama bilmesi gerekiyordu. "Peki ya anneleri? Hayatlarında olmadığını s ylemi tin."

"O değil." Başka bir şey söylemedi ve yüzündeki ifade acılıydı. " ld  m ?"

"Hayır. Onları hiç istemedi. Onlara sahipti ve gitti." "Ne?

Bunu anlayamıyorum."

"Ben de yapamam." Ağzı sert bir çizgiyle  izilmi ti.

Sadece   ke yoktu. Nefret de vardı. Sonra bakışları kayboldu ve ifadesi değişti.

"Sana kızlardan bahsetmediğim için özür dilerim." "Neden söylemedin?"

"Bilmiyorum," diye başladı gözlerini bebekten ayırmadan. " lk başta senin  u anda burada kuralın vardı ve bu çok fazla gibi görünüyordu.

içine. O zaman... uygun bir kelime değil ama tanımadığım insanlarla onlar hakkında konuşmak gibi bir alışkanlığım yok..."

"Tanımadığınız insanlar mı?" diye bitirdi.

"Belki de. Ve belki de birkaç günlüğüne sadece bir erkek olmak ve babam olmamak istedim. Kulağa kötü geldiğini biliyorum ama öyle demek istemedim. Onlar benim hayatım. Sonra seni tanıdım ve sana birçok kez söylemeye ba ladım, ama seninle olmak için o fazladan günlerde onlardan uzak kalmayı seçtiğimi söylemekten utandım. Benim hakkımda ne d   neceğinden korktum. Keşke sana söyleseydim.

Keşke numaranı alsaydım. Her şey farklı olabilirdi. Senin için burada olurdum. Umarım bunu biliyorsundur."

"Bu biraz zor olurdu," dedi, ama bunu yapmadığından değil. Onun duygularına inanmıyorum, sadece gerçeklere işaret ediyorum. "İki eyalet, senin için. Hayatınız."

"Zor, evet, ama yine de yapardım. Elimden geldiğince. Senin için kolay olmadığını biliyorum."

"Damatsız balayına çıkıp hamile döndüğüm için mi? Evet. En iyisi değil. Bu..." Güldü, gerçi orada Bunda komik bir şey yok. "Tam olarak masumiyetin resmi değil. Ve eminim ki yeterince insan düğünün iptal edilmesinin sebebinin ben olduğumu düşünmüştür."

"Sorun değil," dedi onun endişeli ifadesini okuyarak. "Önemli olan kimse yoktu. Öğrendiğimde Chicago'daydım. Orada anaokulu öğretmenliği için yeni bir işe girmiştım. Planım buydu. düğün."

"Öğretmen misiniz? Bunu bilmiyordum." Patrick'i omzuna aldı, poposunu nazikçe ve ritmik bir şekilde okşayarak küçük bedenini aşağı yukarı salladı.

"Evet. Ondan önce beşinci sınıf öğretmeniydim. Her neyse, hamile olduğumu öğrendiklerinde işime son verdiler."

"Ne? Bunu yapamazlar."

Onun adına öfkelenmesini takdir etti. "Yapabilirler ve yaptılar da. Belirli kişisel standartları olan özel bir okuldu ve sözleşmemde ahlaki davranışlarla ilgili geniş bir ifade vardı. Bunu anladım. İmzaladım. Bunu bozmayı hiç beklemiyordum." Omuz silkti. "Her neyse, ne okul ne de ebeveynler genç ve etkilenmeye açık çocuklarına Bayan Franklin'in evli olmadığı halde neden ve nasıl bebek sahibi olduğunu açıklamak istemediler. Ve bu gerçek, ilk günümde sınıfa girdiğimden beri çok iyi biliniyordu.

'Evliliğinizi tebrik ederim' partisi." Yüzünü

buruşturdu. "Bu çok garip."

"Evet. Öyleydi." Gülümsedi, gülümseyebildiğine şaşırmişti. Ama Deacon'a karşı her zaman gülümseyebilmişti. "Doğum belgesinde adın yazıyor," diye ağzından kaçırdı, birdenbire onun da bilmesini istiyordu.

Adamın dikkati bebekten kadına kaydı. "Teşekkür ederim. Ciddiyim Clare. Teşekkür ederim."

Parker telaşlanmaya başladı. "Muhtemelen acıkmıştır. Benim küçük domuzum. Sen gelmeden hemen önce onu besledim."

"O zaman aç değil. Ben yardım etmek için buradayken neden bir simit almıyorsun?" Parker'ı ondan almak için kolunu uzattı, diğer eli ise hiç durmadı.

"Hadi, ye," dedi kız sadece bakınca. "Onları biraz oyalayabilirim. Bir masada oturup yemek yemenin ne kadar nadir olduğunu hatırlıyorum."

Öyle yaptı ve Parker sadece çiğneme sesi ve Deacon'ın okşayan elinin yatıştırıcı ritmi duyulana kadar sessizleşti.

Gitme vakti geldiğinde Clare ocuk odasının kapısında durdu. Birak dakika boyunca mutfakta beklemiş, bebek telsizinden çocuklarla konuşmasını dinlemişti. Yumuşak ve tatlı bir şekilde onlara kız kardeşlerinden bahsetmiş, uslu olmalarını ve annelerini rahat bırakmalarını söylemişti.

Onun gidişiyle ilgili ne hissedeceğinden emin değildi. Onlara bakışından kalbindeki çekimi hissedebiliyordu. Annesinin, Jess'in ya da Connor'ın onlara bakışından farklıydı bu. Onun bakışından kaynaklandığını dūřündü - açıklanamaz, ölçülemez bir sevgi. Onun burada olduğuna üzülemezdi. ocuklarının bu sevgiye sahip olmalarına asla üzülmeyecekti. Onları ya da Deacon'ı bu bağdan asla mahrum bırakamazdı. Ama aynı zamanda kendini de ayrı tutmak zorundaydı.

Adamın Patrick'i kucağına alıp göğsüne bastırmasını, sonra da küçük yüzünü öpmesini izledi. Aynı işlemi Parker için de tekrarladı. Sonra onların başında durdu, uzun boylu ve güçlü, bir babanın olması gerektiği gibi çocuklarının koruyucusu ve onları terk etmek için mücadele ediyordu. Elini her birinin göğsüne koydu ve kız onun sessiz bir veda fısıldadığını hayal edebiliyordu.

Lanet olası hormonlar onu tekrar etkiledi ve varlığını belli edercesine burnunu çekti.

Deacon başını kaldırmadan, "Onları terk etmek zor," dedi.

Onlardan ayrılmayı hayal bile edemediği için kalbi onun için acıyordu. Ona doğru ilerleyip son bir kez dönüp onlara bakmak için durduğunda daha da çok acıdı.

Mutfaktan ön kapıya doğru ilerlerken, "Keşke daha uzun kalabilseydim," dedi. "Ama kızlarım ve işim var."

"Anlıyorum."

"Tabii ki bunu planlamamıştım," diye ekledi gülümseyerek.

Adamın bir gecede onunla ne yapacağını dūřündüęünü merak etmekten kendini alamıyordu. Neden o şekilde gittiğini açıklamak için onu aradığını söylemişti. Ama şimdi ne olacaktı? Kızlar her zaman önce mi gelecekti? Deacon her zaman zamanını ve duygularını dengelemek zorunda mı kalacaktı? Bu durumdan nefret ediyordu.

bu şekildeydi. Bir hediye ve mucize olan bu güzel bebeklere sahip oldukları ve diğer her şeyin bu kadar mucizevi ve büyümlü olamayacağı için nefret ediyorlardı.

Onun her şeyi geride bırakıp taşınmasını beklemiyordu, ne de ailesini, arkadaşını, güvenliğini terk etmeyi kabul ederdi.

O bir babaydı ve iyi bir baba olarak tam da yapması gerektiği gibi acele etmişti. Ama kendisinden, özel ayrıntılarından, umutlarından, hayallerinden ve içsel arzularından o kadar çok bahsetmişti ki. Ve şimdi yalan söylemesini gerektirecek hiçbir şey olmadığını biliyordu. Sadece başarısız ilişkisini ve hayatının merkezi olan çocuklarını paylaşmamayı seçmişti.

Kadın onu kapıya kadar geçirdi ve uzun bir süre birbirlerine baktılar. Eğer bir vedaları olsaydı Dominik'teki vedaları nasıl olurdu?

"Seni arayacağım. Konuşuruz."

"Tamam." Parmakları gömleğinin altını yokladı. Önceden aralarında her şey çok kolay ve doğaldı. Ta ki artık hiçbir şey olmayana kadar.

"Biliyorsun, senden beklemiyorum..."

"Neye?"

"Bilmiyorum. Herhangi bir şey," dedi, sesini eşit tutmaya çalışarak, başka bir şey hissettiği halde hafif görünmeye çalışarak. "Ben iyiyim."

Uzun süre ona baktı. Kızgın mıydı?

"Seni arayacağım," diye tekrarlardı, sonra eğildi ve iffetsizce yanağından öptü. Adam gitmeden önce kokusunu alacak zamanı bile olmamıştı.

Bölüm 21

"KIZLAR!" DEACON merdivenlerden yukarı seslendi. "Geç kalmak istemiyorsanız, hemen gitmemiz gerekiyor." Merdivenlerin yönünde olmayan ayak seslerini duydu ve içini çekerek yukarı çıkmaya başladı.

Her zamanki gibi koşturuyordu. Pazartesieleri daha da kötüydü, çünkü hafta sonunu doktora görünmek için bekleyen çılgın evcil hayvan sahipleri ameliyatlar. Kızlarını dans kursuna götürmek için saat dörtte ofisten çıktı ya da çıkmaya çalıştı, *şimdi* çıkmazlarsa geç kalacaklardı .

Ve buna ek olarak, diğer her düşüncesi *Clare*'in bir varyasyonuydu. *Onu ben buldum. İki oğlum var. Clare bebeklerimizi doğurdu. İki çift ikizim var. Ya da sadece Kutsal bok.*

Deacon kızların odasının köşesini döndüğünde ikisini yerde buldu, Margo Maci'nin sırtına peri kanatları bağlamak için elinden geleni yapıyordu.

"Kızlar-"

"Biz kız değiliz, baba. Biz periyiz."

"Evet, baba. Gördün mü?" Maci kollarını uzattı.

"Anlıyorum. Geç kalırsak babamın Bayan Mormant'la başını derde sokacak muhteşem bir perisin." Onu kucağına aldı, en azından ayakkabı giydiğini fark etti. "Hadi arabana gidelim."

"Fawie'ler genişlemez. Fwy yaparlar," dedi Maci ona.

"Nasıl gidersek gidelim, oraya ulaşmamız gerekiyor."

Gerçekten de geç kalmak istemiyordu. Meselenin esası buydu ama aynı zamanda altmışlı yaşlarındaki dans eğitmeninin onaylamayan bakışları da vardı.

Madam Mormant, stüdyo protokolünü ciddiye almayan ebeveynleri istisna olarak kabul ederdi. Tanrı aşkına, onlar üç yaşındaydı. Profesyonel bir dans topluluğuna katılmak istemiyorlardı.

Maci'yi merdivenlerden aşağı taşıdı ve Margo'ya onu takip etmesini söyledi. Aşağıya ulaştığında geri sayıma başladı. "Bir."

İkiye geldiğinde, onun geldiğini duydu.

"Baba," dedi merdivenlerin tepesinden ona bakarak. "Biraz daha sabırlı olmalısın."

Elleri kalçalarında, tütü giymiş ve peri kanatları takmış, yüzünde hoşnutsuz bir ifadeyle ona bakarak gülümsemesini bastırdı. Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. "Perilerim arabaya bindiğinde daha sabırlı olacağım."

Beş dakika daha sürdü, çünkü belli ki periler Kanatlarını parçalayacak ceketler ya da aynı nedenle araba koltuklarında oturmak. Ceket tartışmasını kaybetti ama araba koltukları konusunda kazandı ve arabadan indiklerinde kanatları yeniden takabileceğine söz verdi.

Perileri tekrar bir araya getirmesi beş dakika sürmesine rağmen, bir dakika kala içeri girdi. Madam Mormont bunu atlatabilirdi.

Kızları her iki kolunda birer tane olmak üzere içeri taşıdı. Balerinler basitçe kirli bale terlikleriyle geldiler. İçeri girdiklerinde, sınıf arkadaşlarına katılmak için ondan uzaklaştılar ve büyük kızların dersinin bitişini izlediler.

"Merhaba! Dr. Montgomery!"

Sağındaki tiz sese doğru döndü. Monica'yı hatırladı. Boşanmış olan Monica. Bundan iki kez bahsetmişti.

"Nasılsın?"

"Ben iyiyim." Çıkışa baktı, kızları güvenli bir şekilde sınıfa girip lobiden uzaklaşana kadar asla ayrılamayacağını biliyordu.

"Bugün çalışıyor musun? Kızları eve getirmekten mutluluk duyarım," dedi.

"Hayır, sorun değil." Kızının dersinin çoktan bittiğinden bahsetmiyorum bile.

"Hayır, gerçekten. Küçükleri izlemeyi seviyorum ve Rebecca da kalıp yardım etmeyi planlıyordu zaten."

"Hayır, gitmiyordum," dedi kızı, yanına gelerek. "Ev ödevim var ve sonra alışveriş merkezine gidebileceğimi söyledin."

"Oh, pekala." Kadın elini çırpı. "Neden gidip arabada beklemiyorsun?"

Kızı gözlerini devirdi ve dışarı çıktı, giderken cep telefonuna dokunuyordu. Rebecca'nın annesini ne sıklıkla erkeklere asılırken gördüğünü merak ediyordu. Clare'i başka bir adamla hayal edince arka dişlerini birbirine geçirdi. Ona daha önce mesaj atmıştı ve geri dönmesini bekliyordu. Çok istekli görünmemeye çalışıyordu. Ona istemediği bir alan bırakmaya çalışıyordu. Monica hâlâ konuşuyordu.

"Benden çok uzakta yaşıyorsun."

"Hayır, teşekkürler." *Peki nerede yaşadığımı nereden biliyor?*

"Bir dahaki sefere o zaman," dedi, gülümsemesi çok parlaktı.

Bayan Mormont ellerini çırparak kızları çağırıyordu ve onları kapıdan çıkmadan hemen önce yakaladı. "Kızlar, Jax Amca'yı görmeye gidiyorum. Beni burada görene kadar bu odadan çıkmayın. Söz ver bana."

Öyle yaptılar ve Madam'ın üniversite çağındaki asistanı hiçbir çocuğun ebeveyni olmadan ayrılmayacağını garanti etti. Yine de bir süre onları izledi, odanın içinde yarı sekerek, yarı dörtnala koşarlarken güldü. Diktatör, çocuklar söz konusu olduğunda ne yaptığını gerçekten biliyordu.

On beş dakika sonra Deacon Jackson'ın kanepesine oturmuş, ayaklarını sehpanın üzerine uzatmıştı. Bekâr evi için bir klişe varsa, o da Jax'in dairesiydi. Bir bilaro masası, bir tilt makinesi ve gerekli düz ekran televizyonu vardı. Jax elinde iki longneck ile mutfaktan döndü. "Bira mı?"

"Hayır, teşekkürler."

"Gümüş folyo bir Pop-Tarts paketi uzattı. "Akşam yemeği mi?"

"Ciddi misin? Düşündüğümde de kötü durumdasın."

"Ne? Bana sebzelerimi mi yedirmek istiyorsun? Bu çilekli." Jax başını eğdi ve bekledi.

"Bu bir meyve ama olsun. Ben bir Pop-Tart alacağım." Deacon folyo ambalajı geri sıyırdı.

"Yani," dedi Jax. "Onu bulmuşsun." "Buldum."

Jax hafta sonu onu görmeye gittiğini biliyordu. "Düşündüğün gibi miydi?"

"Daha fazla."

"Ne kadar daha?"

Deacon telefonundan çocukların bir fotoğrafını çıkarıp Jax'e uzattı. "Çok daha fazlası."

Jax ekrandaki görüntüye baktı. "Ne bebekleri? Onun "Onu gördüğünden beri *bebeklerin* oldu mu?"

"Bebeklerim."

Jax ona baktı, hissettiği kadar şok olmuş görünüyordu. Hâlâ öyle hissediyordu. "Ne oluyor dostum? İki kadını hamile bıraktın. İkisi de ikiz.

Yani, bu kimin başına gelebilir ki? Bu *nasıl* olur?"

"Bana göre öyle, ben de araştırdım." Jax'e olasılıkları açıkladı, sonra telefonu aldı ve Clare'in iki bebeği tuttuğu bir fotoğrafa kaydırıldı.

Jax ona bakarak, "Dört etti," dedi. "Dostum, senin *dört* çocuğun var."

"Evet, teşekkürler. Hesabını yapmıştım." Telefonunu geri aldı. "Peki şimdi ne olacak?"

Deacon görüntüye baktı. "Bilmiyorum." Dirseklerini dizlerine dayadı ve başını ellerinin arasına aldı. Oğullarının yanında olmak istiyordu. Futbol topunu atmak, onları Küçükler Ligi'ne götürmek, dans etmek, origami yapmak ya da her ne yapmak istiyorlarsa onu yapmak istiyordu. Sadece orada olmak istiyordu. Clare için de orada olmak istiyordu.

Bunu istiyor muydu? Onu mu? Herhangi birini? İki tane üç yaşında çocuk çok fazlaydı.

İki yeni doğandan daha fazla - yaşamak isteseydi bunu şimdi ona söylemezdi. Ya dördü birden?

Bir elini çenesinde gezdirdi ve arkadaşına baktı. "Sanırım ona aşık oldum." Öyle olduğunu hemen hemen biliyordu ve lanet olsun ki bu korkunç bir düşünce değildi. Hafifçe güldü ve yavaşça başını salladı. "Aklımı kaçırmış gibi hissediyorum."

"Öyle mi?"

"Hayır. Yaptığımı sanmıyorum."

"Peki o zaman. Bundan sonra ne yapacaksın?"

"Hiçbir fikrim yok."

Jax selamlamak için birasını kaldırdı. "Sana güveniyorum, kardeşim."

"Teşekkürler." Ancak tüm bunları yüksek sesle söylemesi, kendisini neyin beklediğini ve risklerin gerçekten ne kadar yüksek olduğunu anlamasını sağladı. "Belki de o birayı içmeliyim."

HAFTANIN ilerleyen günlerinde Deacon işten eve dönerken ailesinin evine uğradı. Annesi öğle yemeği sırasında aramış ve ona yardım etmesini istemişti. Bir mobilyanın yerini değiştirdikten sonra, zamanlamayı doğru yaparsa muhtemelen akşam yemeği yiyebileceğini ekledi.

Gençliğinin ağaçlarla çevrili sokağının yarısında, Deacon garaj yolunda kız kardeşinin arabasını gördü. *Kahretsin*. Bu bir tuzaktı. Dört gün boyunca Alex'in sorgusundan kaçmayı başarmıştı. İçeri adımını attığı anda bu sona erecekti.

İki katlı kırmızı tuğlalı evin garaj yoluna park etti. Üst kattaki yeni boyanmış bej kaplama dışında, tıpkı onun orada büyüdüğü zamanki gibi görünüyordu. Dışarı çıkarken Clare'den bir mesaj gelmesini umarak telefonuna baktı. Ayrıldığından beri günde en az bir kez mesajlaşıyor ve konuşuyorlardı ama bu garip ve yapmacıktı, konuşmaları aşırı kibar ve sadece bebekler hakkındaydı.

Kızlar arabadan fırlayıp ön merdivenlerden yukarı çıktılar. O da onları kapıya kadar takip etti. Kızartma ve taze ekmek kokusu, küçük kuzenleriyle boğuşan kızların ciyaklamalarıyla birlikte burnuna çarptı. Belki Alex'in ailesi de bir hafta içi yemeği için oradaydı ve bunun onun karmaşık hayatıyla hiçbir ilgisi yoktu. Bir erkek umut edebilirdi.

"Merhaba tatlım," dedi annesi fırından büyük bir kızartma tepsisi çıkararak. "Siz yemeğinizi hazırlarken biz de onu biraz bekletelim."

"Hey, anne." Babasının, yeğeninin ve yeğeninin kızlarla birlikte aile odasında olduğunu duyabiliyordu.

Otuz bir yaşında bile ailesinin onaylamadığını ya da hayal kırıklığına uğradığını hissetmekten nefret ediyordu. Ne de olsa bir izciydi. Babası ona on yedi yaşında güvenli seks ve sorumluluk konuşması yapmıştı. Ve Natalie'yle olan tek sefer dışında bu konuda kararlıydı. Clare'leyken iki kat güvende olmak. Ama üzgün olamazdı. Oğullarının yok olmasını dilemez ya da onların varlığından pişmanlık duymazdı. Pişmanlık duyduğu tek şey Clare'le sağlam temeller üzerinde olmamaktı.

"Vay, vay, bakın kim gelmiş," dedi Alex, ocaktan dönerek. "Cep telefonu kullanmayı unutmuş olan kardeşim."

Kayınbiraderi Will'in elini sıkmak için iğneyi görmezden geldi. "Selam dostum. Nasıl gidiyor?"

"Güzel. Sen?" Will'in yüzünden, onun için nasıl gittiğini tam olarak bildiğini ve ona imrenmediğini anlayabiliyordu.

"Güzel. Mobilya taşımak için buradayım. Ve akşam yemeği."

"Kız kardeşine söylemek istediğin bir şey var mı?" Alex ona patentli çelik bakışını atarak sordu.

"Özür dilerim." Annesi omuz silkti, en ufak bir pişmanlık duymuş gibi görünmüyordu. "O istedi. Ben de söyledim."

"Büyükanne, açlıktan ölüyoruz!" Yeğeni Sean, sırtına bir sülük gibi yapışmış Margo ile mutfağa doğru koştu.

On yaşındaki yeğeni Lauren, kalçasında Maci ile yürümeye çalışarak içeri girdi.

"Neredeyse hazır. Neden sen ve Lauren kızların ellerini yıkarken baban ve Deacon Amcan da gardırobu getirmiyorsunuz?"

"Armar nedir?"

"Süslü bir dolap," dedi babası, Sean'ın saçlarını karıştırdıktan sonra Margo'nun ayaklarını gıdıkladı. Margo sarsıldı. Sean tökezledi ama kendini tuttu.

"Onu düşürmeyin!" Alex bağırdı.

Annesi, "Herkes mutfaktan çıksın," dedi ama Margo ve Sean çoktan dışarı çıkmışlardı.

"İyiler," dedi Deacon. "Babam onlara göz kulak olabilir."

Annesi omzunun üzerinden tahta bir kaşıkla işaret etti. "Garajda."

"Nereye gidiyor?"

"Yatak odamız. Baban geçen hafta sırtını incitti. Ona dokunmasını istemiyorum."

"Anladım." Deacon ve Will neyle karşı karşıya olduklarını kontrol etmeye gittiler. Will elini masif koyu renkli ahşabın üzerine koyarak, "Güzel," dedi.

"Evet." Ağırlığını test etmek için onu itti. "Sanırım yan yatırıp -Kapıdan geçirebilirsek, o zaman belki ayağa kaldırıp kaydırabiliriz."

Kayınbiraderi mobilyanın kenarını okşayarak başını salladı. "Kulağa bir plan gibi geliyor."

Evin kapısı açılıp kapandı ve Alex de onlara katıldı. "Yardıma ihtiyacınız var mı, yoksa halledebileceğinizi düşünüyor musunuz?"

Will ona, "Biz hallederiz," dedi.

"Annem altına bir havlu koyduğundan emin olmanı söyledi. Yerlerin çizilmesini istemiyor."

Deacon tam ondan çok önde olduklarını söylemek üzereydi ki, Deacon ona doğru yaklaştı ve koluna bir yumruk attı. "Sana inanamıyorum!"

"Ben ne yaptım?"

"Neler olduğunu bana ne zaman anlatacaksın? Ben onların teyzesiyim! Bana söylemen gereken bir şey olduğunu düşünmüyor musun?"

"Gidip şu havluyu getireyim." Will içeri kaçtı.

"Sana söyleyecektim. Ayrıca sen zaten biliyordun."

Alex ofladı. Belli ki bilmek ve ona söylemek aynı şey değildi.

"Ve bu da ne? Senin bebeklerini doğurdu ve sana söylemedi mi? Annemin bunu sorun etmediğine inanamıyorum. Olay nedir? Siz ikiniz Birlikte mi? Buraya mı taşınacak?"

"Hayır. Bilmiyorum. Belki de bu yüzden sana söylemedim."

"Bilmiyorum da ne demek? Onlar senin de bebeklerin. Onları senden uzak tutamaz."

Deacon gözlerini kısa süreliğine kapattı ve bir nefes aldı. "Sadece dur, tamam mı? O kadar basit değil."

"Seninle birlikte olmak istemediğini mi söylüyorsun?"

"Bilmiyorum! Tamam mı?" Bir elini yüzünde gezdirdi. Onu düğümleyen şey de buydu. Onu özlemişti. Tanrım, onu görmek istiyordu. Ona dokunmak. Bebekleri görmek. Onu bebeklerle *birlikte* görmek.

Şiddetli bir korumacılık dalgası onu vurdu. "Ağırdan alıyoruz. İçimize sindiriyoruz. Evli olduğumu düşünerek dokuz ay geçirdi. İki oğlum olduğunu yeni öğrendim. Sadece... bırak ben halledeyim. Tamam mı?"

"Bebeklerin nereden geldiğini açıklamak istemiyorsan sessiz olsan iyi olur. "Will de onlara katıldı ve başparmağını mutfığa açılan açık kapıya doğru uzattı.

Alex atladı. "Kızlara ne söyleyeceksin? Onların erkek kardeşleri var."

"Evet, anlıyorum ama onlar üç yaşında. Bebeklerin nereden geldiğini ve nasıl onların babası olduğumu anlatmayacağım. Hayatta olmaz. Henüz değil. Daha değil.

nasıl söyleyeceğimi bulmak için biraz zamanım var." Sanki çözülmesi gereken yeterince şey yokmuş gibi.

"İyi bir anne mi? Dengeli mi?"

"Çok iyi bir anne." Kızları için isteyeceği türden bir anne. "Evli olduğumu sanıyordu."

"İnternette bir resim gördüğü için mi? Hadi oradan."

"Resmi gördün mü?" Onun cevap vermesini beklemeden telefonundan resmi açtı. "Altını oku. Yaptığı şeyi düşünmesine şaşırmadım."

Will telefonu Deacon'dan aldı. "Yüzünde belli bir ifade var."

Alex telefonu onun elinden kaptı. "Bir bakayım, köpeğe bakıyor! Ona değil!"

"Resimde olmayan köpek," diye işaret etti Deacon.

"Sadece aptal fotoğrafçı onun sözünü kestiği için." Alex oflayıp pufladı ve telefonunu geri verdi.

"Asıl aptal olan, bu fotoğrafa başlık koyan kişiydi. Kendini onun yerine koy. Ben gidiyorum. Sonra da bu." Daha önce de incinmişti. Ne kadar omuz silkmeye çalışsa da incinmiş ve emin olamamıştı. Cep telefonunu cebine koydu ve Will'in diğer tarafa geçmesiyle birlikte gardırobu indirdiler.

Alex onları çalışırken izleyerek, "İyi," dedi. "Peki şimdi ne olacak? Sadece ziyaret mi edeceksin? Nafaka mı ödeyeceksin? Ne?"

"Alex," dedi toplayabildiği kadar sabırla.

Kız kardeşi ellerini havaya kaldırdı ve Margo'nun bunu nereden aldığını tam olarak bildiğini düşündüren bir ses çıkardı.

"Burada çalışıyoruz."

"Ve ben denetliyorum. Annem söyledi."

Will'le birlikte gardırobu havlunun üzerine yerleştirdiler ve yan yatırmadan önce yatak odasının kapısına doğru kaydıldılar.

Alex, "Tepeye dikkat et," dedi.

Gardırobu kapıdan geçirip yatak odasına soktular. Annesi de konumlandırmayı yönetmek için onlara katıldı.

Deacon'ın telefonu çaldı. Teknisyeni ameliyat sonrası bir güncelleme gönderiyordu. O sabah ona mesaj atıp Parker'ın berbat bir gece geçirdiğini, havasız kaldığını ve onu doktora götürmeye çalıştığını söyleyen Clare değil. Bundan hoşlanmamıştı. Clare'in iki bebekle tek başına doktora gitmesinden nefret ediyordu. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Bebek bezi çantası, iki araba koltuğu. Ayrıca büyük olasılıkla

O mikrop yuvasına gitmemesi gereken Patrick'i de götürmek zorundayım. "Bir sorun mu var?" Alex sordu.

"Hayır." İç çekti. "Bu o muydu?"

"Adı Clare ve hayır. Öyle olmasını umuyordum. Parker'ı doktora götürüyordu. Ondan haber almayı bekliyordum." Bu sabah on birden beri ondan haber bekliyordu.

Bu kız kardeşinin fikrini değiştirdi. "O iyi mi?"

Baş belası olabilirdi ama gelmiş geçmiş en iyi teyzeydi. Oğullarının da kızları gibi buna sahip olmasını istiyordu. "Muhtemelen. Parker'ın havasız olduğunu düşünüyordu." Sinirle telefonunu eline aldı ve Clare'e bir mesaj daha attı. "Neden bana cevap vermiyor?"

Alex iç çekti. "Ne yaptığınızı bildiğinizden eminim ama daha önce neler yaşadığınızı gördüm-"

"Öyle bir şey değil. Yakınından bile geçmiyor." Clare kızlarının annesine hiç benzemiyordu. Natalie'yi böyle düşünüyordu, onu düşündüğü zaman bile. İsmiyle değil. Sadece onları doğuran ve arkasına bile bakmadan çekip giden kadını.

Çok kısa bir süre çıkmışlardı, sonra uzun aylar süren çekişmeler, tartışmalar, adamın endişelenmesi ve kadının onu başından savması olmuştu. Onu çok az tanıyordu. Ailesinin de kendisi ve Clare için aynı şeyi söyleyebileceğini fark etti. Ama yanılırlardı.

Bölüm 22

Uykusuz geçen bir gecenin, çocuk doktorunda geçen iki saatin ve bunun bir saatinin ayakkabı kutusu büyüklüğündeki bir odada geçmesinin ardından Clare'in sinirleri

biraz yıpranmış. Ama iyi haber, Parker'da enfeksiyon belirtisi yoktu. Kötü haber, bütün gece ağlamasının kesin bir cevabı yoktu. *Bebekler ağlar*, demişti doktor.

İpucu için teşekkürler.

Ondan sonra birkaç temel ihtiyaç için markete gitmesi gerekti. Parker artık mışıl mışıl uyuduğu için sadece Patrick'i emzirmek üzere oturduğunda öğleden sonra geç olmuştu. Patrick'in resmen gece ve gündüzlerini karıştırdığına karar vermişti ama uyuduğu sürece bunu kabul edecekti. Bir anne, bir aç bebek. Daha iyi bir şans.

Doktor ziyareti hakkında bilgi vermek için Jess'i aradı, ardından tavsiye ve destek için Nicole'ü aradı. Zavallı Nicole olabildiğince sempatikti ama Arka planda koşuşturan on yaşından küçük dört çocukla bir seferde asla iki dakikadan fazla konuşamazdı. İyi tavsiyeleri vardı ama ikizlerle hiç uğraşmamıştı.

Telefonu çaldı ve arayanın Deacon olduğunu görünce onu geri aramadığını hatırladı. *Hay aksi*. Bir kez o doktordayken, bir kez de kıyamette hayatta kalmasına yetecek kadar kahve alırken aramıştı.

Parker'ı doktora götüreceğini söylediğine pişman olmuştu. Her şeyi öğrenmek isteyecekti ve kendini aptal gibi hissedecekti.

"Hey," dedi cevap verirken.

"Hey. Bütün gün sana ulaşmaya çalıştım."

"Evet. Kusura bakma. Biraz çılgınca oldu."

"Endişelendim," dedi, ses tonu kızın tüylerini diken diken edecek kadar azarlayıcıydı. "Şey, özür dilerim. Çok fazla telefon görüşmesi yapacak vaktim yok. Benim

bebekler-" *Bizim*
bebeklerimiz."

Evet. Doğru. Ama kadın buradaydı, adam oradaydı ve kadın üç saattir uyuyordu. "İyi idi. Herkes iyi." Ama bu annelik işinde sandığı kadar iyi değildi.

Vücudu ağrıyordu ve göğüs uçları çatlamıştı. Uykusuzluktan gözleri yanıyordu ve ağlamaya çok yaklaştığından korkuyordu. Yaptığı tüm aramaları düşündü. Deacon ilk olmalıydı ama...

"Özür dilerim," dedi o daha söyleyemeden. "Sadece endişelendim. Parker ve senin hakkında."

Titreyen bir nefes aldı. "Ben de özür dilerim." Kapıyı vurdu Deacon için önemli noktalar. Doktorun hiç de sempatik olmadığını, hemşirelerin aceleci davrandığını. Ve şimdi Parker'ın hasta olmadığını bildiğine göre, iki bebeğin de hastalanacağından ve onları maruz bıraktığı için bunun kendi hatası olacağından endişeleniyordu.

"Ne yaptığımı bilmiyorum," diye itiraf etti, boğazındaki ebeveyn suçluluğu yumrusunu yutarak.

Bunu o kadar insan arasında ona söylediği için anında pişman oldu. Beceriksiz olduğunu düşünmesini istemiyordu.

Deacon'ın ona gece ağlamasıyla ilgili tavsiyelerde bulunmasını bekliyordu, buna ihtiyacı olmadığından değil, ya da belki de bebeğin sağlığı, onu neden yanına alması gerektiğini düşündüğü konusunda onu daha fazla sorgulamasını.

Deacon, "Biliyor musun, birkaç hafta önce işten sonra kızları Target'a götürdüm," dedi. "Sadece birkaç temel ihtiyaç almak için, kağıt havlu, kedi maması. Bu tür şeyler."

Deacon'ı hoparlöre verdi ve gözlerini kapattı.

"Daha önce babamın biz çocukları bakkala götürdüğü ve bunun ne kadar eğlenceli olduğu aklıma gelmişti. Her neyse, sadece hızlı bir giriş ve çıkış olacaktı. Fırına atmak için marine edilmiş tavuğum vardı, hatta biraz brokolim bile vardı, ki onlara brokoli ya da yeşil herhangi bir şey yedirebildiğimde kendimi yılın babası gibi hissediyorum.

"Bu yüzden koridorlarda bir aşağı bir yukarı dolaşıp planladığımdan çok daha fazlasını alıyoruz.

Kızlar arabadan iniyorlar, ben de yürümelerine izin veriyorum, itmelerine yardım ediyorum. Çok büyük olduklarını ve çok iyi olduklarını düşünüyorum ve araba kullanacak yaşa geldiklerini ve babaları için markete gittiklerini hayal ediyorum. Sonra telefon çalıyor, işten arıyorlar, ben de açıyorum. Dinliyorum, gözüm kızların meyve kutularını stoklamalarında."

"Çok yetenekli bir adam," dedi.

"Evet, çok yetenekli değildim çünkü bir noktada görüşmeyi bitirdim, kedi maması almak için döndüm ve arkama baktığımda ikisinin de ağzı çiğ kurabiye hamuruyla doluydu. Arabaya koyduklarını bile görmedim! Bağırdım, tükürmelerini istedim. Margo bunu elime yaptı. Maci yerde. Ve

sonra çığlık atıyorlar - önce ağlıyorlar, sonra kedi gibi kızıyorlar çünkü onlara kurabiye almayacağımızı söylüyorlar, daha iyisini biliyorlar, falan filan... tıpkı babam gibi konuşuyorlar, sonra çocukluğumda markete yaptığım gezilerin çoğunun böyle geçtiği aklıma geliyor, bu da beni yaşı hissettiriyor ve yorgun."

Clare kendi kendine gülümsedi ve dinledi, mücadele hikâyesi ve Deacon'ın sesi garip bir şekilde yatıştırdı.

"Ben de onları arabaya koydum ve n tarafa doğru ilerledim. ığlık atan ikizleri olan adam ve Tanrım, biri gürültülü ama ikisi daha fazla... Üstel gibi."

"Harika. Bunu dört gözle bekleyeceğim."

"Kasaya gidiyorum, büyük boy kedi maması poşetini karıştırıyorum ve poşet yerde patlıyor."

"Aman Tanrım." Gülmekten kendini alamadı.

"Bu fke nöbetini durdurdu, ama ben kızarmıştım, bu yüzden ayrıldım. Sadece arabayı, kedi mamasını ve diğer her şeyi bıraktım. ıkarken dokuzuncu koridoru ve benden habersiz almış olabilecekleri diğer her şeyi mahvettiğim için özür diledim. Sonra McDonald's'a gittim, bir ikramı hak ettiklerini düşündüğüm için değil, bunun onları tatmin edeceğini ve sakinleştireceğini bildiğim için ve sadece biraz sessizliğe ihtiyacım olduğu için."

Clare kucağında bir fare kadar sessiz Patrick'e ve yanında bir melek gibi uyuyan kardeşine baktı ve durumu hakkında daha iyi hissetti. O kadar da kötü durumda değildi.

"Arabada yemelerine izin verdim çünkü sadece bir gece temizlik yapmak istemedim ve içeri girmemizin imkanı yoktu çünkü kapalı bir oyun alanı vardı ve benim bu tür şeylere karşı fobim var."

"Oldukça iğrenler."

"Doğru. Bu yüzden yemeklerini geri verdim ve daha önce de yaptığımı kabul ettiğim gibi kurumaya bırakmazsam, ballı hardal döküntülerinden ve ezilmiş patates kızartmalarından kurtulmak için muhtemelen araba koltuklarını sökmek zorunda kalacağımı bile bile yemelerine izin verdim."

"Bekle. Ayrılıyorlar mı?"

"yle. Koltuk kılıfı, kayışlar, her şey. Yani birisi Bezlerini patlatırlar ve inanın bana patlatacaklar, notlar alın ki her şeyi tekrar bir araya getirebilesiniz."

"Beni daha iyi mi yoksa daha kötü m hissettirmeye çalışıyorsun?"

"Daha iyi. Sonra onlar uyuyana kadar arabayla dolaştım, onları taşıdım. akşam yemeğinde Doritos ve buzlu hayvan kurabiyeleri yedim. Kızlardan sakladıklarım."

Clare güldü ve Patrick'i omzuna koydu.

"Hepsini yedim."

"Deacon," dedi, bir kahkahayı bastırırken empatik görünmeye çalışarak. "Daha fazlasına ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Şu anda iyiyim, teşekkürler. Mesele şu ki..." Adam usulca güldü ve kahkahanın alçak mırıltısı kadının içinde yuvarlandı. "Konuyu unuttum."

"Önemli değil. Bunun için teşekkürler." Hayatına geri döndüğünden beri ilk kez, onunla tanıştıkları ilk gece hissettiği o dostluk ve rahatlık duygusunu hissetti. "Seni daha önce aramadığım için özür dilerim."

"Sorun değil," dedi yumuşak bir sesle ama ardından gelen iç çekişi kaçırmadı. "Cadılar Bayramı için ne yapıyorsun?"

"Bunu gerçekten düşünmemiştim. Şeker dağıtmak belki. Buralarda kaç tane şeker mi şaka mı olduğunu gerçekten bilmiyorum."

"Kızlarla ben gelsek nasıl olur? Çocukları giydirir, şeker mi şaka mı yapmaya gideriz."

"Oh... Bilmiyorum..."

"Hadi, eğlenceli olacak."

Eğlenceli olabilirdi ve bu bir tatildi. Çocuklar için ilk. "Tamam."

"Tamam," dedi, kabul ettiği için rahatlamış gibiydi. Hayır diyebileceğini düşünmüş olması onu iyi hissettirdi. Bu ona, ne kadar küçük olursa olsun, biraz kontrol önlemi.

Telefonu kapattıklarında, yüzünde bir gülümsemeyle Patrick'i çocuk odasına taşıdı.

* * *

CLARE, sadece Cadılar Bayramı'na özel her şeyle dolu parti mağazasının koridorlarında yürüdü. Jess çift kişilik bebek arabasını itiyor, Clare de alışveriş arabasıyla onu takip ediyordu.

"Aman Tanrım! Connor'ın o maskeyi takarak hepimize kalp krizi geçirttiği zamanı hatırlıyor musunuz?"

Jess bir hokey maskesini işaret etti. "Bundan neden bu kadar korktuğumuzu bilmiyorum. Bunu her gün antrenmanlarda takardı."

"Çünkü," dedi Jess sertçe. "Az önce bize o filmi izletti. 'Ha ha ha, öldür öldür öldür,'" diye fısıldadı filmdeki korkunç repliği.

"Güzel zamanlar." Clare çocuklara baktı. Uyuyorlardı. Araba yolculukları bunu yapar.

"Bakın!" Jess diz hizasında beyaz botları eline aldı. "Bunları dördüncü sınıfta giymiştik."

O yıl hippie olmuşlardı. Ve bu böyle devam etti, koridorlarda bir aşağı bir yukarı, geçmiş Cadılar Bayramlarında çocukluklarını anımsadılar ve yeniden yaşadılar.

"Peki ya bu?" Jess tül gibi bir hayalet aldı.

"Bilmiyorum. Sanırım çok korkutucu."

"Bunu her şey için söyledin. Şimdiye kadar sahip olduğun tek şey şeker ve flamalar."

"Çünkü şeker ve flamaları seveceklerini düşünüyorum. Sadece üç yaşındalar. Onları korkutmak istemiyorum."

"Çocuklarını da alıp tekrar geldiğine inanamıyorum."

Jess, Deacon'ın şok edici gelişile ilgili her şeyi duymuştu.
Hayran.

"Bebeklerle vakit geçirmek istiyor. Bunun için onu suçlayamam. Ve kızları bırakmak istemiyor. Maci hastayken yanında olmadığı için hâlâ kendini suçlu hissediyor."

"Seni aradı, sanırım bu da bir şeydir." "Biliyorum."

"Ve?"

"Belki başlangıçta benimle ilgiliydi ama şimdi değil. Olamaz." Clare yürümeye devam etti. "Ben bir anneyim. Çocuklar için en iyisinin ne olduğunu düşünmek zorundayım. Ve kızları için. Onlar da bu işin içinde."

"Bütün bu durum biraz tuhaf," dedi Jess. "Sanki onu tanıyormuşsun ama tanıımıyormuşsun gibi."

"Konuşuruz. Mesajlaşıyoruz." Her gün. Aslında günde birçok kez." Deacon onu hedef hikâyesiyle ikna ettikten sonra bir ritim tutturmuşlardı. Telefonunu çıkardı ve Parker'ın bir fotoğrafını çekip Deacon'a gönderdi.

"Şimdi ne yapıyorsun?"

"Deacon'a Parker'ın kaka yapmak üzereyken yaptığı bu surat ifadesini gösteriyorum." Jess ona bir kaşını kaldırdı. "Çok çift gibi."

Clare bunu görmezden gelmeye çalıştı. Çünkü onlar bir çift değildi.

"Tamam, bunu almalısın." Jess kafasının iki katı büyüklüğünde tüylü, siyah bir örümceği havaya kaldırdı.

Deacon mesaj atmış. *Kesinlikle bir şeylerin peşinde. Kostüm mü giyiyorsun? Kızlara giyeceğime söz verdim.*

Clare güldü.

"Ne?" Jess döndü.

"Deacon kızlara kostüm giyeceğine söz verdi." Kız da ona mesaj atmış.

"Ooh. Ona Süpermen olmasını söyle. Taytlı."

Deacon'ın tayt giydiği düşüncesi onu gülümsetti. "Şu saplı plastik balkabaklarından iki tane alır mısın? Deacon'a kızlar için alacağımı söyledim, böylece onları paketlemek zorunda kalmayacak."

"Kesinlikle bir çift gibi görünüyorlar," diye mırıldandı Jess ve balkabaklarını almaya gitti.

Cadılar Bayramı günü saat dörtte Clare kendinden geçmiş bir haldeydi. Kruvasanlara sarılmış iki parti küçük sosis yakmıştı bile. Acı biberin yavan olduğundan endişelenmiş ve daha fazla acı biber eklemişti, sonra bir beyin osuruğu geçirdi ve daha fazla ekledi. Şimdi de Margo ve Maci için fazla baharatlı olmasından endişeleniyordu. En azından süslemeler hazırды. Jess sayesinde turuncu ve siyah krepon kâğıtları oturma odasını boydan boya kaplamıştı. Plastik bir örümcekle örümcek ağını sürgülü cam kapıya kendisi eklemişti.

Parker mışıl mışıl uyuyordu ama Patrick bir türlü sakinleşemiyordu ve o da etrafta dolaşıp sırtını sıvazlayarak ne yapması gerektiğini hatırlamaya çalışıyordu.

Jess, yolda almayı teklif ettiği tavuk nugget'larla birlikte saat beşte oraya vardı.

"Çok teşekkür ederim."

"Elbette. Başka ne yapabilirim?"

"Sanırım iyiyim. Umarım." Jess konuşurken bile kendini kanepede rahat. "Sanırım onunla tanışabilmek için burada takılacaksın?"

"Evet, öyle. Eğer bu kostüm partisine katılmamış olsaydım, bütün gece burada kalır ve onu sorguya çekerdim."

"Küçük nimetler için Tanrı'ya şükürler olsun. Al bakalım. Onu al da giyineyim.

Her an burada olabilirler."

Jess, Patrick'i aldı. "Connor'ın da aynı şeyi yapacağını biliyorsun."

"Evet. Biliyorum. Bunu düşünmemeye çalışıyorum." Clare odanın etrafına bakındı. "Lambaya biraz örümcek ağı ekleyeyim mi? Sanırım bir örümcek daha var."

"Bence iyi görünüyor."

"Tamam. Haklısın. Daha azı daha çoktur." Odasına doğru yola çıktı, dondu kaldı ve geri döndü. "Kahretsin."

"Ne?"

"Balkabağı. Bir şey unuttuğumu biliyordum. Kızlar balkabağı oymak isteyecek mi? Hay aksi. Tabii ki isteyecekler."

Jess omuz silkti. "Deacon onların babası. Eğer balkabağı kesmek istiyorlarsa, bunu o halledebilir. Ayrıca, her gece yakabilmek için bunu genellikle bir hafta önce yapmıyor musunuz?"

"Tabii. Tamam. Haklısın."

"Bir şey hakkında stres yapmak istiyorsanız, saçınıza odaklanmak isteyebilirsiniz."

"Saçım mı?"

Fırın zamanlayıcısı kapandı.

"Onları ben alırım. Sen saçına bir şeyler yap, ondan sonra giyinmene yardım edeyim. Hadi git!" Clare hemen harekete geçmeyince Jess söyledi.

"İyi," diye homurdandı çıkarken. "Ama giyinmek için yardıma ihtiyacım yok."

İlk göstermeye başladığında giydiği dar paçalı hamile kotunu ve siyah V yakalı bir kazak seçti. Kot biraz büyüktü ama bebeklik öncesi bedeninden çok uzaktaydı. *En azından benim*

Aynada kendine gülümseyerek, *biraz meme*, diye düşündü.

Saçlarını atkuyruğu yapmış ve bu hafta ilk kez makyaj yapmış bir halde mutfığa girdi. "Tatmin oldun mu?" diye sordu Jess'e.

"İyi. Gerçekten iyi. Şimdi git şu seksi siyah botlarını giy." "Bot giyip bebeklerle dolaşamam. Nerede bu küçük adam?"

"Uyumaya gitti. Onu çocuk odasında Parker'ın yanına yatırdım. Neden olmasın ki? Yaşlandın mı? Denge duygunu mu kaybettin? Stil anlayışını? En fazla iki santim. Merdivenleri koşmuyorsun."

"İyi ama Deacon'dan nefret ettiğini sanıyordum. Neden bu kadar zahmete giriyorum?"

"Ondan hoşlanmıyor olmam iyi görünmek istemediğın anlamına gelmez. Aslında, bu daha da büyük bir neden."

Clare botları almaya gitti, geri geldi ve onları giymek için kanepenin kenarına oturdu. "Sence erkekler silahlanmak için ne yaparlar? Yani ayakkabılar bunu bizim için yapıyorsa?"

"Bilmiyorum. O silaha sahip olmadıkları için onlar adına üzölüyorsunuz."

"Mmm."

Clare botlarının fermuarını çekerken kapı çaldı.

"Ben bakarım," dedi Jess, bir koruma gibi kapıya doğru ilerlemeden önce onu savuşturmak için bir elini kaldırarak.

Clare kapıda yapılan tanışma konuşmalarını dinledi. Jess oldukça soğuk ama medeniydi. Sonra Deacon bir kızının elini tutarak odaya girdi, diğer kızını da kucağına almış, küçük başını çenesinin altına sıkıştırmıştı.

"Hey," dedi.

Gözleri buluştu ve sanki odadaki tüm hava çekildi. "Merhaba."

Deacon kot pantolon ve uzun kollu orman yeşili bir kazak giymişti. Çenesindeki bir günlük kara tüyler, omzundaki minik pembe sırt çantası ve kolundaki küçük kızın aksine ona daha koyu ve seksi bir hava veriyordu. Deacon'ın kendine ait bir sürü silahı vardı.

"Ben de tam çıkmak üzereydim," dedi Jess.

Clare Jess'e tekrar teşekkür etti ama çıkarken ona bir bakış bile atmadı, Gözlerini Deacon ve kızlarından ayıramıyordu. Birbirine uyan fırfırlı kot etekler, uzun kollu turuncu üstler, küçük beyaz çoraplar giymişlerdi. Tenis ayakkabısı.

"Bu senin arkadaşın mı?" diye sordu yanında duran kişi.

"Evet. Bu Clare. Clare, bu Margo. Ve bu da Maci," dedi Deacon.

"Arabada uyuyakaldı. Uykudan sonra yeniden girmek zordur." Eğilerek onu kız kardeşinin yanına ayağa kaldırdı.

Clare yaklaştı ve diz çöktü. "Merhaba. Sizinle tanıştığıma çok sevindim." Yanaklarını Deacon'ın uyluklarına bastırdılar, her iki yanında birer tane.

Başlarının üzerine koruyucu ve güven verici bir el koydu. Clare'in kalbi oracıkta eridi. İpek gibi saçları ve Deacon'ın kahverengi gözleriyle çok güzellerdi. Onları kucağına almak için can atıyordu.

"Şeker mi şaka mı için heyecanlı mısınız?" diye sordu. İkisi de başını salladı.

"Geldiğine sevindim."

"Babam bebekleriniz olduğunu söyledi," dedi Margo.

Clare başını kaldırıp Deacon'a, sonra da kızlara baktı. "Görüyorum. Onları görmek ister misin?"

İkisi de tekrar başını salladı, bu sefer daha az utangaçtılar.

Monitörden çocukların kıpırdadığını duydu. "Oh! Bunu duyuyor musun? Sanırım seninle tanışmak istiyorlar."

Dördü çocuk odasına gidip kanepeye geri döndüler; Deacon bir bebeği, Clare de diğerini taşıyordu. Margo ve Maci önlerinde durdular, yüzleri yakındı ve merak doluydular.

"Merhaba bebeğim," dedi Margo, yüzünü olabildiğince yaklaştırarak.

"Sakin ol," dedi Deacon, sesi nazik ama sertti. "Onlara dokunabilirsin ayakları, yüzleri değil."

"Merhaba bebekler." Margo ayaklara ve ellere dokundu.

Patrick baykuş gözlerini kırıştırdı ve Margo babasına baktı. "Bak! Benden hoşlanıyor! İkisi de benden hoşlanıyor!"

Margo daha iyi görebilmek için Clare'in yanındaki kanepeye tırmandı. Çok güzel kokuyordu.

"İki bebek mi?" dedi inanamayarak, sanki odada iki yüz bebek varmış gibi.

Margo'nun yöntemi bebeğe dokunmaktı, Maci ise sırt çantasına koştu ve doldurulmuş bir kediyle geri döndü. "Al bebeğim. Al bakalım."

"Aww. Bu çok tatlı. Maci, değil mi?"

Başını salladı ve yüzünü hızla Deacon'ın dizlerinin arasına sakladı.

"Biz kedi olacağız," dedi Margo ısınarak. "Kulaklarımız ve kuyruğumuz var."

Clare bunu zaten biliyordu elbette. Deacon ona söylemişti ama Clare şaşırmış gibi yapmıştı. "Gerçekten mi? Kedileri severim."

"Biliyoruz ve biz de onlar olacağız ama babam kostümünü unuttu."

Clare, Deacon'ın gülümsemesiyle karşılaştı. Omuz silkti. "Bu doğru. Yaptım," dedi göz kırparak. "Bu arada güzel süslemeler. Çok şey yapmışsın."

Etrafına bakındı. Turuncu flamalardan biri bantlanmamış ve duvardan aşağı sarkıyordu.

"Bıyıklara ihtiyacımız var," dedi Maci, Clare yorum yapamadan. "Bıyıklara ihtiyacımız var," diye tekrarladı Margo daha yüksek sesle, daha ısrarla. "Belki bıyıklarınızı ben çizebilirim," diye teklif etti Clare.

"Babam yapabilir."

Maci üzüntüyle, "Alex Teyze burada olmadığı için bunu yapamaz," diye ekledi. "Oh. Tamam." Maci'nin kalbi gerçeğe hızlı bir dönüşle biraz kırıldı.

Deacon'ın ailesinin bir parçası değildi. Onlar bir aile değildi.

Deacon, "Kızlar, bahse girerim Clare makyaj konusunda benden çok daha iyidir," dedi. Parker'ın yüzü hiç beklenmedik bir anda buruştu ve bir feryat kopardı.

Deacon güldü ve kadın bunu ruhunun derinliklerine kadar hissetti. Bebeğinin babası, onu emin elleriyle tutuyor, gözlerindeki sevgiyle ona gülümsüyor, bir ağlamadan bile gurur duyuyordu.

Margo, "Ağlama bebeğim," dedi ama ağlaması daha da arttı.

"Sanırım bu adamlar aç." Clare ayağa kalktı. "Peki ya siz?" diye sordu kızlara. "Acıktınız mı?" Saat neredeyse altı olmuştu. Yemek yemeleri ve kostümelerini değiştirmeleri gerekiyordu. "Mutfakta bir tavuk nugget tepsim var. Küçük hilal şeklinde sosisli sandviçler ve acı biber de var ama soslar-" Telaşla ağlayan bebeği kulağından uzaklaştırdı. "Soslar hâlâ buzdolabında." Ağlama daha da şiddetlendi ve sütünün azalmasıyla birlikte göğüslerinde bir karıncalanma meydana geldi. Ne yapacağını şaşırılmış bir halde etrafına bakındı.

"Bizim için endişelenme," dedi Deacon, Patrick koluna girmiş halde ayakta dururken. Diğer eliyle Maci'yi kolayca yakaladı. "Sana yardım edebilirim.

Sen oğlanları beslerken oğlanlar da üstlerini değiştirip kızları besleyecek.

Bu nasıl?" Gergin bir nefes verdi. "Tamam. Bu harika olur."

Dakikalar sonra Clare yatağında oturmuş, çocukları emziriyordu.

Küçük evinin sessizliğine o kadar alışmıştı ki, diğer odadaki Deacon ve kızları dinledi. Deacon'ın derin erkek sesi tam bir baba modundaydı ve bir dizi soruyu yanıtlıyordu. *Evet, bebekler süt içiyor. Hayır, göremezsın. Evet, göremiyorsun,*

Onlar erkek. Evet, iki tane var. Talimatları tekrarlarlarken sesi yumuşak ama sertti. *Kıçının üstüne otur. Peçete kullan.*

Oğlanların işi biter bitmez Deacon ve kızlarla birlikte masaya oturdu.

Deacon Parker'ı geçirmesi için aldı ve bir şekilde aynı anda kızlarla ilgileni.

"Bizim bir kedimiz var," dedi Margo. "Kedileri sever misin?" "Severim."

"Sende var mı?"

"Hayır."

Deacon gülümsedi. "Soru sorma konusunda dünya rekorunu kontrol etmedim ama her gün kırmaları çok olası."

Margo kediyle ilgili olarak ciddiyetle, "Bir tane almalısın," dedi. "Şeker sever misin?"

Her iki kız da en çok sevdikleri şekerleri sıralarken Deacon'ın gülümsemesine kendi gülümsemesiyle karşılık verdi.

Yemeklerini yerlerken Clare, Deacon'ın büyüüne kapılmıştı. Deacon'ı kollarını kaldırdı ve uzun parmaklarının yarım sosisli sandviçi küçük parçalara ayırmasını izledi. Margo'ya yavaşlamasını, Maci'ye de bir tane yemesini söyledi.

Daha fazla ısırik.

Kapı çalındı. Deacon'a endişeli bir bakış gönderdi ve ayağa kalktı. Onu Connor konusunda daha önce uyarmak istemişti. "Sana söylemeyi unuttum... Kardeşim Connor buraya geliyor. Ne yaptığımı sordu, ben de ona söylemek zorunda kaldım. Seninle tanışmak istiyor."

"Bu çok iyi. Onunla tanışmak istiyorum." "Büyük mü yoksa küçük mü?" Margo sordu. "Büyük."

"Bir kız kardeşimiz var," dedi Margo ona.

Bakışları Maci'nin başının üzerinden Deacon'ın kollarıyla buluştu. Onların da iki erkek kardeşi vardı.

Bunu nasıl açıklayacağını merak etti ve kardeşini içeri almaya gitti.

Bölüm 23

CLARE'İN KARDEŞİ ONU kuşkulu bakışlarla ve sert bir tokalaşmayla karşıladı, o da aynı şekilde karşılık verdi.

Maci mızızlanmanın eşiğinde, "Şaka mı şeker mi yapmak istiyoruz," dedi. "Ellerinizi yıkayın, tuvalete gidin, sonra gideriz."

Clare kâğıt tabakları çöpe atarken, "Onları ben alırım," dedi. "Bazı bıyıkları da yeniden yapmamız gerekiyor."

Deacon'ın kalbi Clare'in kızları götürüşünü izlerken ısındı. Connor beşikte uyuyan yeğenlerine bakmak için yanlarına gitti ve sonra ona döndü.

"Yani," dedi Connor, onu inceleyerek. "O adam sensin."

"Evet."

"Bira ister misin?" "Hayır, teşekkürler."

Connor omuz silkti ve Clare'in buzdolabına gidip kendine yardım etti. Elinde birayla sürgülü cam kapıyı açtı ve Clare'in posta pulu büyüklüğündeki arka verandasına çıktı. Şişenin kapağını çevirdi, uzun bir yudum aldı ve iç geçirdi. Connor bir süre sonra, "Yüzleşmeyi pek sevmem," dedi.

"İhtiyacımız var mı?"

Connor ona uzun uzun baktı. "Henüz emin değilim. Sevimli kızlar."

"Teşekkürler."

"Clare ona evli olmadığını söylediğini söyledi." "Söyledim. Ve evli değilim."

Connor yavaşça başını salladı ve bir içki daha aldı. "Yine de bir ağabey olarak seni uyarmanın görevim olduğunu düşünüyorum. Buraya gelip her şeye yeniden başlayacağını, ona asılacağını sanıyorsan, yanıyorsun."

"Planım bu değil ama onlar benim oğullarım. Ben onların babası olacağım." "Bu iyi. Ama Clare oynanacak bir oyuncak değil."

"Öyle olduğunu hiç düşünmemiştim."

Connor'ın buna inanıp inanmadığını bilemiyordu ve kardeşine kendini açıklamak ya da onunla bilmediği şeyler hakkında konuşmak istemiyordu.

Clare ile bile konuştum. "Çözmemiz gereken bazı şeyler var. Ve çözeceğiz de. Buraya onu incitmeye gelmedim."

Connor yavaşça başını salladı. "Eğer yaparsan, seni öldürmek yeterli olmaz." "Anlaşıldı."

Birkaç dakika sessizlik içinde durdular. "Clare'in iyi bir dış saha oyuncusu olduğunu duydum." Deacon itiraf etmeliydi ki, küçük kız kardeşini sporda iyi olduğuna ikna etmek için ona yalan söyleyen bir adamdan hoşlanıyordu.

Connor hafifçe güldü. "Kahretsin. Hâlâ bunun en iyi pozisyon olduğunu düşünmüyor mu?"

"Görünüşe göre öyle. Ama merak etme. Sırrın benimle güvende."

Yapmaya geldiği şeyi yaptıktan sonra Connor oradan ayrıldı. Kızlar birbiriyle uyumlu siyah taytlar, mayolar ve küçük siyah kedi kulaklı saç bantları giymişlerdi. Clare onların bıyıklarını ve burunlarındaki siyah üçgenleri yeniden çizdi.

Çok sevimliydi. Çocuklar dinozorlara benzeyen yeşil polar çuvallar giymişlerdi. Yumuşak sarı sivri uçlu yeşil kukuletalar görünümü tamamlıyor ve başlarını sıcak tutuyordu.

"Pekâlâ, kimler şeker mi şaka mı yapmaya hazır?" diye sordu Clare. Margo ve Maci kapıya doğru koştular.

Deacon onlara "Paltolar," dedi. Bu emir feryatlar ve sızlanmalarla karşılandı.

Margo, "Ama kimse kostümlerimizi görmeyecek," diye yakındı.

Deacon kızlara birbiriyle uyumlu mor ve pembe paltolar uzattı ve Clare Maci'nin önünde diz çöktü. "Bence herkes makyaj ve kulaklarla ne olduğunuzu anlayacak ve belki paltolarınızın düğmelerini açık bırakabilirsiniz?" Deacon'a baktı. "Ama baban ne derse desin."

Deacon Margo'ya yardım etti. "Bence bu harika bir fikir."

Kızlar giyinmiş ve bebekler toplanmış olarak Clare'in eski mahallesine doğru yola çıktılar.

İlk eve vardıklarında saat yediyi geçiyordu. Üç oyma Ön basamaklarda balkabakları parlıyordu ve kapıda tülünden bir hayalet asılıydı. Altı kişi kapıya doğru ilerlerken kızlar Deacon'ın ellerine sarıldılar. Deacon onlara ne söylemeleri gerektiğini nazikçe anlattı.

Kızlar kendi başlarına yapabileceklerini açıklamadan önce bu sahne dört kez daha tekrarlandı. O ve Deacon kaldırımında beklerken onlar verandanın basamaklarını atlayarak çıktılar. Ekim gecesinin keskin havası etraflarında yumuşak bir şekilde esiyor ve mutlu bir şekilde dehşete düşmüş çocukların ciyaklamalarını taşıyordu. Sahne

çocukluğundan anılarla doldu: yastık kılıfını eve taşıdıktan sonra Jess ve Connor ile saatlerce ayıklama ve takas yapma.

Bir grup çocuk önlerindeki kaldırımda hızla ilerliyordu. İleri geri vızıldayan birçok gruptan sadece biriydi.

O ve Deacon kızların tatlı seslerini duyabilecek kadar arkada kaldılar. Sesler hep bir ağızdan "*şeker mi şaka mı*" diye bağırıyor, sonra da ganimetlerini göstermek için geri koşmadan önce "*teşekkür ederim*" diyorlardı.

"Balkabağım çok güzel," dedi Maci.

"Benimki de," dedi Margo. "Ama hâlâ daha fazlasına ihtiyacı var, daha fazlasına!" Bununla birlikte, el ele bir sonraki eve doğru atladılar.

Clare güldü. "Sanırım işi öğrenmeye başladı."

"Bence haklısın. Kapı kapı dolaştığınız ve bahçelerinde koşmanızı istemeyen insanların size şeker verdiği bir geceden daha iyi ne olabilir?"

Meşe ağaçlarıyla kaplı caddede ilerlerken Deacon, "Demek burası senin eski uğrak yerin," dedi.

"Öyle." Tatlı bir nostalji kalbini sıkıştırdı.

"Hoşuma gitti. Eski kaputuma çok benziyor."

Adam usulca güldü ve kadın, bebek arabasını yanında iten adama baktı. Sokak lambalarının ışığı onun gülümseyen yüzünü aydınlatıyordu. O da gülümsedi. "Ne?"

"Eskiden bu haritaları nasıl çizdiğimi düşünüyordum, en çok şekerini toplamak için stratejik rotalar. Bir tarafta çalışmak diğerine göre daha akıllıca ve daha hızlı."

"Ben bir zig-zagcıyım." Goblinlerin, amigo kızların ve süper kahramanların oluşturduğu manik sürüye baktı. "Kardeşimin sana ne dediğini sormaya neredeyse korkuyorum."

"Aynı durumda benim de söyleyemeyeceğim hiçbir şey yok."

Onların bir *durum* olmasından nefret ediyordu. "Peki bu ne olabilir?"

"Sadece erkek erkeğe konuşmak. Sanırım bir anlaşmaya vardık." Ona seslendi

"Yandaki ev," dedi ve sokağın aynı tarafında bulunan yandaki evi işaret etti.

"Peki neydi o?"

"Sana zarar vermeyeceğimi." Ona baktı. "Ve incitmeyeceğim."

Bilerek yaptığını hiç düşünmemişti. Bu her zaman insanların incinmediği anlamına gelmiyordu.

Tam o sırada, korkunç maskeli daha büyük bir çocuk ikizlere hırslayarak çılglık atmalarına ve Deacon'ın yanına koşmalarına neden oldu. Onları bir sonraki

bebek arabasıyla beklerken birkaç ev.

Adam geri dönerken göğsünde garip bir çarpıntı hissetti, tıpkı onunla ilk akşam yemeğinde hissettiği gibi. Ve yine ona gülümsediğinde.

Hayır. Ona tekrar aşık olamazsın.

Tehlikede olan çok şey vardı. Düşünülmesi gereken çok fazla küçük kalp vardı. Ama adam onun elini tuttuğunda, bir anda el ele yürüdükleri başka bir zamana geri fırladı.

"Yukarıda insan görüyor musun?" Deacon sağ taraftaki karanlık gökyüzünde yükselen dolunaya bakarak sordu.

"Bu gece olmaz." Onunla birlikte gülmek iyi hissettirdi. "Bu bana seninle sahilde yürümeyi hatırlatıyor."

"Mmm. Kum olmaması dışında," dedi.

"Doğru. Ve daha sıcaktı."

Deacon, "Ve hiç çocuk yoktu," diye dikkat çekti.

"Evet. Bu gerçekten de sahilde yürümeye hiç benzemiyor," dedi ona sırtarak.

Kısık bir kıkırdamayla etrafta koşuşturan kostümlü küçük bedenlere baktı. "Gerçekten öyle değil. Ama güzel." Parmaklarını onunkilerin etrafında biraz daha sıktı.

"Ben de öyle düşünüyorum."

Bölüm 24

CLARE ertesi sabah ikiz yatağında oturmuş, çocukları emziriyordu. Şeker mi şaka mı oyunundan sonra o da kızlar gibi bitkin düşmüştü. Evine döndükten sonra Deacon onların gevşek, yarı uykulu bedenlerini arabaya taşımış ve otele geri götürmüştü. Elbette mantıklıydı. Ama bu onu bir şekilde rahatsız ediyordu. Onunla el ele yürümek çok iyi hissettirmişti, sonra onu çocuklarıyla birlikte yürürken izlemek. bir aile olmadıklarını hatırlatıyordu. Ayrı adresleri ve ayrı hayatları olan karışık bir o ve bu ailesiydiler.

Ama deniyordu. Bunu inkar edemezdi.

Yatak odasının kapısı çatırdayarak açıldı ve Deacon'ın içeri girdiğini hayal ederek kalbi yerinden fırladı. Tam olarak örtünmüş sayılmazdı. Yaptıkları onca şeyden sonra utanmak tuhaftı belki ama birlikte olmaları, birlikte oldukları anlamına gelmiyordu.

Kapı yavaşça sonuna kadar açıldığında ve üç yaşında, aynı pijamaları giymiş iki afacan yatağına tırmandığında rahatladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu içlerinden biri. Soranın Margo olduğundan oldukça emindi. Maci'nin r'leri atlamasının ötesinde Clare, Margo'nun geniş gözlü heyecanlı bakışı gibi daha ince farkları öğreniyordu, Maci ise daha yavaş, daha çalışılmış bir yaklaşım sergiliyordu.

"Bebekleri besliyorum." Yer açmak için bacaklarını yukarı çekti ve onlar da yaklaşıp yerleştiler.

"Bizim bir annemiz yoktu," dedi Margo. "Bir babamız ve biberonlarımız vardı."

"Bu çok iyi. İyi bir baban var."

Başparmağı ağzında olan Maci, diğer küçük elini Clare'in saçlarının arasına sokarak ona sarıldı.

"Onları bir kedi gibi besliyorsun," dedi Margo. "Yavru kediler gibi ve sen de anne kedisin."

Claire güldü. "Evet." İkisi de miyavlamaya başladığında tekrar güldü.

Kapı aralığındaki hareketi fark etti ve Deacon'ı görmek için başını kaldırdı. Yüzünde çok tuhaf bir ifade vardı. Yakalanmıştı, elleri doluydu ve gidecek hiçbir yeri yoktu, onun dikkatli bakışları altında titredi.

Margo sürünerek yaklaştı. "Sütü oraya nasıl koydun?" "Şey...

Ben koymadım. Kendiliğinden geldi."

"Nasıl?"

Deacon odaya girdi. "Özür dilerim. Benden kaçtılar. Haydi kızlar." Kapı aralığında durduğu yerde onları kendisine doğru yönlendirdi.

"Ama biz Cware'e yardım ediyoruz."

"Eminim öyledir, ama hadi gel ve çöreğini bitir. Clare'in televizyonunda bir program buldum."

Yanlarına geldi ve onları teker teker yataktan kaldırdı, ayaklarının üzerine koydu ve kapıya doğru yöneltti.

Margo çıkarken arkasını döndü. "Çöreklerimizi yedikten sonra geri gelip sana daha fazla yardım edeceğiz. Tamam mı?"

"Tamam," dedi arkalarından gülümseyerek.

"Bunun için üzgünüm. Meraklılar." "Bu iyi bir şey."

"Çoğu zaman. Hayvanların etrafında olmanın ne kadar çok uygunsuz soruya yol açtığını bilseniz şaşırırsınız."

Yatağın yanına geldi, o kadar yakındı ki kokusunu alabiliyordu. Yeni duş almış, tıraş olmuş ve tam anlamıyla bir erkekti. "Sorun değil. Onlar çok değerli. Gerçekten." Deacon'dan küçük parçalar. Kalbinin parçaları. Onun için dünyadaki en önemli insanlar.

"Senden hoşlanıyorlar."

"Sanırım yavru kedilerim olması hoşlarına gidiyor." "Ve senin bir anne kedi olman."

Bakışları kızın yüzünden göğüslerine kaymadan önce bir gülümseme paylaştılar, oğlanların yüzleri tarafından biraz örtülmüştü ama görülecek çok şey vardı. Aynı anda ikisini birden emzirdiği için kendini örtmesi mümkün değildi.

"Çok sevimliler," diyerek kızlarına döndü. "Cidden belki de şimdiye kadar gördüğüm en sevimli çocuklar."

Gülümsedi. "Teşekkür ederim. Elbette

önyargılıyım." "Ve sen iyi bir babasın. Bu çok açık."

"Çok komik, bunu daha önce hiç görmemiştim. Bu şekilde değil. Sanırım ben de merak ediyorum. Sakıncası var mı?" Yatağın yan tarafını işaret etti.

"Hayır," dedi, o otururken nefesini tutarak. Adamın gözlerindeki bakış, dudaklarındaki rahat kıvrım, her şeyi daha önce gördüğünü bir kez daha düşünmesine neden oldu. Yüzü alev alev yandı ve onun da böyle düşünüp düşünmediğini merak etti.

Adam daha yakına eğildi ve bir an için adamın onu öpeceğini düşündü. Bunu yaparsa ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Elini kaldırıp Parker'ın tüylü başının üzerinde nazik parmaklarını gezdirdi ve kız nefesini tuttu. Büyük el, uzun küt parmaklar göğsünden birkaç santim ötede hareket ediyordu.

Ona orada dokunmuş, onu orada öpmüştü. Hatırladıkça içini sıcak bir sızı kapladı. Adam arkasına yaslanıp aralarında küçük de olsa bir boşluk bırakana kadar tam bir nefes alamadı.

"Görünüşe göre iyi besleniyorlar," dedi.

"Evet." Hâlâ çok yakındı, hâlâ kalbinin hızla çarpmasına neden oluyordu.

Ona ne kadar kızgın ve incinmiş olduğunu söylemeyi hiç planlamamıştı. Saatlerce sahilde oturup tuzlu esintinin gözyaşlarını kurutmasına izin verdiğini ve onun tek kelime etmeden gitmesine neden olacak nesi olduğunu merak ettiğini bilmesine izin vermeyi reddetti.

"Onları beslemeyi bitirdikten sonra giyinip dışarı çıkaracağım."

Ayağa kalkmadan önce bakışları onunkilerle buluştu. Gözlerindeki bakış için üzgündü, kovulduğu için biraz üzgündü, ama tam yanında otururken, kalbi patlayacak kadar sevgiyle doluymuş gibi bebeklerine bakarken bu koruyucu duvarı korumak çok zordu.

Onun da kalbi doluydu.

* * *

Kızlar televizyonun önünde otururken, DEACON mutfakta oturuyordu. Clare'in emzirirkenki görüntüsü beynine kazınmıştı. Göğsünün yumuşak kabarıklığı ve küçük oğullarının minik dudaklarıyla kaplı meme uçları. İlkel, çiğ ve tamamen dişiydi ve *benim* kelimesi kafasında ve kalbinde yankılanıyordu. Göğsünü dövmek, gururla ulumak ve onu mağarasına götürmek istiyordu. Ona bu kadarını söylerse, deli olduğunu düşüneceğinden ya da çılgılık atarak kaçacağından ya da her ikisini de yapacağından emindi.

Ama ne yaptıklarını, durumu nasıl ele alacaklarını konuşmaları gerekecekti, çünkü o bir baba olmak istiyordu.

oğullarını. Kızlarının erkek kardeşlerini tanımalarını istiyordu. Bunun da ötesinde, tüm bunların altında ve çevresinde Clare'i istiyordu.

O günlerin her ayrıntısı gözünün önüne geldi; sıcak güneş, rahatlatıcı esintiler ve kollarında Clare. Bundan daha mükemmel olamayacağını düşünmüştü.

Ama onu şimdi bebekleriyle görmek. Onu hemen yan odada, göğsünde yaptıkları çocuklarla hayal etmek...

Ona kızlardan bahsetseydi ne olurdu? Gitmeden önce onu görebilseydi? Onu arayabilseydi, onunla konuşabilseydi?

Yumuşak pembe bir kazak ve kot pantolon giymiş olan kadın dışarı çıktığında hâlâ düşüncelere dalmıştı.

"Donutlar için teşekkürler," dedi çikolatalı buzlu çörekten bir ısırık alarak. "Krispy Kreme aldığınız için ekstra puan."

"Rica ederim. Bunu da aldım." Tezgâhın üzerinden bir deste banknot uzattı.

"O da ne?"

"Para için," dedi, sanki bu çok açık değilmiş gibi.

"Neden?"

"Çünkü bebekler pahalıdır. Bebek bezleri, kıyafetler ve her şey."

"Param var. Birikimim vardı ve apartman dairesini sattıktan sonra Chicago'da. Adam paranın bende kalması için ısrar etti."

"Yani eski karımın parasıyla oğullarımın bezlerini mi alıyorum?" Kaşlarını çatarak cüzdanını açtı ve daha fazla banknot koydu.

Ona donuk bir bakış attı. "Ciddi olamazsın." "Oh, çok ciddiylim."

"Saçmalıyorsun," dedi, çöp kutusuna giden küçük alanda onun etrafından dolanarak. "Senin çocukların var, Deacon. Senin paranı almayacağım."

"'Çocuklar' derken sadece kızları mı kastediyorsunuz?" Adam kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Çünkü benim aslında dört çocuğum var."

Durdu ve onunla yüzleşti. "Evet. Ödeyeceksin. Eğer nafaka ödemek istiyorsan, tamam."

Bu işin gidişatından hoşlanmamıştı. Nafaka konusu velayet ve ziyaret konusuna dönüşmüştü ve bu şekilde ilerlemesini istemiyordu. Daha fazlasını yapabileceklerine onu ikna etmek için zamana ihtiyacı vardı. Daha önce oldukları yere geri dönmek ve sonra ilerlemek için zamana.

"Ocak ayında işe geri döneceğim," dedi. "Eğer kreş konusunda yardım etmek isterseniz, bu harika olur."

"İşe dönmek zorunda değilsin." *Ne diyorum ben? İki şehirde iki evi idare edebilir miyim?* Ama işe girerse lojistik işleri daha da zorlaşacak.

"Geri döndün mü? Kızlar bebekken mi?"

Cevap vermeden önce zar zor durakladı. Bu kaygan bir yokuştur. "Evet."

"Kızlara ne yaptın?"

Bir kahkaha attı. "Ben ne yapmadım ki? Annem, kız kardeşim, bakıcılar, iş yerindeki resepsiyonistimiz."

Kaşlarının arasında bir endişe kırışıklığı oluştu. "Yani kreşin iyi bir seçenek olduğunu düşünmüyorsun?"

Başka bir kaygan zemin. "Yapmak zorunda olmadığınızı söylüyorum. Seçenekleriniz var. Bunu bir düşün." Ve belki de çocuklarla evde kalmak isterse, bu ona biraz zaman kazandıracak ve ikna etmek için eline koz verecekti.

Ona bir aile olabileceklerini söyledi. Sadece ona daha önce sahip oldukları şeyleri hatırlatmak için onunla daha fazla zamana ihtiyacı vardı.

Yanılmıyordu. Onun da bunu hissettiğini biliyordu. "Ve düşünecek başka bir şey daha var. Şükran Günü."

"Daha yeni Cadılar Bayramı'nı kutladık," dedi kahvesinden bir yudum alarak. "Biliyorum ama Ohio'ya gelmeni istiyorum."

Kahvesini indirdi. "Senin evine mi?"

"Evet. Evime. Şey, ailemin evine. Sonra da benim evime."

Mutfağın kısa boyunda volta atıyordu. Parker'ı biraz daha yakından tutuşunu, yanağını başının üstüne bastırışını gözden kaçırmadı.

"Yemek için mi?"

"Evet." Gülümsedi. "Genelde yemek olur. Hindi ve turta."

"Bilmiyorum."

"Ailene gitmeyi mi planlıyordun?"

"Emin değilim. Buraya gelemezler ve bizim de seyahate hazır olduğumuzu sanmıyorum."

"Kardeşin burada olmayacağını söylemişti. Sen zaten Jess'in kayak yapmaya gidiyordu. Ve senden asla yalnız seyahat etmeni istemem. Bunu istemezdim. Uçakla gelip seni alırım, sonra da seninle dönerim. Arabayla da gidebiliriz ama bebeklerle birlikte herkesin elini taşın altına koyması daha kolay olur."

Birkaç uzun saniye boyunca cevap vermedi. "Sadece bir düşün. Seni orada istiyorum. Karmaşık ve gürültülü olacak ve şüphesiz pişirmedığım çok fazla yemekle dağınık olacak."

Gülümsedi. "Buna nasıl hayır diyebilirim ki?"

"Umarım yapamazsın."

Çocuklar söz konusu olduğunda sert düzenlemelerden çok fazla bahsederek onu köşeye sıkıştırmaktan korkuyordu. Çok fazla şey söylemekten korkuyordu.

Yeterince konuşamamaktan korkuyorum.

Parmağını çenesinin altına sokarak yüzünü yukarı kaldırdı. "Clare, neden seni aradığımı sanıyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Bilmediğine emin misin?"

Bir elini kızın ensesinden geçirip saçlarının arasına soktu ve onu orada tuttu, dudakları niyetini okuyabilecek kadar uzun süre kızın dudaklarının üzerinde gezindi.

Adamın ağzı Clare'in ağzına inerken, Clare'in zihninde anılar ve arzularla birlikte sorular da dolaşıyordu.

Onun yanında neden bu kadar çaresizdi? Sadece dudaklarına dokunmak bile ona duyduğu özlemi kolayca harekete geçiriyordu. Öpücük derinleşti ve adamın tadı tıpkı hatırladığı gibiydi. Dudakları yumuşak ve ikna ediciydi. Tüm sağduyusunu gölgelemeye ve vücudunun gevşeyip ısınmasına yetecek kadar. Onu istemek istemiyordu ama istiyordu.

"Cware!" Maci bağırdı. "Siz bebekler yine yalan söylüyorsunuz!"

Deacon başını kaldırıp onun gözlerine baktı. Adamın sıcak nefesini yüzünde hissetti ve başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdiğinde ürperdi.

"*Bebeklerinizi* alsanız iyi olur," dedi ve ona gülümseyerek onu bir su birikintisi içinde erimeye bıraktı.

Bölüm 25

"BUNU NEREDEN BULDUN?" Clare, altın püsküllerle kaplı, pırıl pırıl parlayan diz boyu bir yeleği havaya kaldırdı.

Jess gülümsedi. "Goodwill, sanırım. İkinci yılımızda yetmişler temalı bir mikser içindi."

Clare onu arkadaşına fırlattı, o da sırayla yerde yığınları ayırıyor ve bebekleri araba koltuklarında sallıyordu. "Yüz tane çirkin lamba püskülüne benziyor."

"Ha." Eşyaları çıkarmaya devam ettiler, onları evet, hayır ve belki yığınlarına ayırdılar. "Şükran Günü için gidiyor musun?" Jess sordu.

"Bilmiyorum," dedi Clare, bir kol dolusu daha almak için dolaba geri dönerken. Jess projeden söz ettiğinde Clare hemen atlamıştı. evden çıkmak için bir şans. Üst raftan bir yığın kazak aldı ve onları yatağa doğru götürdü. "Bir parçam bunu istiyor."

"Ve bir parçan istemiyor mu?"

"Sanırım. Gitmek istemediğimden değil, sadece gitmem gerektiğinden emin değilim." "Hmm. Hala ondan etkileniyor musun?"

"Onu seviyorum. O harika bir baba."

"Ben bunu sormadım. Kısa bir süre önce ona aşık olmuştun." "Bu farklıydı. Spontane, karakter dışı ve... ve... bakın nasıl bitti."

"Evet. Bak sonunda ne oldu." Jess, Patrick'i araba koltuğundan kaldırdı ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Çok güzeller. Paylaşmamakla çok kötü ediyorsun. İki yavrum olsaydı birini sana verirdim. Ateşli ikizlerle tanışsaydım, birini sana verirdim."

Clare güldü. "Hayır, gülmezsin."

"Haklısın. Yavru kardeşler bir arada kalmalı. Ama gerçekten, her şey yoluna girebilir."

"Neden fikrini değiştirdin?"

"Seksi olduğu için mi? Şaka yapıyorum. Sayılır. Bekar bir babanın son derece çekici bir yanı olduğunu kabul etmelisiniz. Sadece bu da değil, küçük kızlarını çok seven bir adam. Gösterdiğin resimlerden bahsetmiyorum bile.

Bebekleri tutarken çekilmiş bir fotoğrafı var. Kesinlikle çaba gösteriyor, yani... Bilmiyorum. Belki de."

Clare içini çekerek Parker'ı beslemek için araba koltuğundan kaldırdı.

"Ben

Şu anda karar vermem gerekip gerekmediğini bile bilmiyorum. Zamanın yarısında uyanık olup olmadığımı bile bilmiyorum. Geçen gün elbisemi, çoraplarımı ve ayakkabılarımı giydim ve tam kapıdan çıkıyordum ki iç çamaşırlarımı unuttuğumu fark ettim. Kim *iç çamaşırlarından* önce ayakkabı mı

giyiyor?" Jess güldü.

"Önce ebeveyn olmalıyız. Kafamın karışmasına izin veremem. Ve Deacon kafamı çok karıştırıyor. Bana her baktığında." Ve kendini aptal hissettiği için Jess'le paylaşmadığı mutfaktaki öpücük, ona karşı verdiği ve kendi kontrolünde değilmiş gibi görünen fiziksel tepki. Aptal, zayıf ve korkak. Çırpınmalar ve mırıldanmalar için zamanı yoktu.

Bir de diğer taraf vardı, arkadaşlık tarafı. Soruları için gittiği ilk kişiydi, bebeğini paylaşmak istediği ilk kişiydi kilometre taşları. Yine de onun sesini duyduğunda kalp atışlarının hızlanması onu dehşete düşürüyordu.

"Ona aşık olamam Jess. Yapamam," dedi usulca. "Birlikte çocuklarımız var. Sonsuza dek birbirimize bağlıyız. İşleri olduğundan daha da karmaşık hale getirmemize gerek yok."

Jess, Clare'in evlenmemesiyle başlayan durumu özetleyerek, "İşlerin nasıl daha karmaşık hale gelebileceğinden emin değilim," dedi.

Tanrım. Her şeyi tekrar dinlemek daha da kötüydü. "Sanırım ne demek istediğimi anladın."

Jess'in yüzü düştü. "Kahretsin. Niyetim bu değildi."

O GECE, CLARE'in telefonu çaldı ve gelen FaceTime aramasının sinyalini verdi. Arayanın Deacon olduğunu biliyordu. Bunu kızlar yattıktan sonrası için planlamışlardı. Yine de onun sesini duymayı ve yüzünü görmeyi dört gözle bekliyordu. Ve sadece çocuklar hakkında değil, onun günü ve kızlar hakkında da konuşmak istiyordu. Duş alıp azıcık makyaj yaptıysa Jess'i suçluyordu.

Tabii ki hemşirelik yapmayı planlamamıştı.

"Hey," dedi ve kanepenin yastığına dayadığı iPad'ini düzeltti, böylece onu görmeyecekti.

"Hey. Benim çocuklar nerede?" diye sordu.

"Parker beşiğinde, Patrick de... burada."

"Nereye? Tutun onu."

"O, umm... yemek yiyor. Şey, belki de gerçekten uyuyor." Kadın onu meme ucundan çekmeye çalıştı ve adam bir itirazda bulundu.

"Sanırım değil," dedi Deacon kıkırdayarak. "Sorun değil. Yemeğini bölmek zorunda değilsin. Ama... biraz ayarlarsan onu hâlâ görebilirim."

"Hiç sanmıyorum." Şimdi de telaşlanmıştı. "Özür dilerim. Ziyaret için uyanık olacaklarını düşünmüştüm. Sürekli bir programın oluştuğunu görüyorum. Uzaktaki bir gemi gibi."

"Sence ne kadar uzakta?"

"Uzak. Ve sisle çevrili. Aslında, zar zor seçebiliyorum."

Deacon güldü. "Eh, bir programa başlar başlamaz büyüüp değişecekler ve siz alışmaya fırsat bulamadan programın tarihi geçmiş olacak."

"Sana zarar vermemi mi istiyorsun?"

Yine güldü. "Kızların dans resitali nasıldı?"

"Güzeldi. Daha çok seans sonu şeyiydi. Peri kanatları ve bir sürü zıplama. Kabloluydular. Sadece onları içeri tıktım."

Onun sesindeki gülümsemeyi ve sevgiyi duyabiliyordu. Kendi göğsünde bir sızı hissetti. "Keşke ben de görebilseydim." Sadece atlıyor olsa bile.

"Yarın için iki ameliyat iptal edildi." "Oh, gerçekten mi? Ne oldu?"

"Bir köpek sahibi ikinci bir görüş almak istiyor. Bu köpeğin dördüncü çorap yutuğu olduğu için anlaşılabilir bir durum. Diğeri bu sabah vefat etti. Biz

kanserli bir tümörü çıkarmak için ayarlandı." "Ah, özür dilerim."

"Teşekkürler. Kesinlikle işimin iyi kısmı değil. Mesele şu ki, Jax diğer ikisini halledebileceğini ve hafta sonu onları kontrol edebileceğini söyledi. Yani, eğer sakıncası yoksa, gelebilirim. Sadece bir gece için ve Cumartesi günü oldukça erken dönmem gerekecek ama yarın sabah orada olabilirim. Eğer sorun olmazsa."

"Elbette sorun değil. Sormana gerek yok. Kızları görmeyi çok isterim."

Tereddüt etti. "Bu sefer sadece kendimi düşünüyordum." "Oh."

"Ailem zaten kızlarla bir gece geçirmeyi planlamıştı. Yeğenlerimi de alacaklar. Yeğenim için bir doğum günü partisi. Sanırım pes ettim."

"İstemedin mi?"

"Bilmiyorum. Hayır, ama önlük bağlarını gevşetmeye çalışıyorum. Ailem bana sürekli o yaşlarda geceyi büyükannem ve büyükbabamla geçirdiğimi hatırlatıyor."

Dinliyordu ama bir yandan da onun burada olduğunu düşünüyordu. Onunla vakit geçirmek. Sadece onunla.

"Senin için sorun olur mu? Bir otel bulacağım."

Jess'in onunla yalnız kaldığı için gergin olduğu yönündeki suçlamasını düşündü. "Hayır, bunu yapmak zorunda değilsin."

"Emin misin?"

"Evet. İyi olacak. Fazladan eller." Onun ellerini düşündü ve tüm zaman boyunca bebek bezi değiştirmeyeceklerini düşündü.

* * *

"Gölün etrafında üç tur atmaya çalışıyorum," dedi Clare, Deacon bebek arabasını evinin yakınındaki küçük bir park gölünün etrafında iterken. "Sadece yürüyorum. Yaklaşık üç mil."

Saat neredeyse üçtü, esinti serindi ama güneş sıcacıktı. Yaprak yığınları taş döşeli yürüyüş yolunda takla atıyordu. Öğle yemeğinden önce gelmesi planlanmıştı. Aslında neredeyse ikiye kadar gelmemişti.

Ama hala öğleden sonrası vardı. Ve bu gece.

Üç tur attıktan sonra Clare'in rutini olduğu üzere küçük bir kafeye kahve içmeye gittiler.

"Clare!" Tezgâhın arkasındaki genç adam haykırdı. "Bebeklerimi göreyim!"

Senin bebeklerin değil, ahbap. Adam onları karşılamak için yanlarına geldiğinde Deacon kaskatı kesildi. Onu ölçüp biçti. Tahminine göre yirmili yaşların başındaydı ve bir baristadan çok bir futbolcuya benziyordu.

"Deacon, bu Jeff. Jeff, Deacon."

Deacon elini sıkarken bir saniye daha dayandı ve Jeff de öyle yaptı.

"Ah," dedi Jeff, elini yanına bırakarak. "Sen-"

"Baba," dedi Deacon ve Clare'in sırtının üst kısmına sahiplenici bir el koymaktan kendini alamadı. *Ve o da benim.*

"Jeff mimarlık okulunu yeni bitirdi," dedi Clare. "Jeff mimarlık ve crème brûlée latte ile sihirli bir dokunuşa sahip. Cidden

Şehirdeki en iyisi."

"Sadece senin için," dedi Jeff ve göz kırpmaya cüret etti. "Benim için de siyah olsun," dedi Deacon.

"Elbette." Ama Jeff durduğu yerden bebek arabasına bakarak kıpırdamadı.

Bu ne sıklıkla oluyor? Clare'le flört eden erkekler? Çok sık olduğuna bahse girerdi ve içinde korkunç bir kıskançlık duygusu kabardı.

"Jeff onlarla çok iyi anlaşıyor," dedi Clare. "Bir sabah buraya zombi gibi girdim ve ikisini de kahvemi içebileceğim kadar uzun süre tuttu. Emzirdiğim için kahvemın yarısını kafeinli, yarısını kafeinsiz yapma fikrini de o buldu."

"Vay canına." Bakışlarını Jeff'e dikti. "Şu kahveleri içmeye ne dersin?"

"Ah. Doğru." Jeff sonunda bir ipucu buldu ve tezgâhın arkasına geri döndü. "Dün gece nasıl uyudular?" diye sordu ve Deacon neredeyse bir dişini kırıyordu.

Gerçekten buraya gelip bu adamla çocuklar hakkında mı konuşuyor? Nasıl uyudukları hakkında konuşmak mı? Kızın nasıl uyuduğunu mu? Jeff'in onu uyurken hayal ettiğine sol taşağı üzerine bahse girerdi. Sapık.

"Oldukça iyi. Deacon bu gece orada olacak ve birkaç şişe deneyeceğiz."

Deacon, Jeff'in gözlerini köpük makinesinden kaldırdığını fark etti.

Aynen öyle, seni latte dangalağı. Orada olacağım. Bütün gece. Sonra başka bir ses cevap verdi, Ama her gece orada değilsin.

Patrick kıpırdandı ve Deacon onu hemen çözdü. "Yola

çıktığımızda muhtemelen sakinleşecektir," dedi Clare.

Yine de onu kucağına almak için kaldırdı. Jeff'e bebeği ondan almaya çalışması için neredeyse meydan okuyordu.

"Buyurun." Jeff kahvelerini tezgâhın üzerine koydu, içeri girdiklerinde olduğundan daha az kendinden emin ve kesinlikle daha az neşeli görünüyordu.

Bölüm 26

KAHVEDEN SONRA, Clare'e geri döndüler ve Clare çocukları emzirirken, adam akşam yemeği almak için dışarı çıktı ve Clare'in bazı temel ihtiyaçlarının kalmadığını fark ettiği için küçük bir market alışverişi yaptı.

Parker'la birlikte sırayla yerde yürüyerek yemek yediler. Clare tekrar hemşireye gittiğinde, kızlara iyi geceler dilemek için aradı ve yakında evde olacağına dair güvence verdi.

Telefonu kapattı ve Clare'in yardıma ihtiyacı olup olmadığını görmek için çocuk odasına gitti. Planörde oturmuş, her iki koluna bir bebek girmiş, yüksek sesle bir çocuk kitabı okuyordu. Kapı aralığında, sanki uyanık ve anlayacak yaştaymışlar gibi her biriyle konuşmasını, onlara ay ve yıldızları anlatmasını dinledi. Her yumuşak kelimede biraz daha aşık oluyordu.

Kadın sözlerini bitirip ayağa kalktığı anda, adam boğazını temizleyerek içeri girmeden önce varlığını hissettirdi. Parker'ı ondan aldı ve kardeşinin yanındaki beşiğe yatırdı. Birlikte başlarında durup uyumalarını izlediler. Hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişti. Eğer kızları da orada olsaydı, bu an mükemmel olurdu.

Parmak uçlarında dışarı çıktılar ve adam kanepeye oturdu. "Bir içki ister misin?" diye sordu.

"Hayır, ben iyiyim."

Kendine bir bardak su aldı ve kanepede ona katıldı, dokunmuyordu ama ilerleme kaydettiğini düşünmesine yetecek kadar yakındı. Geçen haftaki öpücük, tek düşünebildiği başka bir öpücük olana kadar rüyalarını doldurmuştu. Tekrar. Daha fazla.

Onu istiyordu, aylar öncesinden daha az değil. Belki daha fazla. Vücudunu kendi vücuduna bastırmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamadan ona bakamıyordu. Elleri her dokunduğunda ya da vücutları her sürtündüğünde tansiyonu fırlıyordu.

Önündeki masadan kumandayı aldı. "Film izlemek ister misin?"

"Elbette. Ne yaparsan yap."

Kanal rehberinde gezindi. "Kahvecinin benden hoşlandığını sanmıyorum."

"Kahve adamım mı?"

"Mmm. Bence senden hoşlanıyor."

Ona bakmak için döndü. "Bu seni rahatsız ediyor

mu?" "Ondan ne kadar hoşlandığına bağlı."

"Ondan hoşlanıyorum. Küçük bir kardeş gibi," diye ekledi gülümseyerek.

"İçki içecek yaşta bile değil, biliyorsun."

Bu onu biraz daha iyi hissettirdi ve koltuğun arkasındaki kolunun aşağı kayarak kadının omuzlarını çevrelemesine izin verdi. Kız ona doğru eğildiğinde kendini *çok* daha iyi hissetti.

"Ah, sana sormak istiyordum, sence kızlar iletişim kurdular mı? En başından beri?"

"Öyle olduklarına yemin edebilirim," dedi, anıya gülümseyerek.

"Mırıldanmaları ve birbirlerini anlıyor gibi görünmeleri. Beşiklerinde yatarlardı ve ben de monitörden onları dinlerdim."

"Bu çok şirin. Acaba oğlanlar da bunu yapar mı?" Esnedi ve ayaklarını altına sıkıştırdı. "Maci artık iyi, değil mi?"

"Evet," dedi usulca, sesindeki kendi çocuğu olmayan bir çocuk için duyduğu endişeden etkilenmişti.

"Kızlarla konuştun mu?"

"Konuştum."

"Onlar iyi mi?"

"Evet."

Ona kaşlarını kaldırdı. "Birazını duydum. Seni özleyiyorlar." "Özleyiyorlar.

Ama daha önce geceyi ailemle geçirmişlerdi. Bu bir bazen zorunluluktur."

"Bu endişelenmediğin anlamına gelmez." "Hayır. Etmez."

"Çok zor olduğu için üzgünüm. Bunu nasıl kolaylaştıracağımı bilmiyorum." "Ben de bilmiyorum. Ama her ne sebeple olursa olsun, bulduğumuz yer burası."

Başını kaldırdı, onun gözleriyle buluştu. "Neredeyiz peki? Tam olarak neredeyiz?"

Saçlarını omzunun üzerinden geriye doğru taradı. "Buradayım. Bir şeyleri çözmeye çalışıyorum."

"Sana bir şey sormama izin ver." Doğrulup vücudunu ona doğru eğdi.

"Sence farklı bir yerde tanışsaydık ilgini çeker miydi?"

yer? Kolay, geçici ve karşılıksız olmasaydı? Dürüst ol. Bu noktada birbirimize karşı dürüst olmalıyız."

"Evet. Yapmalıyız. Ve cevabım bilmiyorum. Senin yüzünden değil," dedi çabucak. "Benim yüzümden. İş dışında, o kadar uzun zamandır babalıktan başka bir şey yapmadım ki, daha fazlasına ulaşmak aklıma gelir miydi emin değilim. Eğer yerel bir yerde olsaydım ve kızlar beni ve ben zaten baba moduna doğru ilerliyordum, durup uzanmama izin vereceğimden emin değilim."

"Yani hafta sonlarımı prenses ve peri partilerine giderek, gecelerimi de kayıp Bitty Bear yağmur botlarını arayarak geçiriyorum - eğer bilmiyorsanız, Bitty Baby'nin yardımcısı. Onun da yağmur çizimleri var. Nasıl biriyle çıkılır ve baba olunur bilmiyorum. Denemeyi hayal bile edemiyorum." Başparmağını kızın yanağında gezdirdi ve gözlerinin altındaki gölgelerin o kadar da koyu olmadığını fark etti. "Ama seni bırakıp gidemezdim. Sonra annem aradı, Maci ve..." Gözlerini kısa süreliğine kapattı, sonra açtı ve Clare'in karanlık gözlerine bakarak biraz daha düştü. "Yine de senden uzaklaşamadım. Gitmene izin veremezdim."

"Deacon." Adını fısıldadı, tıpkı seviştikleri gece olduğu gibi ona baktı ve adam mücadeleyi kaybetti, yanağını kavradı ve dudaklarına bir öpücük kondurmak için eğildi. Ona yaklaşmak için duyduğu bu amansız ihtiyaca teslim oldu. Kadın ona açıldı, hissetmesine ve tatmasına izin verdi.

Onun yumuşak ve baştan çıkarıcı ağzını aldı. Bir sonraki nefesinden daha çok ihtiyaç duyduğu şeyi alarak, o da verdi. Yumuşak ve yavaş olan, dudakların ve dillerin çiftleşmesiyle sıcak bir hal aldı.

Kolları omuzlarını sarıyor, parmakları ensesindeki saçlarda geziniyor ve onu çılgına çeviriyordu. Onu yiyip bitirme dürtüsüyle savaştı. Boğazına doğru ilerledi, teninin tatlı tadıyla oyalandı. İçinden hafif bir ürperti geçti ve boynuna doğru gülümsedi. Acele etmeyecek, ona aralarında ne olduğunu hatırlatacak, duvarlarını yıkacaktı.

"Nasıl hep bu kadar güzel kokuyorsun?" "Ekşi tükürük kokusunu seviyor musun?"

Adam onun boynuna gülümsedi.

"Bayıldım." "Ben aynı değilim," dedi usulca.

Şaka mı yapıyordun? Dudaklarını önce kızın yanağına, sonra da kaşına bastırdı ve kızın gözlerindeki belirsizlik ifadesinden nefret etti. "Çok güzelsin." Kadının eli kendi elinin üzerindeyken, başparmağını pürüzsüz cildin üzerinde ileri geri sürtmeyi başardı.

Oğullarının büyüdüğü yerde. Kazağı başından çekip almak ve yerine dudaklarını koymak için can atıyordu. "Eminim çok güzel bir hamileydin."

"Eğer balinaları seviyorsan."

"Evet," dedi, hiç vakit kaybetmeden. "Şarkı söylüyorlar ve inanılmaz yüzme yetenekleri var."

Güldü ve gülüşünün sesi öpücüğü kadar değerliydi. Boğazını ısırdı, dudaklarını kazakla kaplı göğsünün üst kabarıklığı üzerinde ileri geri gezdirdi. Ağzını tekrar buldu, onu uzun ve durgun bir şekilde öptü. Dışleriyle alt dudağını okşadı, sonra dudaklarını çenesinin üzerinde gezdirerek ikisini de çıldırttı.

Parmakları kalçasında esnedi, okşadı ve kazağının eteğinin altında hareket etti. Çıplak tene dokunduğunda inledi. Uzun bir süre beklemiş gibi hissetti. Ona tekrar dokunmak için ömür boyu. Eli daha yukarılara, kaburgalarının üzerine gitti ve göğsünün alt tarafını kavradı. Uzun zamandır kontrol altında tuttuğu ona duyduğu ihtiyaç, içini titretene kadar ürpertti.

"İşler karışabilir," diye fısıldadı kadın, nefesi kesilmişti ve adam dudaklarını kadının boğazına götürdü.

"Olabilir." Boynundan çenesine ve yüzüne doğru öpücükler yağdırdı.

"Deacon." Küçük elini onun göğsüne yasladı. onu iterek.

Başını kaldırdı ve onun güzel yüzüne bakarken şefkat duygusuna kapıldı. Gözleri kapalı, dudakları nemli ve hafifçe ayrıktı. Onu, bir kadını, bu güzel, akıllı, tatlı, inanılmaz kadını sevmeyi hayal bile edemeyeceği kadar çok seviyordu.

Bir insanın bir başkası için umutsuz olabileceği her şekilde umutsuz.

"Eğer denersek ve işe yaramazsa, o zaman oğlanlar ve kızlar..." "Peki ya denemezsek? Denemeyi onlara borçlu değil miyiz?"

Gözleri göğsündeyken bile, duvarlarını yeniden inşa etmek için çabaladığını hissedebiliyordu. "Birlikte olmamız gerektiğini düşündüğün için ya da onur duyduğun için birlikte olmamızı istemiyorum."

"Sebebi bu değil."

"Tamam."

"Bana inanmıyor musun?"

Dudaklarını birbirine bastırdı, yüzündeki belirsizlik o kadar açıldı ki, oraya yazılmış olabilirdi. "Clare." Parmağını çenesinin altına koyarak bakışlarını kendi bakışlarına çevirdi. "Daha önce sana karşı bir şeyler hissettim. Senin de hissettiğini sanmıştım."

Kararsız bir nefes aldı. "Aldım. Yaptığımı sanıyordum. Ama o tatildi. Gerçek hayat değildi."

"Bana oldukça gerçekçi geldi," dedi ve onu da yanına çekerek ayağa kalktı.

Ne yazık ki hiçbir yere gitmemiş olan kazağının eteklerini çekiştirdi. Yüzü hâlâ kızarmış, dudakları nemliydi. Ama gözlerinde hâlâ o lanet yorgunluk vardı. "Yatağa gitmelisin. Ben buradayken biraz uyu. Ben kanepede uyurum. Bana fazladan bir battaniye at yeter."

Ona baktı, kocaman gözleri sormadığı sorularla doluydu. "Tamam. Ya da sen benim yatağımı alırsın, ben de çocuk odasında uyurum."

"Hayır. Kanepe bana uyar."

"Birazdan kalkarlar," dedi beşiğe bakarak. "Aslında, ne zaman böyle düşünsem ve yatağa gitmemeye özen göstersem, saatlerce uyuyorlar. Eğer uyumama izin verirsem, on dakika içinde uyanırlar."

"Eğer öyleyse, ben getiririm. Bir şişe deneyeceğim ve işe yaramazsa seni uyandıracağım."

"Tamam." Odadan çıktı ve birkaç dakika sonra elinde çarşaf, battaniye ve yastıkla geri döndü. Ulaşamayacağı bir yerde durdu. "Deacon, bir şeyler hissettim ama... belki de ağırdan almalıyız."

Yatak takımını ondan aldı ve gülümsedi. "Yavaş yapabilirim."

Kanepeye yerleşti ve bebeklerden gelecek herhangi bir kıpırdanma belirtisini dinledi. Clare dürüst olma konusunda haklıydı. Onu incitebilirdi. Birbirlerini incitebilirlerdi. Bu yavaş gitmek için yeterli bir nedendi.

* * *

CLARE ertesi sabah sessizliğe uyandı. Gri, bulutlu bir ışık odasına yayıldı. Ne kadar yorgun olursa olsun, dün gece Deacon'la kanepede geçirdiği o anlardan dolayı sıcak ve rahatsız bir şekilde uzun süre yatakta uyanık yatmıştı. Ve söylediği her şeyi gözden geçirmişti. Söylediklerini ve söylemediklerini.

Ayakları yere değdiğinde gece aklına geldi. Deacon bebeklerle birlikte kalkmış, yürüyor ve altlarını değiştiriyordu. Onlara biberon veriyor, başka bir seferinde daha ağladıklarını bile duymadan emzirmesi için ona getiriyor, sonra da işleri biter bitmez esrarengiz bir altıncı hisle onları almaya geliyordu. Ne zaman kalkmaya başlasa, o her şeyi hallediyor ve ona uyumaya devam etmesini söylüyordu.

Sabahın solgun ışığında çalışma odasına doğru yürüdü ve Deacon'ı kanepesinde, uzun bacaklarını önüne uzatmış görünce olduğu yerde durdu. Bebekleri, *onların* bebekleri, beyaz Peter Rabbit uyku tulumlarının içinde mışıl mışıl uyuyorlardı. Küçük göğüsleri babalarınınkine doğru inip kalkıyordu. Ve o şarkı söylüyordu, aslında mırıldanıyordu, eski bir televizyon şarkısı.

Onlara doğru sessiz bir adım attı ve zeminin hafifçe gıcırdamasına neden oldu. Deacon'ın gözleri açıldı.

Uyurken giydiği kot pantolon ve lacivert henleyle, geldiği zamanki kadar iyi görünüyordu. Belki de daha iyiydi, çenesinin gölgesi kirli sakalı ve parmaklarıyla taradığı seksi

saçları. "Hey," dedi, sesi cızırtılıydı.

"Hey."

"Uyumana izin vermek istedim. Yeterince mutlu görünüyorlardı."

"Teşekkür ederim." Yaklaştı, adamın yanaklarındaki gözyaşı izlerini gördü ve zırhında acı verici bir çatlak hissetti. Gömmek için çok uğraştığı tüm duygular içinde derinlere kaymıştı. "Bu *Gilligan'ın Adası* mıydı?"

"Evet." Ayağa kalktı. "Bu şarkı beni hep etkiliyor."

"Deacon."

"Ben iyiyim. Birden aklıma geldi sanırım. Oğullarım. Hâlâ yeni, biliyor musun?" "Evet. Biliyorum."

Yanına gitti, uyuyan bir bebeği aldı ve beşiğe yatırdı. Deacon da diğeriyle aynı şeyi yaptı. Sonra kendine engel olamadığı için kollarını adamın beline doladı ve başını göğsüne yasladı. *Bu adam*, diye düşündü.

Kendini düşmekten nasıl koruyabilirdi ki?

"Deacon?"

"Hmm?"

İlk andan beri çok çekici bulduğu yüzüne baktı. "Şükran Günü için geleceğim."

* * *

DEAKON OPERASYONA BAŞLADI Pazar günü Clare için hazırlık

Şükran Günü'nden önce. Kızların beşiklerini tekrar bir araya getirip misafir odasına kurarak işe başladı. Yatak takımları pembeydi ve

yeni bir şey almak için dışarı çıkma fikrini düşündü, sonra Clare'in kendi başına seçmek isteyebileceğine karar verdi. Nasıl olsa bu işte daha iyi olacaktı.

"Hayır, henüz üzerine çıkma," dedi Margo'ya. O ve Maci dönüşümlü olarak onu izliyor, minik parçaları tutup bırakıyor ve bebekler için odalarından oyuncak üstüne oyuncak sürüklüyorlardı.

"Buna ne dersin baba? Arkadaşlarının bebekleri bunu sever mi?"

Arkadaşımın bebekleri. Kalbinin etrafında bir acı alevlendi. Onların kardeşi olduğunu bilmiyordu. Döndüğünde Maci'nin elinde plastik bir prenses asası tuttuğunu gördü. "Henüz bunun için yeterince büyüdüklerini sanmıyorum ama paylaşman çok hoş."

Kızlar paylaşma konusunda çok tatlıydılar ve misafirlik konusundaki heyecanları hissediliyordu. Dün gece bir saat geç kalkmışlardı. onun yüzünden.

İşin püf noktası bazı yerleri çok çabuk düzeltmemekti, yoksa Clare gelmeden önce buralar yine darmadağın olacaktı. Misafir odası, iki küçük canavarını dışarıda tutmak için uğraşıp kapısını kapatabileceği tek odaydı. Clare'in burada, onunla ve onlarla birlikte olmak istemesi önemliydi. Elbette pek çok faktör vardı ama elinden geleni yapıyordu. Onu okul öncesi savaş alanına benzeyen bir eve getirmek olmazdı.

Salı günü, üstesinden gelebileceğinden daha fazla pisliği ortaya çıkardığını fark etti. Çarşamba günü bölgedeki tüm profesyonel servisleri aradı ama hepsinin dolu olduğunu gördü.

Pes ederek aile odasına geri döndü ve süpürmek için kanepedeki her yastığı kaldırmaya başladı. Buldukları onu bile şaşırttı: Japon balıkları, saç bağları, plastik oyuncaklar, meyve çiğnemeleri ve tanımlanamayan bir sürü eşya. Bir şeyleri kazımak için derinlere indi. *Bu da neydi böyle?*

"Margo! Maci! Buraya gel."

Kızlar koşarak geldiler ve onun işaret parmağını görünce durdular.

"Bu koltuk minderinin altında ne var böyle?" İkisi de hemen cevap vermedi.

"Margo?"

"Bu sakız değil," dedi Margo, başını sertçe sallayarak. "Ve bunu ben yapmadım." Sonra koşarak üst kata çıktı.

Yastığa tekrar baktı. Gerçekten de sakıza benziyordu. O anda meleği olan Maci'ye baktı. "Maci?"

Omuz silkti ve kız kardeşinin peşinden koştu.

Daha fazla ezilmiş atıştırmalık çıkardı ve aklına başka bir düşünce geldi.

Yemek.

Cehennem. Ailesindeki Şükran Günü yemeği dışında, onu beslemek zorunda kalacaktı ve fıstık ezmesi ve jöle değil.

Mutfakta bir çarpışma olduğunda nasıl pişirileceğini bildiği şeylerin kısa listesini gözden geçiriyordu.

"Üzgünüm, baba!" Margo bağırdı.

Kimse ağlamadı, o da içini çekti, sabır için dua etti ve hasarı tespit etmeye gitti.

* * *

JESS mutfak taburesine oturmuş, Patrick'in gazını çıkarırken Clare de iki tam sayfa defter kâğıdı uzunluğundaki listesini gözden geçiriyordu.

"O listenin üzerinden beş kez geçtin," dedi Jess.

"Evet, hatırlanması gereken çok şey var."

"Gerginsin."

"Evet, heyecanlıyım," diye kabul etti, başını kaldırıp arkadaşına "duh" der gibi baktı. "Beni annesiyle tanıştırmak için eve götürüyor."

"Gergin olduğun tek şey bu mu?" "Bu yeterli değil mi?"

Jess ona bilmiş bir bakış atarak, "Öyle, ama tek şeyin bu olduğundan şüpheliyim," dedi.

Jess haklıydı. Son ziyaretinden bu yana aralarında belli belirsiz bir değişiklik olmuştu. Tanımlanamayan bir şeydi ve bu onu germekten de öte bir şeydi.

Çocukları babalarını ve ailelerinin diğer yarısını ziyarete götürüyordu. Bu onunla ilgili olmak zorunda değildi. Onlarla.

Kapının çalınması kalbinin yerinden fırlamasına neden oldu. "Henüz burada olamaz." Kapı açıldı ve Connor, "Herkes giyindi mi?" diye seslendi.

"Hayır," dedi Jess, "ama içeri gelin."

"Hey," dedi Clare. "Bugün çalıştığını sanıyordum." Parker'la birlikte aile odasındaki beşiğe doğru ilerledi.

"Uğruyorum. Sadece uğradım. Küçük külçelere mutlu bir Şükran Günü dilemek istedim. Ve tabii ki sana da."

"Peki, teşekkürler. Zavallı anneciğim," dedi ve Parker'ın pijamasını çıkarırken ona gülümsedi. "Her zaman sonradan düşünülen biriyim. Evet, öyleyim. Annen bir

Sonradan aklıma geldi," dedi Parker'a şarkı söyler gibi bir sesle. "Yani hâlâ gidiyor musun?"

Clare kardeşine baktı ve onun bavuluna kaşlarını çatarak baktığını gördü. "Evet. Hâlâ gidiyorum. Çaba gösteriyor. Ben de çaba gösteriyorum. Çocukların iyiliği için."

Connor Jess'in yanına gitti ve Patrick'i onun kollarından aldı. "Hey, küçük dostum. Bugün kim büyük? Ha? Kim büyük?" Bebeği kucağına alıp Sürgülü cam kapılar, hava durumunu ve büyüdüğünde oturup bira içebilecekleri yerleri gösteriyordu. "Onu bu yolculuk için yeterince iyi tanıdığına emin misin?" Connor ona bakarak sordu.

"Mmm. Ziyaretinizin gerçek sebebi. Ve o benim çocuklarımin babası. Onu oldukça iyi tanıyorum."

Connor nefesinin altından homurdandı. "Şükran Günü seyahat etmek için aptalca bir gün."

"Bu benim hatam. Karar vermek için o kadar uzun süre bekledim ki dün için dört koltuk bulamadık."

"Bence seni almaya gelmesi çok hoş," dedi Jess. "Taksiye binip onu havaalanında karşılamana bile izin vermeyecek olması."

"Bence bu çok ürkütücü," dedi Connor. "Yani neden bizden birinin onu havaalanına götürmesine izin vermedi ki? Bu çok garip."

"Beni almaya geliyor çünkü sorduğunda programınızı bilmiyordum ve taksiye binmemi ya da arabayı havaalanında bırakıp döndüğümde çocuklarla eve yalnız gitmemi istemedi."

"Patrick'in bunu giymesini mi istiyorsun?" Jess, göğsünde köpek yavrusu olan lacivert ve kahverengi tek parça bir tişörtü göstererek sordu.

"Evet. Çoraplar da buralarda bir yerde. Önce üstünü değiştirmesi gerekiyor."

"Anladım." Jess bebeği Connor'dan geri aldı ve işe koyuldu. "Babana kakalarını göstermeliyiz. Evet, göstermeliyiz."

Parker o konuşurken gözlerini kırpıştırarak ona baktı.

"Ve bununla birlikte, ben yokum." Connor onu kucakladı ve alnından öptü. "Mutlu Şükran Günleri."

"Sen de."

Jess kısa süre sonra ayrıldı ve o da son dakika eşyalarını toplamayı bitirdi. Tam uyuyan Patrick'i araba koltuğuna oturtuyordu ki kapının çalındığını duydu.

"Babam burada," diye fısıldadı. Ne kadar gergin, hayatından ve geleceğinden ne kadar emin olmasa da gülümsemekten kendini alamadı.

Bölüm 27

"ORADA İYİ MİSİN?"

Clare arkada bebeklerin arasında oturduğu yerden dikiz aynasında Deacon'ın endişeli gözleriyle karşılaştı. Deacon araba kullanmak yerine uçmak konusunda haklıydı. Birkaç saatte bir emzirmek için durmak tam bir kabus olurdu. Uçakta iki çift elleri vardı ve aslında uçuşun çoğunun tadını çıkarabiliyorlardı. Ancak havaalanından yirmi dakikalık yolculuk Parker'ın yolculuğu bitirmeye karar vermesiyle tehlikeli bir hal almaya başlamıştı.

"Evet."

"Onu beslemeniz gerekiyorsa kenara çekebilirim."

"Hayır. Sorun yok. Sanırım bu şişeyi alacak."

"Tamam." Sessizlik içinde birkaç mil yol aldılar. "Yorgun olduğunuza eminim. Ben olsam

Oraya vardığımızda dinlenebileceğini söylemek isterdim ama biliyorum ki bir ev dolusu insan olacak. Özür dilerim. Onları uzak tutmaya çalıştım."

"Sorun yok." Aslında biraz midesi bulanıyordu. Ondan hoşlanırlar mıydı? Balayında birileriyle takıldığı için onun bir sürtük olduğunu mu düşünüyorlardı? Deacon'a bebeklerden daha önce bahsetmediği için ondan şimdiden nefret mi ediyorlardı?

Ailesinin araba yoluna girdiklerinde, Deacon iki eline birer araba koltuğu alarak arabadan indi. Clare, Deacon'ın iki araba koltuğunu da tutup, kazağının içinden bile pazularının esnemesine yetecek kadar kaldırdığında hissettiği sıcaklığa engel olamadı. Ne de olsa o bir kadındı. Yıldızları görene kadar içine girerken o kollara tutunmuş bir kadın.

Kapıda durakladı. "Gergin olma." "Gergin olduğumu nereden biliyorsun?"

"Bir kere, saçını en az yirmi kez kulağının arkasına sıkıştırmışsındır."

Onun haklılığını kanıtlarcasına, tekrar sıkıştırdı. "Sadece iyi bir izlenim bırakmak istiyorum."

"Yapacaksın."

"Hiçbir şey getirmediğim bile. Yemek yok, çiçek yok."

"Bebekleri getiriyorsun. İnan bana, bu daha iyi."

Bebeklere baktı.

"Hey. Bu kısma zaten gelecektik. Eninde sonunda." Onun gözleriyle karşılaştı ve kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Biliyorum."

Dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu. Adamın elleri doluydu ama kızın yoktu ve parmakları adamın ceketinin önünü buldu. Öpücük sona erdiğinde ikisi de gülümsüyordu.

"Tamam," diye fısıldadı onun dudaklarına. "Şimdi daha iyi hissediyorum." Kadın güldü. "Ben de öyle."

Deacon kapıyı açtı ve onu önden içeri aldı. Mutfak adasında duran annesi Clare'in gördüğü ilk kişiydi.

"Oh, gelmişsiniz!" Kendisinden birkaç santim kısa bir kadın, onları selamlamak için ocaktan hızla uzaklaştı.

"Clare, annem, Nancy. Anne, bu Clare."

Deacon'ın annesi yumuşak gri bir pantolon ve soluk mavi bir üst giymişti. Dolgun, çekici bir yüzü ve dostça bir gülümsemesi vardı. Oğlununkiyle aynı renkteki gözleri Clare'in gözleriyle buluştu, nazik ama değerlendirciydi. Clare elini uzatmadan önce ellerini tekrar kalçalarına sildi. "Merhaba."

"Clare," dedi Nancy, elini tutmak yerine onu sıcak bir sarılma için kendine çekti. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum."

"Sen de."

"Ve geldiğin için çok mutluyum." Deacon'ın hâlâ tuttuğu araba koltuklarına yaklaşmak için eğildi. "Şunlara bir bakın!"

Kalın kır saçlı, çarpıcı bir adam bitişikteki aile odasından içeri girdi. Yüzü Deacon'inkine o kadar benziyordu ki Clare, Deacon'ın otuz yıl sonra nasıl görüneceğinden hiç kuşku duymuyordu. "Clare, bu benim babam Bill. Baba, Clare."

Bill onun elini iki elinin arasına aldı ve zaten hoş karşılanmış olan hiss

etti "Bunlar da Parker ve Patrick."

m. "Şuna bakar mısınız?" dedi babası derin bir bariton sesle.

"Clare!" Maci ve Margo babalarını görmezden gelerek ona doğru koştular.

Yakaladı

Onlara yaklaştı, coşkulu karşılamaları karşısında şaşırdılar, sanki yerlerinden ve evinin aksine burada olmasından tamamen daha emin hissediyorlardı.

"Kurabiye gibi kokuyorsun," dedi Clare, burnunu Margo'nun burnuna bastırarak

Saç.

"Kurabiye yaptık," dedi Margo ona, elini gevşeterek.

Maci, "Ve biz de hamur yuvarladık," diye ekledi.

"Kulağa çok lezzetli geliyor. Çok da lezzetli görünüyor." Maci'nin ellerine dokundu.

Sonra da her birinin biraz un kalmış yanaklarını öptü. Başını kaldırdığında, Deacon'ın ablası Alex olduğunu tahmin ettiği bir kadınla göz göze geldi. Clare ayağa kalktı. "Merhaba. Ben Clare."

"Bunu anladım," dedi hafifçe, saldırgan olmadan onu ölçüp biçerek. "Ben Alex. Sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

"Sen de."

"Bu Patrick, değil mi baba?" Margo söyledi. "Ve bu da Parker." Kızlar, yetişkinler tarafından elden ele dolaştırılan ve sevilen bebekleri gösterdiler.

Patrick dudaklarını oynatarak, kızın kedi yavrusu sesi sandığı sesleri çıkardı.

"Konuşacak mısın?" Nancy sordu. "Ne söyleyebilirsin ki? Büyükannenle konuş."

Arka kapı çarparak kapandı ve iki büyük çocuk mutfığa girdi, biri kız biri oğlan, belki on iki ve sekiz yaşlarındaydılar.

"Haydi, M ve M. Sıra sizde," dedi kız. "Oh, hey, Deacon Amca."

"Clare, bu benim oğlum Sean," dedi Alex. "Ve kızım, Lauren." "Aww!" Lauren bebeği daha iyi görebilmek için ayak parmaklarının üzerinde yükseldi.

Annesi tuttu. "O çok küçük."

"Çok büyüdü," dedi Deacon gururla. "Artık neredeyse iki kilo ağırlığında."

Alex Lauren'a gülümseyerek, "Doğduğunda bundan daha ağırdın," dedi.

"Yine ikizler," dedi çocuk amcasına sırtarak. "Dang." "Dang"

deme ve o dolmadan uzak dur," dedi Alex. Sean tencerenin kapağını tekrar kapattı ve döndü. "Neden?"

"Çünkü hepimiz senin pis parmakların olmadan yemek isteriz."

"Neden 'dang' demiyorsun?"

"Dang, dang, dang," diye şarkı söyledi Margo.

Sonra bunun komik olduğunu düşünen ve ilgiyi fark eden Maci de ona katıldı. Deacon'ın babası, "İşte şimdi başardın," dedi. Eğildi ve iki kız da aynı anda. "Benimle gel oğlum. Domino taşlarını kırma zamanı ve sen de oynuyorsun."

"Bebek görevindeyim," diye şarkı söyleyen Alex mutfaktan çıkıp aile odasına doğru ilerledi, sonra durdu. "Sakıncası yok, değil mi? Bebeğini alıp gitmemin?"

Clare, Alex'in gülümsemesine karşılık verdi. "Hayır. Sorun değil. Umarım üzerine tükürmez."

"Ben göz kulak olurum," dedi Deacon, Parker ve bebek bezi çantasıyla kız kardeşini takip ederek.

"Sanki senin gözetimine ihtiyacım varmış gibi," diye mırıldandı Alex. Clare ne yapacağından emin olamayarak olduğu yerde kaldı.

"Alex bebekleri sever," dedi Nancy fırından bir güveç kabı çıkarırken. "Öğle yemeğinden sonra onları elime alacağım."

"Bu çok güzel kokuyor. Ne kadar zamandır üzerinde çalıştığını hayal bile edemiyorum."

Deacon'ın annesi pek telaşlı sayılmazdı ama mutfakta bir amaç uğruna hareket ediyordu. Çok fazla zahmete girdiği belliydi.

"Yardım etmek için bir şey yapabilir miyim?" Clare boş ellerini havaya kaldırdı. "Her zaman iki elim boş olmuyor."

Nancy'nin belki de alışkanlıktan dolayı teklifi reddetmeye başladığını gördü ama sonra düzeltti. "Sanırım ekmekler hazır. Onları çıkarıp şu sepete koyabilirsiniz."

"Elbette." Clare lavaboda ellerini yıkayıp kuruladı ve alttaki fırından iki tepsi ekmek aldı. "Onlarla arası çok iyi," dedi Clare, açık kapıdan ailenin geri kalanının toplandığı aile odasına bakarak. Deacon çocuklardan birini kanepedeki battaniyeye yatırmış, bir yandan da bezini değiştiriyor ve Margo'ya yumuşak ama kararlı bir şekilde onu kucağına alamayacağını söylüyordu.

Nancy baktı ve sonra ocaktaki tencereye geri döndü. "Evet. Gerçekten öyle."

"O benden daha iyi." Boğazının düğümlendiğini hissetti ve son cümlesinde boğuldu.
kelime.

"Ah, tatlım." Nancy yanından geçerken onun omzunu sıktı. "Bunu daha önce hiç yaptın mı?"

"Hayır."

"Evet, öyle. İlk seferinde çok iyi olduğunu mu düşünüyorsun? Olmadığını söyleyebilirim. Bez değiştirmekle ilgili ilk şeyi bile bilmiyordu. Bırak sana yardım etsin. Bunu seninle yapmak istiyor."

Clare başını salladı ama yorumu merak etti. *Benimle mi yapacaksın? Burada, Ohio'da mı? Missouri'de mi?* Sıcak ekmekleri folyo kutusundan dikkatlice havlu kaplı ekmek sepetine taşıdı.

"Deacon çok ciddi bir çocuktu," dedi Nancy ocakta çalışırken. "Her zaman hayvanlarıyla ya da başkalarınıninkiyle ilgilenir ya da yaralıları arardı. İnsanlardan çok hayvanlarla vakit geçirirdi."

"Arkadaşları yok muydu?" diye sordu, Deacon'ı yalnız küçük bir çocuk olarak hayal etmekten hoşlanmıyordu.

"Öyleydi. Sevmesi kolay, atletik. Ama çok ciddi. Fazla ciddiydi. Kızlar bunu değiştirdi. Her şeyi benim yapmama izin verebilirdi ama yapmadı. Baba olmak istiyordu ve her zaman iyi bir baba olacağını biliyordum. Ve iyi bir kocam," diye ekledi yumuşak bir bakışla.

Clare buna ne diyeceğini bilemedi. Annesi çöpçatanlık mı yapıyordu? Rulolarına konsantre oldu. Nancy'nin kızların annesi hakkında ne düşündüğünü merak etti. Onun burada kalmasını isteyip istemediğini.

"Burada neler oluyor?" Deacon mutfığa girerek sordu. "Yerliler dışarıda huzursuzlanmaya başladılar."

"Kız kıza konuşma," dedi annesi kolayca. "Ve parmaklarını da dolmanın içine sokma."

"Evet, hanımefendi. Sanırım Parker acıktı. Sihirli dokunuşum işe yaramıyor." Clare ruloları kapatmayı bitirdi. "Tamam. Onu getireyim."

Oturduklarında Clare kimin kim olduğunu gayet iyi biliyordu. Alex'in kocası Will yumuşak başlıydı ve Alex'in yemek masasında kötü adam olmasına, çocuklarının davranışlarını düzeltmesine izin vermekten mutlu görünüyordu.

Yemek odası masası kristal ve inşaat kâğıdı karışımıyla süslenmişti. Üzerinde hindi el izleri olan iki servis altlığı masanın bir tarafını süslüyordu. Tereyağı ve tuz dağıttılar, yemekleri övdüler ve Alex'in yemek pişirme denemeleri hakkında iyi huylu şakalar yaptılar. Lauren ve Sean kardeşlerin yaptığı gibi birbirlerini dürttüler. Deacon ve babası, Maci'nin patates püresinin altındaki yeşil fasulyeleri sessizce dürtüklemesine kıkırdadı.

Clare anne babasının, anne babasıyla çocuklarının ve kardeşlerinin arasında neler olduğunu görebiliyordu. Her şey sıcak ve sevgi doluydu ve kalbi oğullarının da bunun bir parçası olmasından memnuniyet duyuyordu. Onların bir parçası. Ama o da bir parçası olacak mıydı? Bu, midesine çok fazla hindi gibi oturan bir bilinmezdi.

İŞLERİ BİTTİĞİNDE, erkekler masayı topladı ve annesi de kendi deyimiyle "bebeğini düzeltti". Aile odasında oturdular, tatlıya dalmadan önce yemeğin oturmasını beklediler.

Yıllarca kullanılmış tereyağlı deri koltukların bulunduğu bu odada pek çok güzel anısı vardı. Kırmızı tuğlalı ocakta bir ateş çıtırdıyordu, çerçevelenmiş anılarla kaplı bir şömine rafının altında. Bir evden daha fazlasıydı. Bir yuvaydı.

"Büyükbaba için Şükran Günü gösterisine ne dersin?" dedi babası, kızları sallanan bacağından sıyrarak.

Annesi kucağındaki bebekten başını kaldırıp baktı. "Ah, evet. Büyükbabam için şarkı söyleyeceğine söz vermiştin. Eminim Clare de dinlemeyi çok isterdi."

Biraz daha dürtüldükten sonra kızlar şöminenin önünde durup hindi olmadıklarına sevindiklerini anlatan bir şarkı ve "I'm a Little Teapot" adlı bir başka tatil şarkısını seslendirdiler. Maci konuşmada Margo'nun gerisinde kalsa da hareketlerde ondan daha iyi bir performans sergiledi, kendini coşkuyla şarkının içine atarak herkesi güldürdü.

Daha sonra kız kardeşi Allison'ı arayarak Şükran Günü'nü kutladılar ve ona bebeklerin fotoğraflarını gönderdiler. Öğleden sonra, çoğunlukla kendi işlerini yapsalar da herkesin aynı odada olduğu futbol maçlarına dönüştü. Babası Patrick'i kucağına aldı ve Clare Parker'ı yürüttü, sırtını sıvazladı, geçirmesini sağladı.

Deacon ayağa kalkarak, "Biraz turta yiyebilirim," dedi. "Başka isteyen var mı?" Deacon siparişleri aldı ve kız kardeşiyle birlikte tabakları yerleştirmeye gitti.

"Haklıymışsın," dedi Alex elmalı turtayı tabağa koyarken. "Ondan hoşlanıyorum."

"Bunu tekrar söyleyebilir misin?" "Ondan hoşlanıyorum."

"Hayır, 'haklısın' kısmı."

"Kapa çeneni, yoksa Noel hediyeni geri alırım." Bir kaşık dondurma ekleyebilmesi için Deacon'a tabağı uzattı.

"Hediye almayacağımızı sanıyordum."

"Ama yapıyoruz, o yüzden benimki iyi olsa iyi olur."

Deacon ablasına gülümsedi. Clare'in kendini rahat hissetmesi için hepsini uyarmıştı. Aslında o kadar da endişeli değildi.

"Onun hakkında ne hissettiğini biliyor mu?" Alex yumuşak bir sesle sordu.

"Umm..." Tereddüt etti, ayaklarının üzerinde kayıyordu, konuşmadan tamamen rahatsız olmuştu.

Alex gözlerini devirdi, on iki yaşında mükemmelleştirdiği bir şeydi bu. "Sigortaları attırma. Yani, ona söyledin mi?"

"Tam olarak değil. Yolumuzu bulmaya çalışıyoruz. Onu zorlamak istemiyorum. O ağırdan almak istiyor."

Alex iç çekti. "Erkekler neden bu kadar aptal? Demek istediğim, dünyada görünüşte iyi işliyorsun, ama sonra şaşırdığım anlar oluyor."

Her yerdeki erkekler adına biraz daha kırgın bir şekilde doğruldu. "Çocukları sevdiğimi ve uzun vadede yanlarında olmak istediğimi biliyor. Bunu söyledim." Söylememiş miydi?

"Ve seni işaret ediyor, gerçekten. Peki ya o? Sen ve o?" Sadece ona baktı.

"Basitleştireyim. Eğer çocuklarınızı doğurmamış olsaydı, onu kazanmak için ne yapardınız?"

"Bilmiyorum. Dışarı çıkardık. Ben..." Hüzünlü, romantik Çiçek göndermek gibi fikirler aklına geldi. Ona çiçek falan göndermeliydi.

"Ahh. Ampul." Alex onun kafasına hafifçe vurdu. "Her neyse, *ben* seni istemezdim, ama zevkin hesabı yok." "Çok teşekkür ederim."

Sonraki birkaç saat boyunca kız kardeşinin tavsiyeleri zihninde dönüp durdu. Clare'in ailesinin yanında olması ona kendini bütün hissettiriyordu. Ve daha sonra, onu evinde yalnız bırakacaktı. Alex haklıydı. Clare'e, onu da çocuklar kadar önemseydiğini açıkça göstermesi gerekiyordu.

Sonunda evden çıktıklarında hava neredeyse kararmak üzereydi. Annesinin bebekleri bırakmak istemediği belliydi ama Clare ona ertesi gün kucaklaşmak için gelebileceğine söz verdi. Yemek artıkları, bebek bezi çantaları, bebekler ve uykusunu kaçırmış üç yaşındaki iki çocukla dolu olarak Deacon, Clare'i ilk kez kendi evine götürdü. Umarım sonuncusu olmaz.

Onu bulmadan önce bile o anı hayal etmişti. *Onu eve getirmeyi*. Böyle düşünmüştü. Ama o bir evcil hayvan değildi, bulduğu ve sırf istediği için besleyebileceği bir hayvan değildi. Onun istemesini sağlamak zorundaydı. Onu istemesini. İsteyecekti de.

Bölüm 28

DEACON UYUYAN KIZLARINI ARABADAN TAŞIDI, Clare'in bebek taşıyıcılarıyla birlikte kendisinden önce içeri girmesini bekledi. Clare uzun bir süre,

içeri girdiğinde yavaşça nefes aldı. Bir tatil yemeği için ailesinin evine gitmek denemek için bir adımsa, onun evinde olmak daha da derine iniyordu.

"Saat henüz altı olduğu için bunun gece için ne anlama geleceğinden emin değilim ama duvara tosladılar."

"Bütün gün kestirmedikleri için iyidiler."

"Evet. Onları yatırmam için bana bir saniye verin, ben de size etrafı göstereyim."

Deacon kızları yukarı taşıdı ve Clare'i aile odasında bıraktı. Bebek taşıyıcılarını kanepenin üzerine oturttu ve bir daire çizdi. Şömine tamponları küçük kafaları korumak için yükseltilmiş ocağın kenarlarına dizilmişti. Kızların profesyonel bir fotoğrafı çerçevelenmiş olarak şöminenin üzerinde duruyordu. Yeni doğmuş bir bebek fotoğrafı.

İkizler, mor tığ işi minik bir battaniyenin içinde birbirlerine sokulmuşlardı. Küçük kollarını kavuşturmuş, başlarına kocaman çiçekli bantlar bağlamış uyuyorlardı. Ona çocukların çerçeveli bir resmini vermeliydi. Belki Noel için.

Noel hediyelerini değiş tokuş edecekler miydi? Noel'de ne yapacaklardı? Şu anda bunları düşünemeyecek kadar yorgundu.

Dönerek bebek bezi çantasındaki kullanılmış biberonları aldı ve Deacon'ın kızlarıyla olan yaşamına dair daha fazla işaret bulduğu mutfığa götürdü.

Buzdolabında resimler. Buzluk tarafına bantlanmış bir okul öncesi atıştırma programı. Şişeleri duruladıktan sonra lavabonun üzerindeki pencereden dışarı baktı. Deacon'ın çocuklarıyla oynadığı büyük bir arka bahçe. İkisinin dört çocukla birlikte oynadıkları, oğlanların kız kardeşlerinin peşinden koştukları bir an gözünün önüne geldi.

Lanet olsun. Bunu tekrar yapmayacaktı. Bir hayat ve bir gelecek hayal ediyordu.

Deacon birkaç dakika içinde geri döndü. Kadının elinden ıslak şişeleri aldı ve bir mutfak havlusu çıkardı.

"Evini sevdim."

"İhtiyacım olandan daha büyük," dedi. "Ama arka bahçeyi de es geçemezdim."

Azalan ışıkta görebildiği kadarıyla burası bir çocuğun rüyasıydı. Bahçenin ortasında kaydırak ve maymun çubuklarıyla tamamlanmış bir salıncak seti duruyordu. Bir başka salıncak, geniş bir ahşap kalas, dev bir meşe ağacından sarkıyordu. "Gerçekten harika bir bahçe."

"Evet. Kızları orada oynarken hayal bile edemezdim, onları salıncakta g remezdim, çünkü çok k    lerdi. Kafalarını bile kaldıramıyorlardı. Ama ailem beni bunun çabuk ge e eğine ve sahip olduğumuza memnun olacağıma ikna etti. Çocukların bir eve ve koşabilecekleri bir bahçeye ihtiyaçları vardı."

Oğlanlar için sahip olmadığı bir şey. "Ailen harika." " ok yardımcı oluyorlar. Seni seviyorlar. Ve kızlar seni kesinlikle seviyor. I
"Sanırım beni senin için gözlerini kırpmadan bir kenara atarlar."

"Bu doğru değil. Eminim herkesi seviyorlardır. Çok sevgi doludurlar."

"şaşıracaksın. Markette bir kadın vardı.

"*Siz ikiniz ne kadar tatlısınız, bebek gibi konuşuyorsunuz. Margo ona geri çekilmesini söyledi.*"

Clare güldü. "Bundan daha yüksek puan aldığıma sevindim." Aile odasına ve bebeklere geri döndü. " ıktığın diğer kadınlardan hoşlanmadılar mı?" Yüzünü buruşturdu, beyni ağzına yetişmeye çalışıyordu. " z r dilerim. Ağzımdan kaçtı. Balık tutmuyorum."

"İstersen balık tutabilirsin," dedi rahat bir gülümsemeyle. "Biriyle  ıkmadım. Onlar doğduğundan beri. D ğmelerime dolandıktan sonra seninle yediğimiz o yemek, üç yıldan uzun bir süredir bir kadınla yediğim ilk yemekti."

"Karıştırdım, ha?" O kadar yakın duruyordu ki kokusunu alabiliyordu. İlk andan beri hissettiği o çekimi ve cazibeyi görmezden gelebileceğini düşünmekle aptallık etmişti.

Ailesinin evinde ona dokunmuştu. Sırtında hafif bir el, kanepede otururlarken kolunu ona dolamıştı. şimdi ona dokunmak istiyordu. Onu öpmek istiyordu. Parker'ın başka fikirleri vardı.

Gözlerini kapadı ve i  çekti. "Birileri acıkmış."

Deacon kollarını ona doladı ve başının tepesini öptü. " ok yorulmuş olmalısın."

Öyleydi ama Deacon'ın kollarında dururken kendini gergin ve gergin hissediyordu.

"Gel bakalım. Size evin geri kalanını göstereyim, siz de yerleşin."

Parker'ı serbest bıraktı ve Deacon hâlâ araba koltuğunda uyuyan Patrick'i getirdi. Onu merdivenlerden yukarı çıkardı ve gözleri duvardaki kızların bebeklik fotoğraflarında gezindi.

Koridora ulaştıklarında Deacon, "Banyo bu tarafta," dedi. "Ayrıca misafir odasına da bağlı. Burası da misafir odası. Beşikleri çıkardım. Bütün kızların yatak takımlarını yıkadım."

Oda maviler ve grilerle dekore edilmişti. Siyah demir bir yatağı beyaz bir yorgan örtüyordu ve iki beyaz beşik uzak duvara karşı uç uca oturuyordu.

"Eğer ayrı bir odada daha iyi uyuyacağınızı düşünüyorsanız, alt katta bir oda daha var."

"Hayır. Böyle iyi."

Deacon odayı geçti ve elini beşiğin parmaklıklarında gezdirdi. Kızların küçüklüğünü hatırlayıp hatırlamadığını merak etti. Ya da belki de burada uyuyan oğlanları düşünüyordu. Burada kaldıklarını.

"Bir de beşiğim var, aslında iki beşik. Alt kattalar."

"Onları dışarı çıkardığın için teşekkürler. Tüm bunlar için. Çok zahmete girmişsiniz." "Hayır. Çok fazla değil."

Onu dışarı kadar takip etti. "Burası benim odam," dedi, sağdaki açık kapıyı göstererek. "Efendi aslında alt kattaki diğer oda ama ben şimdilik burada uyuyorum. Onlar bebekken yapılacak şey bu gibi görünüyordu ve şimdi hepimiz buna alıştık. Eninde sonunda taşınacağım."

Odaya lacivert bir yorganla örtülü büyük boy bir yatak hâkimdi. Komodin ve koyu renk şifonyer de buna eklenmişti. Çok erkeksi, diye düşündü ve bu ona yakışıyordu. "Güzel bebek." Yerdeki dev bez bebeği işaret etti.

Yüzünü buruşturdu ve eline aldı. "Sınırlar çizmeye çalışıyorum ama her zaman beni geçiyorlar."

Çok sevimliydi, orada durmuş, bebeği tutuyor ve onun hissettiği kadar gergin görünüyordu. Yine de esnedi.

"Yorgunsun," dedi Deacon. "Onlar da aç." Parker, göğüslerinin karıncalanmasına neden olan kökleme hareketine başlamıştı. Patrick oturduğu yerde kıvranıyordu. "Şişeleri hazırlamamı ister misin?"

Daha önce biberon içmişlerdi ve göğüsleri ağır ve doluydu. "Sanırım ikisini de emzirmeye çalışacağım."

"Tamam. Bebek bezi çantalarını ve bavulunuzu getireyim."

"Teşekkür ederim." Misafir odasındaki yatağa yerleşip iki oğlanı da bağladığında gözlerini açık tutamıyordu bile. Başını arkaya yasladı ve uyukladı.

"Hey."

Clare sarsılarak uyandığında Deacon'ı yatağın kenarında otururken buldu.

Sıcak elini kızın yanağında gezdirdi. "Sana bir film önerecektim ama sanırım işin bitti."

"Özür dilerim."

"Üzülme. İş bitti mi?"

Kadın başını salladı ve Patrick'i aldı, kadın da boştaki eliyle hızla üstünü örttü.

"Bu pijamalar tamam mı?" Bebek bezi çantasından gri bir uyku tulumu çıkardı. "Elbette."

"Yarın akşam yemeğe çıkabiliriz diye düşünmüştüm. Çocuklara bakması için ailemle anlaştım."

"*Bütün* çocuklar mı?" Clare onun aklını kaçırdığını düşünerek sordu.

"Evet. İkisi olacak. Kızları idare etmeye alışkınlar." "Oh." Yanağını Parker'ın başının üzerinde uyuduğu yere bastırdı.

Göğüs. "Bilmiyorum. Onları daha önce hiç terk etmedim."

"Gerçekten yakın bir yere gideceğiz. Ararlarsa beş dakika içinde evde olabileceğimiz kadar yakın." Omzundaki bebekle birlikte doğruldu ve usulca sırtını sıvazladı. "Açık olmak gerekirse sana çıkma teklif ediyorum. İkimiz, dışarıda yemek yiyeceğiz. Sadece yetişkinler."

Gülümsemesi kızın midesini bulandırmayı asla başaramamıştı ve kız da onunla zaman geçirmek istiyordu. "Tamam. Bunu isterim."

* * *

ERTESİ AKŞAM, DEACON banyo kapısını hafifçe çaldı ve Clare cevap vermeden önce yavaşça açtı. Daha önce yaşadıkları yakınlık düzeyine geri dönmeyi umutsuzca istiyordu. "Hey. İçeri girebilir miyim?"

"Elbette."

Clare, onun için kapının arkasına astığı bornozun içinde banyo aynasının önünde duruyordu. Ona baktı, sonra yaklaştı, neredeyse ona dokunma isteğiyle çıldıracaktı. Aynanın yansımasında onun bakışlarını tuttu. "Bunun altında bir şey giyip giymediğini sormamalıyım."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve göz temasını kesti. "Hayır. Yapmamalısın."

Ayağa kalktı, kapı aralığına yaslandı ve onun her bir göz kapağına bir şeyler sürmesini izledi. Her şey çok normaldi. Çok doğaldı. Kendisini burada onun görebildiği kadar net görebiliyor muydu? İkisi, beslenmek için birlikte çalışıyor ve

yavrularına bakmak. İki geceleri yatakta, nihayet, kutsanmış bir sessizlik olduğunda, güneş doğana ve her şeye yeniden başlayana kadar birbirlerinin kollarına sarılıp sevişiyorlardı.

Sabahı sıradan şeyler yaparak geçirmişlerdi. Kahvaltı, bebekleri yıkamak ve herkesi giydirmek. Oyuncakları çıkarıp kaldırıyorlardı. Gerçi Clare'in yanında bunların hiçbiri sıradan gelmiyordu. Öğle yemeğinden sonra bir parka gitmişler, sonra da ofisine uğramışlardı. Jax'le tanışmış ve Jax gururla oğullarını göstermişti. Ve Clare.

"Kızlar yemek yedi mi?" diye sordu.

"Ailem aşağıda, onlara her yeşil fasulye için bir çikolata ile rüşvet veriyorum."

Gülümsedi. "İşe yarıyor mu?"

"Margo'nun tabağının önünde şu ana kadar beş tane sıralanmış durumda. Maci daha iyi bir anlaşma umuduyla direniyor."

"Akıllı kız," dedi Clare.

"Çocuklar uyuyor mu?"

"Henüz değil. Onları daha yeni yatırdım. Karınları doydu ve kurudular ama gitmeden önce biraz daha doyurayım, iyice uyuduklarından emin olayım dedim."

Bunu annesine bırakmayı planlamıştı ama Clare'in uyurlarsa daha iyi hissedeceğini biliyordu. "Tamam. Ben aşağıda olacağım."

Otuz dakika geçmesine rağmen hâlâ gitmemişlerdi ve canı sıkılmaya başlamıştı. Yukarı çıktı ve Clare'i iki oğlunu da sallarken, usulca şarkı söylerken buldu.

Daha önce sadece bir bornozla çok güzeldi ve şimdi kot pantolon, kırmızı bir kazak ve botlarla, bebeklerini kucağında tutarken muhteşemdi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı ona özür dileyen bir gülümsemeyle. "Onları daha önce hiç bırakmamıştım."

"Biliyorum." Odayı geçti ve sessizlikte onun yanında durarak bir eliyle saçlarını okşadı. O, kızlarının asla sahip olamadığı sevgi dolu, sert anne ayısıydı. Ve her şeyiyle sevdiği kadındı.

"Gitmek istiyorum," dedi, düşüncelerinin nereye gittiğinden tamamen habersizdi. "Annene güvenmediğimden ya da güvenmediğimden değil."

"Biliyorum."

Onları kendine yaklaştırdı, başlarına öpücükler kondurdu. "Tamam. Bunu yapabilirim."

Ayağa kalktı ve Parker'ı ondan aldı. "Bu adamı ben hallederim. Sen de seninkini yap."

Bebekleri beşiklerine yerleştirdiler. İki çocuk da kıpırdamadı.

"Çimdiklemek yok," dedi Deacon, kız beşikten uzaklaşmayınca. "Ben olsam bunu yapmazdım."

"Hayır. Tabii ki hayır." Bir elini kızın beline koyarak kapıdan çıkmasına rehberlik etti.

"Çok fazla olmadığına emin misin?" Clare annesine üçüncü kez sordu.

Ve annesi üçüncü kez öyle olmadığına dair güvence verdi. "Bill kızlarla gayet iyi ilgileniyor, bu da benim ellerimi oğlanlar için serbest bırakıyor."

"Biz dönene kadar uyusunlar," dedi Clare, kollarını Deacon'ın kendisine uzattığı ceketin içine sokarak.

"Eminim yapacaklardır."

Sonra her iki kız da büyükbabaları onları gıdıklarken zevkle çığlık attılar. Clare yüzünü buruşturdu ve merdivenlere doğru baktı. Eğer ağlıyorlarsa onları asla terk edemezdi.

Annesi babasına ve kızlara, "Tamam, bunların hiçbirisi yok," dedi.

"Yerleşme zamanı. Hadi kitaplarınızı alalım."

"Ben onları yakalarım!" Margo merdivenlere yöneldi, ama Deacon onu merdivenlerden yukarı ve koridora çıkamadan yakaladı.

"Oh, hayır bilmiyorsun."

"Ben getiririm," dedi babası. "Hangileri olduğunu biliyorum."

Artık çılgın eğlenceleri bastırılmıştı, Margo suratını ona doğru çevirdi.

"Gitmek zorunda mısın, baba?"

"Sadece kısa bir süre için."

"Ama senin ve Clare'in gitmenizi istemiyorum."

Maci yanına geldi, kollarını Clare'e doğru kaldırdı, Clare de eğilip onu kucağına aldı ve ona sarıldı. Deacon annesinin yüzündeki şaşkın ifadeyi kaçırmadı. O da aynı şeyi hissetmişti.

"Güzel kokuyorsun," dedi Maci ve başını Clare'in omzuna koyarak bir tutam saçını bebek parmağının etrafında doladı.

Clare ona yalvaran bir bakış gönderdi ve Clare yalnız kalma konusundaki kararlılığının azaldığını hissetti.

"Belki de-"

Deacon onu evde kalmaya ikna edemedi, "Hayır, yapamayız," dedi. Birlikte geçirecekleri bu zamana ihtiyaçları vardı. "Hemen döneceğiz, bebeklerim." Deacon iki kızını da öptü. "Gizlice girip rüyalarınızı gıdıklayacağım."

Babası en az yirmi kitaplık bir yığınla geri döndü ve kızların dikkatini çekti.

Deacon sonunda Clare'i arabaya bindirdiğinde neredeyse zaferle yumruğunu sıkacaktı. "Fazla uzağa gitmiyoruz. Beş dakika içinde evde olabiliriz."

"Biliyorum. Ben iyiyim." Ceketinin düğmeleriyle oynadı ve az önce telefonunu sıkıştırdığını bildiği çantasına baktı. "Maci'nin sıcak hissettiğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır," dedi göğsünde bir dolgunluk hissederek. "Ama eğer öyleyse, muhtemelen babamla kovboyculuk oynamaktan olmuştur. Onları o kadar kızdıracak ki, biz eve döndüğümüzde mışıl mışıl uyuyor olacaklar. İstersen arayabilirsin. Annem aldırılmaz."

Clare gülümsedi. "Evet, öyle olacak. Ben yapardım. En azından makul bir şey bulmak için garaj yolundan çıkana kadar bekleyebilirim. Mesela eldivenlerimi unuttum. Oh, kahretsin. Eldivenlerimi unuttum."

"Onlara ihtiyacın var mı?"

Dudağını ısırdı. "Yani, sanırım değil, ben-" Gözlerini kısa süreliğine kapattı. "Hayır. Onlara ihtiyacım yok. Üzgünüm."

"Sorun değil. Ben de öyleydim."

"Kızları bu kadar erken mi bıraktın?"

"Ben yaptım." Yüz ifadesi ciddileşti. "İşe geri dönmek zorundaydım. Hayatımın en zor günü. En zorlarından biri." "En zoru neydi?"

"Dominik'ten arandığım gün." "Hayal bile edemiyorum." Başını iki yana salladı.

"Açıklayamadığım bir acı, çok uzakta olmak ve şu ihtimal-" Clare uzandı ve onun boştaki elini tuttu. "Özür dilerim."

Elini sıktı, hiçbir şey söylemedi, söylemek zorunda olmadığını hissederek ısındı.

Oturduktan ve içkilerini sipariş ettikten sonra Deacon bir an Clare'e baktı. Saçları daha önce hatırladığı gibi aşağıdaydı. Yanaklarında ve dudaklarında biraz renk vardı.

"Peki, bu senin kitabındaki randevu tanımına uyuyor mu?" diye sordu, o ilk akşam yemeğini ve randevu tartışmasını hatırlayarak.

Gülümsedi. "Evet. Hatta buna ilk randevu diyecek kadar ileri gidebilirim. Ya da gerçek dünyanın vahşi doğasında bir ilk randevu."

İçkileri geldi ve Deacon kendi içkisini kaldırdı. "Gerçek dünyaya ve ilk randevulara." Bardakları tokuşturdular.

Clare şarabından küçük bir yudum aldı. "Gerçi bitiş çizgisini çoktan geçmişken ilklere geri dönmek tuhaf görünüyor."

"Bitiş çizgisine ulaştığımızı söyleyemem," dedi ciddiyetle. "Bir zafer, bir başarı, evet. İki mükemmel küçük insan, ama kesinlikle değil bitti."

Nasıl cevap vereceğini bilemediği için bakışlarını kaçırdı. Bu iyiydi. Bu ona düşünecek bir şey verirdi. "Önümüzdeki bir saat boyunca bebekler ya da çocuklar hakkında konuşmamayı öneriyorum. Sence bunu yapabilir miyiz?"

"Sanırım deneyebiliriz. Ne hakkında konuşmalıyız?"

"Belki de ilk başta kaçındığımız tüm o şeyler."

Böylece birbirleri hakkında bilmedikleri her şeyi konuştular. İçinde eğlence vardı, keşif ve her ikisinin de gerçekten bilmek istediği hissi. İki saat bir dakika gibi geçti. Üniversite ve ilk işler, İlkokuldaki başarıları ve yenilgileri ve veteriner muayenehanesini açma yolculuğu. Daha uzun kalmak istedi, belki onun da istediğini hissetti. Yine de gönülsüzce hesabı istedi.

"Başardın," dedi ona arabanın kapısını açarken. "Bebekleri ilk kez bırakıyorsun. Bu bir dönüm noktası."

"Ben yaptım." Yüzünü ona döndü, araba arkasındaydı. "Yanımda olmana sevindim."

Eğildi ve dudaklarını onunkilere bastırdı. "Başka bir yerde olmak istemezdim."

* * *

AİLESİNİ çabucak selamladıktan sonra çocukları kontrol etmek için üst kata çıktılar. Önce ikisi de mışıl mışıl uyuyan bebeklere, sonra da kızlara baktılar.

Koridora geri döndüklerinde, "Endişeliydin," diye fısıldadı. "Belki de. Birazcık. Annene söyleme."

Cevabı şeytani bir sırıtış oldu. "Sessizliğim için ne ödeyeceksin?"

"Deacon!"

Endişelenmesine gerek yoktu. Aşağıya indiklerinde ailesi gitmişti. Deacon kanepenin önünde durarak, "Sanırım gittiler," dedi.

Clare ondan birkaç adım ötede durarak, "Sanırım öyle," diye mırıldandı. Ebeveyn yok. Çocuk yoktu. Çocuklar birazdan yemek için kalkacaklardı, sonra da saat iki gibi.

Umarım ondan sonra altı ya da yediye kadar dayanabilirlerdi. Ama şu anda uyanık değillerdi. Kalbi daha hızlı atıyordu.

Deacon onunla yüzleşti, gözleri yüzünde geziniyor, alevleri vücudundan aşağı ve yukarı yalıyordu. "Seni müzik eşliğinde bir yere götürmek istedim. bu gece."

"Neden?"

Kuzuya bakan bir kurt gibi sıırttı. "Buraya gel de sana göstereyim."

Olduğu yerde kaldı.

"Neden korkuyorsun Clare?" Ses tonu alaycıydı ama Clare korkuyordu. Ondan değil, kendinden ve istediği şeyden. Çok fazla istemekten. Adam gözlerini onunkilerden ayırmadan ona doğru ilerledi. Aralarında sadece bir nefeslik hava kaldığında, onun eline uzandı. "Hadi dans edelim."

"Hatırlarsan pek iyi bir dansçı değilimdir."

"Oh, hatırlıyorum," dedi, bundan çok daha fazlasını hatırladığını belirten bir tonda. "Seninle dans etmeyi sevdiğimi de hatırlıyorum."

Deacon'ın kolunun beline dolanması ve parmaklarının onunkilere sarılmasıyla ürperdi. Deacon ne zaman ona dokunsa, diğer her şey yok oluyordu. "Müzik yok."

"Benim ihtiyacım yok. Senin var mı?"

"Hayır." Onun tarafından tutulmak çok iyi hissettiriyordu. Yanağını onun göğsüne yasladı ve adam onları yavaş bir daire şeklinde hareket ettirdi, danstan çok bir sallanma gibiydi.

Onun kokusundan ve kollarında hissettiği güven duygusundan sarhoş olmuş bir halde, kendini yönlendirilmesine izin verdi.

"İlk dans ettiğimiz zamanı hatırlıyor musun?" Adamın yanağı kızın başının yan tarafına yaslandı ve kız onun sıcak nefesini saçlarında hissetti.

"Evet." Bunu birçok kez düşünmüş ve unutamadığı için kendinden nefret etmişti.

"Bu çok güzel," diye fısıldadı. "Bütün çocuklar üst katta uyuyor, ebeveynler sessizlikte yalnız. Buna alışabilirim."

Deacon'ın eli kadının sırtında tehlikeli bir şekilde aşağı kaydı. Çoktan kaynaşmışlardı, vücut vücuda, göğüs uyluğa. Sıcak dudaklar önce kulağında, sonra boynunda oynadı ve bacaklarının arasında anında bir zonklama hissetti.

Arzuyla titrerken bile, ona uçurumun kenarına çok yakın olduğunu, kendini düşmekten alıkoyamayacağını söyleyen uyarı zillerini duymazdan gelmeye çalıştı. Bu işi ağırdan almak değildi.

Ve böylece gerçek bir pişmanlıkla ondan uzaklaştı.

Adam iç çekti ve kadın onun hayal kırıklığının o anı gölgelediğini hissetti.

Nefesini içine çekerek şömineye ve kalbinin kendi kızı olmasını dilediği kızlarının resimlerine döndü. Her şeyin bu şekilde, belirsiz ve kafası karışık olmasını istemiyordu. *Kendisinin de* böyle olmasını istemiyordu. Ama gelecek ve içinde barındırabileceği her şey bulanık bir parıltıdan ibaretti ve ayrıntıları anlayamamaktan nefret ediyordu. "Sence de bu konu hakkında konuşmamız gerekmiyor mu? şeyler?"

"Ne gibi?"

Ona doğru döndü, gözleri hayal kırıklığı gözyaşlarıyla yanıyordu. "Ne gibi? Çocuklarımız olduğu ve iki farklı eyalette yaşadığımız gerçeği gibi! Geleceği göremiyorum ve ne yapacağımızı bilmiyorum ve bu beni deli ediyor." Ağlamak istemediğinden, ağlamamak için dudağını sertçe ısırды.

"Tamam," dedi Deacon, ona uzun ve düzgün bir bakış atarak. "Lojistik hakkında konuşabiliriz ama önce bunu konuşalım. Ben sana aşığım."

Clare ona bakarken midesinin alt kısmının düştüğünü hissetti. "Evet.

İşte bu kadar. Bir süredir bunu söylemek istiyordum."

Birden fazla adam onu sevdiğini düşünmüştü. Birden fazla adam hatasını anladı.

"Ben..." diye kekeledi. "Bunu nasıl söylersin? Sadece birkaç gündü. Sadece-"

Ona doğru bir adım attı, kahverengi gözleri öfkeliydi. "Bana ne kadar sürdüğünü söylemene gerek yok. Ben oradaydım. Ve bunun bir fantezi olduğunu söyleme. Ben aptal değilim. O zaman ne hissettiğimi biliyorum. Şimdi de ne hissettiğimi biliyorum."

"Senin aptal olduğunu düşünmüyorum." Başı gerçekten dönüyordu ve tam olarak nefes alamıyordu. Bir şey söylemek üzereydi, çok mantıklı bir şey ve şimdi ne olduğunu düşünemiyordu.

"Clare." Onu nazikçe omuzlarından tuttu. "Aramızda bir şey var. Olduğunu biliyorsun. Seni birlikte olmamız gerektiğine ikna etmem için bana bir şans ver." Gülümsedi. "Bana daha önce tüm insanlığı kurtarmam için bir şans vermiştin. Bu sefer sadece bir adamı kurtarmaya çalışıyorum."

"Deacon." Elini onun göğsüne koydu, kendini tutamadı. "Kendini affettirmene gerek yok. Sen yanlış bir şey yapmadın." Yüzüne dokunmak için uzandı ve adam avucuna bir öpücük kondurmak için döndüğünde Gömmeye çalıştığı duygular su yüzüne çıkmaya başladı.

Hayatı boyunca bu tür bir aşkı hissetmek istemişti ve şimdi hissettiğine göre, bundan hiç bulamamaktan korktuğundan daha çok korkuyordu. Bu yüzden duvarı ayakta tutmaya çalıştı. Artık sadece acınası bir çit olan duvarı.

Sevmesi kolay, terk etmesi kolay.

"Bu tür şeylerde pek başarılı olamadığımı biliyorsun."

Küçük bir gülümsemeyle onun yanağını okşadı. "Kimse var mı? Yani sonuncusuna kadar mı? Bitmeyen mi?"

"Ve bunun ne zaman olduğunu nasıl bilebilirsin? Yani hepsi daha önce bitti, değil mi? Yoksa bir tur daha atmazdın. Turumun bittiğine karar vermiştim."

"Öyle olduğunu biliyorum. Ama bunu değiştiriyoruz."

Adamın ağzı onunkinin üzerinde hareket ettiği anda kendini unuttu. Sadece adamın dudaklarının onunkiler üzerindeki ısıltılı hazzı ve adamın dili yavaşça dudaklarını ayırırken kafasında oluşan çarpıntı vardı. Onu öptü, yumuşak ve yavaş. Onu kalbiyle öptü, başını döndürdü, nabzını hızlandırdı. Adam onu bunaltmıştı ya da belki de ona karşı hissettiği duygular bunaltmıştı.

Onun tadıyla tamamen sarhoş olmuş bir halde iç çekti. Ona doğru uzandı, omuzlarına yapıştı ve ona karşı hissettiklerini sözsüz olarak anlattı. Neden bu kadar korktuğunu ona söyleyemiyordu.

Eli belinden yukarı doğru kayarak göğsünü kavradı. Başparmağını meme ucunun üzerinde gezdirdi ve kadın önce bir inilti, sonra da sütünün boşaldığını hissedince bir nefes aldı. Eli onunkini örtmek için havalandı. "Birkaç zamandır emzirmemiştin. saatler ve..."

Söyledikleri kafasına dank edince tamamen hareketsiz kaldı.

Alnını onun göğsüne dayadı. "Aman Tanrım. Özür dilerim." Mahcup bir halde ellerini şişmiş göğüslerine bastırdı.

"Clare. Bana bak." Sonunda başını kaldırıp adamın kendisine gülümsediğini gördü. Gözlerinde sıcaklık ve istek vardı ama aynı zamanda mizah da vardı. "Sen çocuklarımın annesisin. Onları sen besliyorsun. Ben bir memeli uzmanıyım, unuttun mu?"

Nefes alıp veriyor, yanan bir kadından insan sütü makinesine geçişle mücadele ediyor ve tüm bunlar kalbinde hâlâ aşk mesleğiyle yuvarlanıp dururken oluyordu. "Böyle bir zamanda beni nasıl güldürebilirsin?"

"Bu bir hediye."

Tam o sırada üst kattan bir çığlık geldi.

"En azından tahmin edilebilir oluyorlar," dedi Deacon. "Ve belki de iyi oluyor. Çünkü bir dahaki sefere seninle seviştiğimde, bunun nereye gittiğinden emin olmanı istiyorum. Neye doğru ilerlediğimizden."

Başı dönerken, Deacon'ın sözleri kafasında dönüp dururken üst kata hemşireye gitti. *Bir dahaki sefere seninle seviştiğimde.*

Sanki daha önce seksten daha fazlası olmuştu ve bir dahaki sefere olacağından emindi.

Bölüm 29

DEACON'UN OĞULLARI, arabalarının koltuklarından mutfak masasına uzanarak dünyaya gözlerini açtılar. Kızları bir sandalyeyi paylaşırken o da arkalarında durmuş, gecedan kalan karışıklıkları dikkatle fırçalıyordu. Clare ise üst katta uyuyordu. Güne başlamak için fena bir yol değil, diye düşündü gülümseyerek.

Duygularını bu şekilde açığa vurmak istememişti, geriye dönüp baktığında anı daha iyi seçebilir, daha incelikli davranabilirdi. Oh, pekala. Bu fikre alışmaya başlayabilirdi.

"Tamam, Margo Largo, tek örgü mü iki mi?"

"İki. Bir. İki," diye parmaklarını kaldırarak saydı.

Saçlarını ortadan ayırdı ve bir tarafını üçe böldü. İlk kısa örgüyü bitirdi - Margo'nun o kadar çok saçı yoktu- ve diğerine başladı.

Maci, Patrick'in ayaklarına dokunarak "Patwick, Patwick, Patwick," diye şarkı söyledi. Margo, Parker'ın çoraplarını çıkararak "Parker, Parker, Parker" diye şarkı söyledi. "Baba, bebekler annelerini nasıl aldılar?" Maci sordu.

Aman Tanrım. Bunun olacağını biliyordu ve okul öncesi versiyonunu anlamaya çalışıyordu. "Clare'in bebekleri vardı. Onun karnındaydılar. Bu yüzden onların annesi o." Kızının sorusunu cevapladığı için zihinsel olarak sırtını sıvazladı.

"Ah," dedi Parker'ın çoraplarını tekrar giydirmek için uzanırken. Kız kardeşi bir ayağına uzandığında, "Hayır, bunu ben yapıyorum," dedi.

"Uh-uh. Bebekler için kavgaya etmek yok."

"Ama Clare'in karnına nasıl girdiler? Bir karnın içinde miydik?" Margo ona baktı, yüzü konsantrasyonla gerilmişti.

Aklı karıştı. "Her türden aile" yoluna mı gitmişti? Bazılarının babaları, bazılarının anneleri, bazılarının iki annesi ya da iki babası vardı. Her aile eşsiz ve özeldi. Kulağa bir çizgi gibi geliyordu. Bir çizgi gibi *hissettirdi*. Margo hâlâ ona bakıyordu ve onun kahverengi gözlerindeki sorular karşısında kalbi sıkıştı. *Lütfen bana annenin nerede olduğunu sorma. Lütfen.*

"Cware!"

Umutsuzca başını kaldırıp bir can simidi aradı ve Tanrı'ya şükür Clare mutfağın girişinde duruyordu. "Merhaba."

"Merhaba." Gözleri buluştu ve kızın yanaklarında bir kızarıklık belirdi.

Kızlar sandalyelerinden fırlayıp onun yanına gittiler. "Clare! Babam bugün sen gitmeden önce parka gidebileceğimizi söyledi.

Uçağın. Parka gitmek ister misin?"

Deacon onun onların seviyesine inmesini izledi ve ikisi de küçük kollarını boğucu bir sıkışma olduğunu bildiği bir şekilde boynuna doladıklarında Clare gözlerini kapatıp onları kendine çekti. Eğer ona zaten aşık olmasaydı, o anda aşık olurdu. Düşerdi. Batardı. Gitmiş.

Clare sadece kızlar için istediği türden bir anne değildi. Clare Anne, kadın, hepsi için.

"Parka gitmeyi çok isterim. Güzel örgüler."

"Onları babam yapıyor."

"Anlıyorum." Gözleri Deacon'inkilerle buluştu.

"Birçok yeteneğimden sadece biri. Neden siz ikiniz yukarı çıkıp dişlerinizi fırçalamıyorsunuz? Sıcak bir şeyler seçin."

Kızlar koşarak uzaklaştı ve Clare doğruldu, bebeklere baktı.

"Dinlenmiş görünüyorsun," dedi.

"Dinlenmiş hissediyorum. Teşekkür ederim."

"Ne kadarını duydun?" "Sadece sonunu, sanırım."

Boşalttıkları sandalyeye oturdu ve Clare'i kucağına çekti. Başparmağını onun kalçasına sürttü. "Onlara çocukların kardeşleri olduğunu söylemek istiyorum. Ama bunu nasıl açıklayacağımdan emin değilim.

Bebekler nereden geliyor ve bu da kaçınılmaz olarak kendi annelerinden bahsetmelerine yol açıyor." "Onun hakkında ne biliyorlar?"

"Fazla değil. Şimdiye kadar hiç sormadılar. Bir gün onlara ondan bahsetmem, kendi duygularımı bir kenara bırakmam ve onlara bir seçenek sunmam gerekecek. Ama büyük bir parçam onun onların sevgisini hak etmediğini düşünüyor, hem de zerre kadar. Bu kulağa kötü geliyor."

"Hayır, bu kulağa insani geliyor," dedi kolunu onun boynuna dolayarak. "Onları korumak istiyorsun."

"Evet. Peki kalplerini kırmadan onlara annelerinin onları istemediğini nasıl söyleyeceğim?"

"Belki de bir bakıma öyleydi. Ama belki de onları senin almanı istedi. Belki de onlara söylediğiniz budur."

Bunun doğru olmadığından korkuyordu ama Clare'e daha sıkı sarıldı ve bu sefer nasıl bu kadar şanslı olduğunu merak etti. "Belki de öyledir."

"Bana onun hakkında pek bir şey anlatmadın."

Ve bunu istemiyordu. Uzun bir nefes aldı ve bıraktı. "Anlatacak pek bir şey yok. Uzun süre birlikte olmadık. Geriye dönüp baktığımda Ya o gerçek yüzünü sakladı ya da ben yeterince dikkatli bakmadım. Belki ikisi de. Her iki durumda da onu gerçekten tanıımıyordum."

"Ve sen beni tanıyorsun?"

"Evet ama her şeyi değil," diyerek avucunu onunkine bastırdı ve parmaklarının ucunun ancak ikinci boğumuna kadar geldiğini fark etti. "Ama önemli kısımları biliyorum. Gerisi tamamen keşif, eğlencenin bir parçası." Onun boynunu öptü ve sonra geri çekildi. "Seni korkutan bu mu? Seni tanımadığımı mı düşünüyorsunuz? Ya da senin beni tanımadığını?"

"Belki." Birleştirdikleri ellerine baktı. "Pek çok kez yanıldım Deacon. Sen benimle bunlardan birinden sonra tanıştın ama bu tek değildi."

Kadın derin bir iç çekti ve adam onun dile getirmediği düşüncelerinin ağırlığını hissedebiliyordu.

"Ama senin iyi bir baba olduğunu biliyorum Deacon. Bu çok önemli bir şey." "Deniyorum," dedi, doğrudan onun kara gözlerinin içine bakarak.

"Bunun anlamı çok büyük. öyle düşünüyorsun."

"İstiyorum."

İki kolunu da ona doladı. "Bazı günler ne halt ettiğimi merak ediyorum. Ya da daha doğrusu, ne yaptığımı kesinlikle bilmediğimi düşünüyorum. Sonra yüksek bir raftan bir şeye uzandığımda ciyak ciyak bağırlıyorlar, alkışlıyorlar ve yanağımdan öpüyorlar ve kendimi lanet bir kahraman gibi hissediyorum. Sanki her şeyi yapabilirmişim gibi."

İkisi de uykuya dalmış olan bebeklere baktı. "Onları asla hayal kırıklığına uğratmak ya da en üst rafta saklı -ya da o kadar da saklı olmayan- kurabiye kavanozunu onlara uzattığında alkışladıkları adam olmak istemiyorum."

"Bana kurabiye kavanozunu uzatsan seni alkışlardım."

"Gerçekten mi?" Bir elini onun kalçasına doğru kaydırды. "Hepsi bu kadar mı?" "Belki biraz daha fazla."

"Sadece birazcık mı?" Avuç içi daha yukarı kayarak tam kalçayla uyluğun birleştiği yerde durdu. Sonra bir elini yukarı kaldırıp kızın saçlarına soktu ve onu çekerek

başını geriye attı, dudakları onunkileri kapladı.

İlkel bir ihtiyaçla neredeyse nerede olduğunu unutuyordu. Clare ona unutturdu. Kokusu, tümüyle kadına ait olan o ince ipucu, içinde bir şeyleri harekete geçirdi. Öpücükle birlikte duyularına karıştı. İçini çekti ve parmaklarını adamın saçlarında gezdirdi.

Üst kattan bir çığlık geldi ve Deacon başını kaldırdı. "Bir de böyle bir çığlık var. O kadar da iyi değil."

Şaşkın gözlerini açtı ve onunkilere baktı. Yukarıdan bir bağırış daha geldi ve gülümsedi. "Pembe botlar için bir savaşa benziyor."

Başını sallayarak iç çekti. "Bir çift pembe ve bir çift mor almanın geri dönüp beni rahatsız edeceğini biliyordum."

Clare elini adamın göğsünde gezdirdi. "Ben giderim."

"İki kadınla ayakkabıları arasına girmekten korktuğumu söylemekten gurur duymadığım için size izin vereceğim. Ama henüz değil." Ve onu tekrar öptü.

* * *

BİR HAFTA SONRA, CLARE ve Jess kafede oturmuş lattelerini yudumluyorlardı. Çocuklar bebek arabasında mışıl mışıl uyuyordu. Parkın etrafında hızlı bir yürüyüş onları rüya alemine gönderdi.

"Neredeyse uyanmalarını dileyeceğim," dedi Jess etraflarına bakarak.

"Simidimi bitirene kadar olmaz. Lütfen." Ama o da onlara baktı ve yumuşak mavi battaniyeyi Patrick'in üzerinde biraz daha yukarı çekti. Tanrı programları korusun.

"İyi görünüyorsun."

"Teşekkür ederim. Kendimi iyi hissediyorum. Bu altı gün üst üste yürüdüğüm gün oldu."

Clare, "Üç millik bir döngü" dedi. Kıçı Jess'inki gibi fındık kıracak kadar sıkı olmayabilirdi ama bebek öncesi haline dönmeye başlamıştı.

"Yani gerçekten iyi. Bu yeni mi?"

Clare üzerine oturan iş kıyafetine baktı. "Yeni değil, sadece emzirdiğim göğüslerimle daha iyi görünüyor."

Jess gülümsedi. "Çok seksi görünüyorsun. Seksi bir bebek annesi. Ve mutlu."

"Uyuyorum. Çocuklar uyuyor ve ben de sabah uykularında yogaya devam ediyorum."

"Bunun yogadan daha fazlası olduğunu hissediyorum."

"Evet." Dudaklarını çekiştiren sırtıta engel olamadığı gibi göğsündeki gümbürtü ve çarpıntıya da engel alamıyordu. Clare kahvesinden bir yudum aldı, Deacon'ı düşündüğünde kendiliğinden gelen gülümsemeyi ve onun kendisine dokunduğunu düşündüğünde hissettiği cızırtıyı gizlemeye çalıştı.

Telefonu bir mesajla çaldı. "Aman Tanrım," dedi ekrandaki resme bakarak. Telefonu Jess'e uzattı. "Annesinin Şükran Günü'nde kızların oğlanları kucaklarken çektiği bir fotoğraf."

"Şey. Bu şimdiye kadar gördüğüm en şirin şey olabilir."

"Öyle değil mi? Bana hayatlarımızın ne kadar mükemmel olabileceğini gösteriyormuş gibi hissediyorum." "Ve sen buna katılmıyor musun?"

"Hayır. Sadece bu. Ben inanıyorum. Buna inanmaya başlıyorum. Deliliğin tanımı da bu değil mi? Aynı şeyi tekrar tekrar yapıp farklı bir sonuç beklemek?"

Jess'e bakmadan önce pipetini krem şantili kahvenin etrafında dolaştırdı. "Bana aşık olduğunu söylüyor."

"Vay canına."

"Biliyorum. Ona inanmak istiyorum. Yani, yalan söylediğini düşündüğümünden değil, ama merak etmekten kendimi alamıyorum, bir şey mi kaçırıyorum? Bir şeyleri kaçırıyor *olmalıyım* diye düşünüp duruyorum. Sanki çok mükemmel. *O* çok mükemmel. Benimle, bebeklerle.

"Bir de kızlar var. Onları özlüyorum. Onlar küçük, güzel sevgi, sorun ve fikir topları gibiler. Hepsini istiyorum. Hepsini istiyorum. Ama beni bilirsin Jess. Başka bir çocuk daha yapacak kadar çok istemiyorum. hata."

"Bazı şeyleri fazla düşünüyor olabilir misin?"

Arkadaşının alaycı gülümsemesiyle karşılaştı. "Bu mümkün. Ama dışarıdan doğru görüldüğü için bir şeye tutunmak istemiyorum. Ya da işleri kolaylaştıracağı için. Yani, ben buradayım ve o da orada, eğer yürümezse ne kadar zor olacak? Ömür boyu bağlıyız. Nasıl aşık olabilirim ve sonra kalbim mi kırılacak? Eninde sonunda başka biriyle olacak ve sonra ne olacak? Orada mı yaşayacağım? Velayeti paylaşmak mı? Bebekleri yeni karısıyla birlikte onun evine götürmek ve ben giderken kızların ona 'anne' demesi

evde yalnız oturmak için mi?"

"Vay canına. Bunu gerçekten düşünmüşsün. Dur bakalım. Az önce ona aşık olduğunu mu söyledin?"

"Oops. Sanırım ağzımdan kaçtı."

"Sanırım öyle oldu. Tavsiyemi ister misin?"

"Elbette."

"Düşünmeyi bırak."

"Onunla tanıştığının ertesi günü de bana aynı şeyi söylemiştin." "Aynen öyle." Jess sırtıttı. "Ve bu ilginç değil mi?"

* * *

DEACON, Şükran Günü ile Noel arasında kızlarla birlikte ziyarete gelmesine birkaç gün kala aradı. Bir ay, yeni doğmuş bir bebeğin hayatında uzun bir süreydi. Çok hızlı değişiyorlardı, her gün öyle görünüyordu.

"Selam." Clare telefonunu kulağına götürerek odanın içinde seke seke ilerledi. "Selam. Nasılsın?"

"Güzel."

"Oğullarım nasıl?"

"Güzel. Benim küçük kediciklerim nasıl?" "*Benim*" kelimesini kullanırken yüzünü buruşturdu.

Onun değıllerdi. Deacon fark ettiyse de bir şey söylemedi. "Onlar iyi.

Ne yazık ki Jax değil."

"Oh, hayır."

"Evet. Grip. Kötü."

"Bu korkunç. Umarım sana bulaşmaz."

"Sen de ben de. Tahtaya vur, ben hiç vurmam. Mesele şu ki, burada kalmam ve korumam gerekecek."

"Oh."

"Çocukları özledim. Seni özledim," diye ekledi, sesi derin ve kadife gibi yumuşaktı.

"Ben de seni özledim." O kadar çok özlemişti ki, içi sızladı.

"Hafta sonu burada hayvanlarımız var, bu yüzden birimizin müsait olması gerekiyor. Jax geri dönse bile, son zamanlarda beni o kadar çok idare etti ki, ondan bunu tekrar yapmasını isteyebileceğimi sanmıyorum."

"Anlıyorum, ama özür dilerim." Biraz kendisi için olsa da, çoğu onun içindi. O kadar çok çalışıyordu ki. Çok çabalıyordu. Tüm hokkabazlığı ve seyahati onun yapması adil değildi.

"Peki çocuklar ne yapıyor?"

"Oh, bilirsin işte. Her zamanki şeyler. Ağaçlara tırmanmak, bir şeyleri ateşe vermek."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Fazla uzun sürmez. Ailenle Noel hakkında konuştun mu?"

"Ben yaptım. Oldukça esnekler. Ve çocuklar bunu diğer günlerden farklı görmeyecekler. Kızlar için en iyisini yapmalıyız."

"Emin misin?"

"Evet. İstersen Noel için oraya gelebiliriz. Öncesinde ya da sonrasında ailemle birlikte olabilirim."

"İstiyorum. Hem de çok. Teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

Bir süre daha her şey ve hiçbir şey hakkında konuştular. Vedalaşırken Deacon'ın sesindeki hüzünlü tonu kaçırmadı ve aklında bir fikir oluşmaya başladı.

Bölüm 30

Clare, çift kişilik bebek arabasını kalkış kapısına doğru iterken kendi kendine "BUNU YAPABİLİRİM" diye tekrarladı. "Bunu yapabilirim." Çoktan ikinci bir

Çocuklar havaalanının yarısında çığlık attığında ve sonra onları, maksimuma ulaşmış bebek bezi çantasını ve yuvarlanan çantasını almak için tekrar mücadele ettiğinde düşünceler

Havaalanında bavul.

Üç koltuk almak için birikiminin büyük bir kısmını kullanmıştı ama ellerinin serbest olması buna değmişti. İki araba koltuğu ve omzundan kayan bebek bezi çantasıyla ilk uçağa bindiğinde, yanından geçtiği yolculara komik bir rahatlama sağlamıştı. Keşke sempatik bir şekilde gülümseyip yardım etmek için hiçbir şey yapmadıklarında ellerinin dolu olduğunu söyleyen her kişi için bir doları olsaydı.

Ama başarmıştı ve aslında her şeyin oldukça iyi gittiğini düşünüyordu ta ki Parker, St. Paul'deki aktarma sırasında bezini patlatana kadar.

Bir saatlik rötarın ardından bir sonraki uçağının kalkmasına tam yirmi dakika vardı. *Bir patlamayla başa çıkabilirim. Sorun değil.*

Hasar tespiti için bebek arabasını kadınlar tuvaletine götürdü. Kesin olan bir şey vardı: Parker mutlu değildi. Onu araba koltuğundan çıkardı ve etrafına bakındı. Bu tuvaletteki katlanabilir plastik alt değiştirme masasını kullanmak istemiyordu. Umumi tuvaletlerdeki soyunma masalarıyla ilgili okuduğu makaleden sonra değil. Sanki diğer alt değiştirme masalarında yatan Bu da yetmemiş, makalede test edilen alt değiştirme masalarının yüzde yetmişinden fazlasında kokain kalıntısı bulunduğu bildirilmiştir.

Onu bebek arabasına düz bir şekilde yatırabilseydi çok daha kolay olurdu. Elbette bu, bağlı iki araba koltuğunu da çıkarmak anlamına geliyordu. Parker omzunun üzerindeyken, tek eliyle onun koltuğunu çıkarmayı başardı. Tam da

Bunu yaptığında, onun zaten dolu olan bezini doldurduğunu duydu ve hissetti, ardından akan bebek kakasının nemli sıcaklığının gömleğinden sızdığını hissetti.

"Zavallı bebek," diye mırıldandı, dişlerini sıktı ve işe koyuldu. Parker'ı ve kendisini temizledi; neyse ki yanına bir Patrick'in çığlıkları yankılanırken, bebek bezi çantasında kendisi için yedek bir üst

banyo duvarlarından. Sanki kardeşinin araba koltuğunun lanet olası kayışlarından kurtarıldığını ve tüm dikkatleri üzerine çektiğini biliyor gibiydi.

Kapısına vardığında sakinliği kaybolmaya başlamıştı.

Resepsiyon görevlisi ona, "Hayır, üzgünüm," dedi. "O kapı taşındı. Dahili telefondan anons edildi."

Sanki duyacakmışım ya da duysam bile anlamayacakmışım gibi.

Temsilci bilgisayarına dokunduktan sonra üzgün bir gülümseme takındı. "Ve üzgünüm ama o uçuş çoktan ertelendi."

Clare hâlâ çığlık atan Patrick'i omzuna aldı. "Sizin için başka bir uçuşu kontrol edeyim."

"Teşekkür ederim." Clare onu bir emzikle yatıştırmaya çalışarak bekledi. "Dayan bebeğim." Uçakta emzirmeyi planlamıştı. Telefonu çaldı ve aklına daha iyisi gelmeden cevapladı.

"Hey," dedi Deacon neşeyle.

"Merhaba." Hâlâ klavyesini tıkırdatmakta olan masa başı görevlisine baktı.

"Sorun nedir? Kim yaygara koparıyor?"

Dahili telefondan bir anons yapıldı. "Bekle.

Neredesin sen?"

"Bunun bir sürpriz olması gerekiyordu. Yani... sürpriz.

Havaalanındayım. Sana doğru geliyorum. İşler planladığım gibi gitmiyor. Hava durumu uçuşların yarısını iptal etti. Bebek bezimiz patladı ve kapı değişikliği olduğunu duymayı kaçırdım."

"Oh, tatlım."

Hiç şüphesiz bebeklerin çığlıklarını duyabiliyordu. "Umarım geliyor olmamız sorun değildir. Ya da gelmeye çalışmamız."

"Şaka mı yapıyorsun? Elbette sorun değil. İşe gitmek zorunda kalabilirim ama-"

"Biliyorum. Sorun değil. Eve döndüğünde orada olacağız." "Bu kulağa hoş geliyor."

O da öyle yaptı. Resepsiyon görevlisi başını kaldırdı ve Clare ondan cezasını çekerken beklemesini istedi.

"Deacon?"

"Ben buradayım."

"Tamam. Her şey planlandığı gibi giderse altı gibi orada olurum. Gerçi bu bugün için bir ilk olurdu." Gülmeye çalıştı, gülebildiğine bile şaşırdı. Ama telefonun diğer ucunda Deacon vardı ve bu ona destek oldu. Yalnız değildi.

"Seni almak için orada olacağım."
"Yakında görüşürüz."

* * *

HİÇ HATIRLAMADIĞI KADAR MUTLU HİSSEDEN Deacon hafif sağanak altında havaalanına doğru yola çıktı. Kız arkadaşı çocuklarıyla birlikte geliyordu. Hep birlikte olacaktı.

Onu bagaj alım yerinde kot pantolon ve gri bir kazakla beklerken buldu. Omzunda bir parça tükürük kurumuştı ve saçları yüzünün etrafına dağılmıştı. Ama orada dururken, kucağında ciyaklayan bir bebekle bir o yana bir bu yana adım atarken, onun hayatında gördüğü en güzel şey olduğunu düşündü.

"Hey," dedi.

Onu karşılayan yorgun gülümseme kalbini durdurdu. Ona aşık olmuştu. Kesinlikle aşıktı. Tamamen.

"Merhaba. Sana sürpriz yapmak istedim."

"Görev tamamlandı." Onu bir öpücüğün içine çekti ve bagaj alımında ona sahip çıktı. "Burada olduğuna inanmıyorum." Bebek bezi çantasını onun omzundan aldı ve kendi omzuna astı.

"Sen onlara göz kulak ol, ben de çantamı alayım."

"Ben de seninle geleceğim." Bebek arabasını kemerin etrafından dolanmaya başlayan çantaların yanına itti.

"Kızlar nerede?" Clare, bebekleri ve bavulları arabaya yükledikten sonra sordu.

"Ailem onları erken bir akşam yemeğine götürdü. Muhtemelen aynı saatlerde eve varmış olacağız."

Clare gülümsedi. "Onları görmek için sabırsızlanıyorum."

Deacon uzandı ve onun elini tuttu. "Seni gördüklerini görmek için sabırsızlanıyorum."

Adam kadının elini sıktı, kadın da onun elini sıktı. Ve gri bir gökyüzünün altında, ön cama kar parçaları püskürterek onları eve götürdü.

* * *

CLARE beşikten ve uyuyan iki bebekten arkasını döndü ve kapıda Deacon'ı gördü.

"Selam. Annemler az önce kızları dondurma yemeye götüreceklerini mesaj attılar."

"Oh."

Yüzünde sinsî bir yarı gülümsemeyle ona doğru ilerledi. "Hayal kırıklığına uğradın mı?" "Birazcık."

"Sanırım benimle biraz daha idare etmek zorunda kalacaksın."

"Sanırım yapacağım." Peki zaman geçirmek için ne yapacaklardı?

Elini uzattı. "Biraz yürümek ister misin?"

"Elbette."

Bebek telsizini kemerine taktı ve paltolarını giyip şapkalarını taktılar.

Kadının eli adamın elinin içindeyken, ayakları taze tanelerin arasından alttaki donmuş tabakaya doğru ilerledi. Arka bahçesinin kenarına kadar yürüdüler, sonra arazisinin arka tarafını kaplayan ve onu yeşil bir kuşaktan ayıran ormanın içine doğru biraz daha ilerlediler.

"Oh, bak. İzler." İşaret etti.

"Geyik. Onları ara sıra görüyoruz. Belki de bize alışmaya başlamışlardır. Daha önce burada yaşlı bir çift yaşıyordu. Onlar için tuz yalakları vardı."

Adamın yakışıklı profiline gülümsedi ve kolunu onunkine doladı.

"Köpeğim Hugh karı çok severdi," dedi Deacon. "Tam şurada gömülü. Orada." Yürümeye devam ederlerken sol taraflarına doğru başını salladı. "Özür dilerim. Uzun zamandır mı sizdeydi?"

"On yıl. Kızlar doğduktan hemen sonra öldü. Sonunda başka bir köpek alabilirdim ama elim kolum doluydu. Sonra kızlar bir yaşlarındayken Cat arka kapımızda belirdi. Konuşmaya yeni başlamışlardı. adı, Cat."

Yaprak dökmeyen ağaçların altında durdular. Başını arkaya yatırdı, beyazın artan ağırlığı altında sarkan dallara baktı. Hava kuru ve soğuktan gevrekti. Kar her şeyin kenarlarını yumuşatıyor, susturuyordu ve burada, karın içinde olmak gelecekle ilgili korkularını da susturuyordu.

Deacon kollarını ona doladığında, kız burnunu onun boynuna bastırdı. Adam çok güzel kokuyordu, baş döndürücü, erkeksi bir kokusu vardı. Daha derine sokulmak çok doğru geldi.

"Ahh. İşte orada," dedi orada dururlarken.

"Ne?"

"Sessizlik. Bunun sadece bir efsane olduğunu düşünmeye başlamıştım."

Sırıttı, sonra onu öpmeden bu kadar yakın olamayacağını düşünerek ayak parmaklarının üzerinde durdu ve dudaklarını çenesine bastırdı.

"Üşümüştün," dedi burnunu onunkine sürterek.

"Üşümüyorum." Sıcak ve berrak hissediyordu. Elleri, ağzını onunkinin üzerinde gezdirmeden hemen önce şefkatle yüzünü çerçeveledi. Kadın usulca iç çekti ve gözlerini kapattı. Bu ilk öpücük kadar şaşırtıcı ve saftı ve midesinin derinliklerinde bir kıpırtı hissetti.

Sadece risk al, diye düşündü. Kendini bırak ve hissettiklerine güven.

Ona aşık olmuştu. Kendini tutmaya çalışmıştı ama bunun bir yolu yoktu ve bu bilgiyle titrediğini hissetti.

Başını eğerek öpücüğü derinleştirdi ve bir araba yola girerken farlar üzerlerinden geçti. Kızlar evdeydi. Ve sessizlik artık yoktu.

* * *

Clare'le bir kez daha sessiz bir an yaşayana kadar saatler geçti. Birlikte kanepeye uzandıklarında, adam kolunu Clare'e doladı ve Clare onun yanında rahatladığında iç geçirdi. Yanağını başının üstüne yasladı ve şöyle düşündü: *Bu . Her gece istediğim şey bu.* Gaz kütükleri yanıyordu.

alçak, odaya ışık ve sıcaklık yayıyordu. Clare'in başı omzuna yaslanmıştı ve saçlarının kokusu burnunu dolduruyordu. Parmaklarını ipeksi saç tellerinin arasından geçirdi. "Zor bir gün müydü?"

"Olaylı."

"Daha önce de söylediğimi biliyorum ama burada olmana gerçekten çok sevindim."

Adamın kolunun arasında dönerek eğildi ve yüzünün yan tarafını öptü.

"Ben de."

"Seni seviyorum," dedi, bunu tekrar söylemeye ihtiyacı vardı. Söylememek mümkün değildi. Kadının hızlıca içine çektiği nefesi hissetti.

"Deacon."

"Hayır. Şşş." Parmağını dudaklarının üzerine koydu. Söylemeye hazır olmadığı bir şeyi söylemesini istemiyordu.

Parmakları bileğini çevreledi ve elini aşağı doğru çekti. Kızın gözleri yaşlarla parıltıyordu ve adam kızın, adamın

hayatının aşkıydı. Bunu zaten biliyordu ama gittikçe büyüyordu. Her dakika, her saniye.

"Seni özledim," dedi sonunda. "Bu yüzden buradayım. Sesin hayal kırıklığına uğramış gibi geldiği için ya da çocukları görmeyi istediğim için değil.

Çünkü kızları özledim. Sadece seni özledim. Hem de çok."

Parmağını yüzünün yan tarafına götürerek gülümsedi. "Bu kadar yeter." Elleri şefkatle yüzünü çerçevelerken, ağzını nazikçe, neredeyse fark ettirmeden onunkinin üzerinde gezdirdi. Ağzı sıcacıktı, tadı o kadar tatlıydı ki adamın içi sızladı.

İnce parmakları adamın gömleğinde düğümlendi. Dudakları tekrar onunkileri buldu ve ağzı açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi onunkileri aldı. Belki de öyleydi. Birkaç saniye içinde ikisi de nefessiz kalmıştı. Kadının elleri göğsünden yukarıya doğru kaydı ve boynuna dolandı. Ağzının onunkine verdiği tepkiden, gırtlaktan gelen mırıltıdan ve saçlarını çekiştiren narın parmaklarından istediğini anladı.

Bir eli kalçasında ve sırtında dolaştı. Yumuşak, sıcak teni bulduğunda boğazının altından hırladı. Bu kadına bu kadar ihtiyaç duyması acınasıydı ve umurunda bile değildi. Ağzını onunkinden ayırdı.

"Üst katta." Ayağa kalktı ve onun elini tuttu.

Merdivenleri yaralamışlardı ki adam durdu ve kadının ağzını tekrar yakaladı. Kızın tadı adamın kanında ateş gibi cızırıyordu. Doyamıyordu. Asla doyamayacağını biliyordu. Ve eğer o da aynı şeyi hissetmezse, bunun onu yıkacağını da biliyordu.

Boştaki eli kızın vücudunu göğsünden kalçasına kadar okşayarak aralarındaki ateşi körükledi. Onu aynen böyle, çaresiz ve titreyerek, tam burada duvara yaslanmış halde istiyordu. Ama bu çok çabuk, çok hızlı olurdu. Onu merdivenlerin geri kalanından yukarı çekti, yatak odasına ulaştı, sonra yatağına geçmeden önce kapıyı kapatıp kilitledi. Clare'i pek çok gece rüyasında görmesine rağmen, o yatakta sadece yalnız uyumuştı.

Kadın odanın ortasında durmuş bekliyordu. Ona doğru gitti, kollarını sırtına doladı ve onu kendine çekti. Kadın gergindi.

-Bunu kendini tutuşundaki gerginlikten ve alt dudağını neredeyse acımasızca ısırmasından anlayabiliyordu. Ne kadar güzel olduğunu bilmiyor muydu?

Dudakları yavaşça yanaklarında, şakaklarında gezinirken yüzünü elleriyle kavrayarak yukarı kaldırdı. Yüzünü, boğazından aşağıya öptü. "Seni o kadar çok istiyorum ki çıldırıyorum. Daha önce istediğim kadar. Daha fazlasını."

"Beni henüz görmedin."

Gülümsedi ve onu yatağa götürdü. "Bunu düzeltmek üzereyiz."

Adam ellerini yanlarından beline doğru indirip tekrar yukarı kaldırdığında nefesini içine çekti.

Titriyordu. "Üşüdün mü?"

"Hayır, ellerinizin üzerimde olmasını seviyorum."

"O zaman aynı fikirdeyiz." O da öyle yaptı ve kız elini kaldırdığında Kollarını boynuna dolayarak kazağını çekip çıkardı ve yere bıraktı.

Onu yere yatırdı ve üzerine çıktı, sözlerini elleri ve dudaklarıyla destekledi, nefesinin hızlandığını duyana kadar korkularını hafifletti. Ağzını onun üzerinde gezdirdi, sıcak etinin tadına baktı, küçük titremeleri ve nabzını hissetti.

Boğazının dibine kadar. Hızlı ve sabırsız elleriyle adamın kazağının eteklerini çekiştirdi ve adam kazağı başından aşağı sıyırdı.

"Nefesimi kesiyorsun," dedi ona bakarak. "Arayı kapatman için sana zaman vermek istiyorum. İstiyorum ama..." Belini kavradı, onu kendine çekti.

Parmakları yukarı doğru kayarak adamın saçlarına dolandı ve adamın ağzını kendi ağzıyla buluşması için aşağı çekti. "Sanırım yakalandım."

Eli yavaşça omzunda, göğsünde geziniyor, her dokunuşun tadını çıkarıyordu. Onun tam orada, kendisiyle birlikte olmasını, sadece zevk duymasını, aklında ondan ve onun hissettirdiklerinden başka bir şey olmamasını istiyordu. Ve onu kendisine bağlayacaktı.

Sütyenini açarak onu kendisine gösterdi. Yine acele etmeden boğazını okşadı ve burnunu soktu. Yüzünü göğsüne doğru çektiğinde gülümsedi. Dilinin ucuyla üstteki kabarıklığın izini sürdü. "Sen mükemmelsin. Kesinlikle."

Onun göğsünü avuçladı, ağırlığını, güzelliğini ve mucizesini hissetti. Başını eğdi ve dudaklarını dikkat çekmek için yukarı uzanan koyu renkli meme ucunun üzerinde ileri geri gezdirdi. Sert tomurcuğu ağzına çekmek ve emmek istedi ama bu sefer değil. Onun rahatlamasını istiyordu, kendisine karşı mahcup olmasını istemiyordu.

Daha aşağı kaydı ve dudakları, kot pantolonunun bel bandına ulaşana kadar karnının üzerinde onu takip etti. Düğmeyi çözdü, fermuarı aşağı kaydırды, sonra pantolonunu bacaklarından aşağı indirdi. "Güzel," dedi ellerini baldırdan uyluğa doğru gezdirerek, pamuklu iç çamaşırının kenarlarıyla alay ederek.

Göğsü arzu dolu hızlı nefeslerle inip kalkıyordu. "Gerçekten dantel giymiyorum. O sadece tatilde giydiğim bir şeydi."

Durmadı ya da kafasını kaldırıp bakmadı. "Umurumda değil. Ben onları çıkarmakla ilgileniyorum." Ve yaptı da.

Sonra kadın bir sonraki nefesini alamadan, adam elini bacaklarının arasına bastırdı. Kız sıcak ve ıslaktı ve onunla ilgili her şey onu çılgına çeviriyordu. Yüzü kızarmış, teni sıcak ve tatlıydı, tutkunun kişileşmiş haliydi.

Loş ışıktaki gözleri daha da karanlıktı, sersemlemişti. Ağız ağzı aradı, eller eti aradı ve buldu. Onun her şeyini istiyordu, her şeyini. Ona her şeyini vermek istiyordu.

Onu uçuşumun kenarına kadar sürükledi, yüzünün gerilmesini ve gevşemesini izledi. Sonra kot pantolonunu çıkardı ve boxer'ını yanıyormuş gibi yırttı. Kadının bacakları onu karşılamak için ayrıldı ve adam onu içeri itti. Yavaşça, çok yavaşça, kadın adamın omuzlarına yapışırken, tırnakları adamın tenini ısıırıyordu.

"Tamam mı?" diye sordu, onu incitmekten korkarak. "Evet."

Onun yüzüne bakarken kalbinin çekiç darbeleri gibi çarptığını hissetti. Tüm ihtiyaç ve istek, tüm aşk içine hücum etti. Ellerini avuç avuç onun başının iki yanına bastırdı, sonra parmaklarını onunkilerin arasından geçirerek birleştirdi.

"Bana bak."

Gözleri onunkilerle buluştuğunda, nazik, kıvrımlı bir yuvarlanışla hareket etmeye başladı.

Birlikte sallanarak şehvetli bir ritim tutturdular. Öncekinden daha iyiydi. Çünkü öncekinden daha fazlaydı. Aralarında daha fazlası. Daha fazlası gelecekti.

Onu ilk yükselişin üzerine çıkardı, hızlı sığ nefeslerini ve orgazmın içinden geçerken çıkardığı düşük iniltiyi dinledi.

Adını haykırdı, uzandı ve başını aşağı çekti, onu kendine çekti, kendini ona doğru bastırdı. Adam boğuk bir sesle haykırana, gözlerinin arkasında bir zevk patlaması yaşayana kadar devam etti.

Sonra dünya durdu ve Clare'de kendini kaybetti.

* * *

CLARE, DEACON'un yatak odasının penceresinde durmuş, gecenin taze karından yansıyan sabah ışığına bakıyordu. Yukarıdaki bulutlar ve aşağıdaki karla birlikte tüm dünya beyazın bir tonu gibi görünüyordu. Neredeyse bir metreye yakın kar, aşağıdaki zemini kabarık beyaz bir yorgan gibi kaplamıştı. Salıncakların oturaklarına kek parçaları gibi yığılmıştı.

Deacon'ı düşünerek hülyalı bir şekilde gülümsedi. Hatırladığı son şey, parmakları sırtında sıcak, tembel izler bırakırken onun üzerinde kemiksiz bir şekilde uzanmaktı. Onunla ilk kez sevişiyormuş gibi sevişmişti. Kumsaldaki o geceden beri çok şey olmuştu, birçok açıdan öyleydi.

Onu sevdiğini tekrar tekrar söylemişti ve bu onu doldurmuş, ham ve titrek bırakmıştı. Ağlamak istemesine neden olmuştu. Hayatı buna bağılıymış gibi ona tutunmak istemesine neden oldu, çünkü bunu söyleyen her erkek sonunda geri dönüp sevmediğini söylememiş miydi? Ya da onu sevdiğini Başka biri daha mı? Ama Deacon her erkek gibi değildi.

Çocukları beşiklerine yatırdıktan sonra geri döndü ve kollarını arkasından doladı. Üzerinde sadece onun tişörtü ve kendi kalın çorapları vardı, titredi ve adamın sıcaklığına geri sokuldu. Adam bütün gece yaptığı gibi ona sıkıca sarıldı. Ellerini kendi elleriyle kapattı, onu tekrar istiyordu.

"Şuna bak," dedi ona doğru eğilerek. "Çok güzel."

"Öyle." Hızlı ve zeki elleri gömleğin ince pamuğunun altında yolunu bulmaya başlamıştı bile. Sıcak avuç içleri göğüslerini kapladı ve kadın içini çekti. "Buranın güneyinin iyi gitmesi gerekiyordu. Meteoroloji uzmanı ilk kez yanılmıyor. Çok mutlu olacak iki küçük kız tanıyorum."

"Mmm. Ve büyük bir kız. Karı seviyorum."

Ellerini onun kalçalarına doğru kaydırды. "Belki bugün dışarı çıkıp bir Noel ağacı alırsanız diye düşünüyordum. Gerçek bir tane."

Adamın sesindeki heyecana gülümseyerek kollarında dönüp ona baktı. "Noel ağacı alışverişine çıkmak için çok fazla kar var."

"Alışveriş değil," dedi, kırgın görünüyordu. "Hemen arkaya gidebiliriz. Motorlu testereyle kesip, çıplak ayakla ormanda sürükleyebilirim. eller."

Ona sırtı baktı, kollarını adamın beline doladı ve kaslı sırtına doğru kaydırды. "Elektrikli testere var mı?"

İç çekti. "Hayır. Erkeksi planlarımı mahvediyorsun."

"Özür dilerim. Oduncu olmak istediğinden hiç bahsetmemiştin."

"Mmm." Onun boynunu ısırdı. "Başka bir fikrim var. Yarın eve gitme." Ona bakmak için geri çekildi.

Yüzü artık ciddiye. "Bu havada havaalanı tam bir kabus olacak."

"Bir kâbus, ha? Haklı olabilirsin."

"O zaman uçuşunu değiştir." Adam kızın poposunu avuçlayarak onu kendine doğru çekti. "Kal."

"Baba!"

"Bunu bir düşün," dedi ve dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu. "Ben köleleri getireceğim."

ÖĞLE YEMEĞİNDEN SONRA ve oğlanlar uyurken, kızları karda ikinci bir boğuşma için sardılar.

Maci, kar tulumu, kapüşon ve atkının katmanları altında, "Baba, nefes alamıyorum," diye mırıldandı.

"Bir saniye daha bekleyin. Küçük kızlarımın üşümesine izin veremem."

Clare de Margo'ya aynısını yaptı ve dördü de yeterince sarılıp sarmalandıktan sonra soğuk ve beyazın içine daldılar.

Yaklaşık bir saat süren kardan melek ve kardan adam yapımından sonra içeri girdiler ve üzerlerindeki katmanları çıkardılar. Kadın çocukları emzirirken, adam da kızlara bir hikâye anlatıp onları uyuttuktan sonra sıcak çikolata için mutfakta ona katıldı.

Tezgâhın üzerindeki telefonu çaldı. "Kardeşim," dedi. "Ve ateş et. Üç kez aradı. Muhtemelen beni esir tutmadığından emin olmak istiyordur."

"Belki de öyleyimdir." Adam gülümsedi ve o da gülümsedi.

"Gidip onu tekrar arayacağım ve havayolu şirketini tekrar deneyeceğim." İlk iki aramasında on dakika beklettikten sonra vazgeçmişti.

Merdivenleri çıkarken, suçluluk duygusu önce kardeşini aramasına neden oldu. Ona sadece Ohio'ya gideceğini söyleyen kısa bir mesaj göndermişti.

"Clare," diye cevap verdi bir kez

çaldıktan sonra. "Selam. N'aber?"

"Hâlâ Deacon'da mısın?"

"Evet. Aramadığım için üzgünüm. Yolculuk çılgıncaydı. İnanamazsın, şimdi de buraya çok kar yağdı. Çok güzel bir yer. Deacon'ın kızlarını görmelisin. Çok mutlular."

"Clare-"

"Bir ya da iki gün daha kalmayı düşünüyorum. İptal edilen ve ertelenen uçuşlar kabusuyla mücadele etmek için hiçbir neden yok."

"Keşke bunu yapmasaydın."

"Ne? Neden?" Yatağın kenarından düşen battaniyeyi almak için eğildi.

"Seninle konuşmam gerek."

"Tamam. Bir sorun mu var?" Dondu kaldı. "Babam mı?"

"Hayır, o iyi. Ama bir sorun olduğunu düşünüyorum."

"Öyle mi *düşünüyorsun*? Bu kadar kararsız olmak sana göre değil," diye alay etti. "Deacon'la ilgili. Bazı şeyler öğrendim."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Sadece beni dinle, tamam mı? Polis departmanından bir adam tanıyorum." İçini çekti. "Connor-"

"Sadece dinle. Arkadaşımdan biraz araştırma yapmasını istedim. Adamla tanışmadan önceydi ve endişeliydim. Yapacakmış gibi bile görünmüyordu ama dün gece bana geri döndü."

"Ve?"

"Ve onun hakkındaki tüm hikayeyi bildiğinizi sanmıyorum."

"Tamam." Tükürüklü bebek eşyalarını ayırdı. Kalacaksa bir sürü çamaşır yıkaması gerekecekti. "Hikaye nedir?"

"Ona karşı bir uzaklaştırma emri vardı. Tarihine bakarak, diğer çocuklarının annesinden geldiğini tahmin edebilirsiniz."

"Tamam." Onun dikkatini çekmişti.

"Sana onun hakkında ne kadar şey anlattı?"

Fazla değil, diye düşündü. "Resimde olmadığını biliyorum. Hiçbir zaman da olmadı."

"Kızlarını doğurması için ona para verdiğini söyledi mi? Evine gidip uzaklaştırma emri çıkarttıracak kadar taciz mi etti? Bunu açıkça belirtti mi? onunla hiçbir şey yapmak istemedi, sadece bebekleri istedi, sonra da velayeti vermesini mi talep etti?"

Clare yatağın kenarına oturdu, bir elinde gaz çıkarma bezi, diğer elinde telefonu kulağına dayadı. Yutkundu. "Arkadaşın bütün bunları nereden biliyor Connor? Bunları nereden öğreniyor?"

"Hepsi siparişteki ifadesinde var. Clare, onu sandığın kadar iyi tanıdığını sanmıyorum. Eve gelmeni istiyorum. Bir uçağa bin ve eve gel, ya da ben gelip seni alırım."

"Yarın eve geliyorum." "Bugün eve gel."

İki parmağını sağ gözünün hemen üzerinde seğiren nabzına bastırdı. "İstesem de bunu yapamam. Sana söylemiştim. Uçuşlar iptal edildi ve

gecikti ve-"

"Clare," dedi sıkıca. "Onunla bir konferansta tanışmış. Bu onun ifadesinde de vardı. Onunla bir konferansta tanışmış ve onu hamile bırakmış. Ne dediğimi duyuyor musun?"

Onu duydu ama duymak istemedi. Kulaklarında kan çınlıyordu.

"Clare?"

"Evet. Seni duydum." Deacon'la konuşması gerekiyordu. Bunu ondan duymak istiyordu. "Seni sonra ararım."

Telefon görüşmesini sonlandırdı ve ayağa kalkarak odaya baktı. Her şey gerçek olamayacak kadar iyi miydi? Bavulu köşedeki sandalyenin üzerindeydi ve birden eşyalarını toplama ihtiyacı hissetti. Siyah patiklerini yatağın yanında yere attı. Buraya fazla yayılmasına izin vermişti. Çok fazla evdeydi.

"Hey."

Döndüğünde Deacon'ın kapı aralığına doğru eğildiğini gördü. "Ne yapıyorsun?"

"Ah." Adamın umut dolu gülümsemesinden uzaklaşarak bavuluna döndü. "Sadece eşyalarımı topluyorum."

"Havayolunu aldın mı?"

"Hayır. Henüz değil."

"Oh." Odanın içine doğru bir adım daha attı. "Seni telefonda duyduğumu sandım."

Şifonyerden saç fırçasını aldı. Yere koydu, düzeltti. Kendisine ve ona gösterdiği tüm iyi şeylere rağmen, şüphe içine doğru ilerledi. Başka bir konferans. Başka bir kadın. Onun için pek bir şey ifade etmeyen, iyi tanımadığı biri.

Sadece bir başkası mıydı? Gözünün önündekini göremiyor muydu? Yine mi?

"Eğer kalacaksanız, valiz hazırlamanıza gerek yok. Neden önce havayolu şirketini aramıyorsun?"

"Kalmalı mıyım emin değilim." Köşedeki sandalyeden kazağını aldı.

"Neden dönmeyeyim? Geri dönmek zorunda olmanızın bir nedeni var mı?"

Bir nedeni var *miydi*? Bunun dışında bir hayatı var mıydı? Yoksa bu onun hayatı mıydı? Deacon hayatına geri dönmeden önce güçlüydü, planları vardı. Kendine ve bebeklerine bakıyordu.

"Clare. Durup bana ne yaptığını söyleyebilir misin?"

"Kardeşim aradı."

"Tamam," dedi temkinli bir şekilde. "Baban mı? Her şey yolunda mı?" "Babam iyi. Sorun o değil."

"Peki neden gidiyorsun?"

"Gitmiyorum. Eşyalarımı topluyorum. Uçağım yarın sabah ve-"

"Yani gidiyorsun."

"Hayır."

"Sen kalmıyorsun."

Gözlerini bavuluna dikti. "Hayır. Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." "Ben de sana nedenini sordum."

Ses tonundaki hayal kırıklığını duydu ve doğru kelimeleri bulmakta zorlandı, cevapları duymaktan korktuğu için sormak istemedi.

"Connor bana bazı şeyler anlattı."

Deacon kollarını göğsünde kavuşturarak şifonyere yaslandı. "Ne tür şeyler?"

"Kızlar hakkında." Bunu söylerken bile beyninin bir kısmı *Hayır, bunu hak edecek hiçbir şey yapmadı diyordu*. Onu sorgulamak için bir neden yok. Ama nasıl sormazdı ki?

"Hangi kızlar? *Benim kızlarım* mı? Onlar hakkında ne söyleyecek ki?"

Aptalca ama kızlarımı söyleme şekli canımı yaktı.

"Daha çok anneleriyle ilgiliydi." Gözlerini onunkilere dikti. "Onunla bir konferansta tanıştığınızı mı söyledi? Sana karşı bir yasaklama emri mi varmış?" Elini kabaca yüzünde gezdirmeden önce adamın çenesindeki kasların seğirdiğini gördü.

Deacon derin bir iç çekti. "Tamam. Otur ve konuşalım."

"Oturmak istemiyorum." Midesinin bulandığını hissetti.

"Clare." Uzun bir iç çekiş daha yaptı, nefesinin altında küfretti. "Lütfen oturur musun?"

Yatağın kenarına çöktü, Margo'nun yorulduğunda battaniyesini taşıdığı gibi kazağını bir çapa gibi tuttu.

"Natalie'yle bir konferansta tanışmıştım," diye başladı Deacon. "Pittsburg'da. Ve onunla bir içki içtim. Hepsi bu kadar. Senin aksine, orada bulunma sebebim olan işime konsantre olabildim.

"Numaramı aldı ve bu konu hakkında daha fazla düşünmedim. Birkaç Haftalar sonra benimle iletişime geçti. Burayla Pittsburg arasında yaşıyordu.

birkaç ay görüştük. Bitti. Bitirdim. Sonra benimle iletişime geçti. Belki bir ay sonra tekrar bana hamile olduğunu ve kürtaj yaptıracığını söyledi. Kızlarımın başına gelenleri böyle öğrendim." Yüzündeki öfkeye acı da katılmıştı.

"Bana neden söylediğini bile bilmiyorum, belki de ilişkimizi kestiğim için benden öç almak için. Öylece yapmış olabilirdi ve benim bundan hiç haberim olmazdı ve bu hâlâ aklımdan çıkmıyor. Peki başka? Para mı? Para mı? Evet.

Bir modellik sözleşmesi imzalamaya çok yakın olduğunu ve hamile olduğu için sözleşmeyi imzalayamayacağını söyledi, ben de ona para verdim. İkizleri olacağını öğrenince daha fazla istedi. Ben de ona daha fazla verdim.

"Sonraki yedi ay boyunca enkaz halindeydim. Her gün endişelendim. Doktora gidiyor muydu? Dikkat ediyor muydu? Vitamin alıyor muydu? Ne bileyim. Bilmiyordum."

Bir elini tekrar saçlarının arasında gezdirdi. "Bir keresinde dört civarında beni aradı.

fikrini değiştirdiğini ve bebekleri doğurmayacağını söyledi. Oraya gittim. Bir adam vardı, yeni bir erkek arkadaş... Birbirimize girdik ve sanırım uzaklaştırma kararına yol açan da bu oldu."

"Bunu bana neden daha önce söylemedin?"

"Çünkü onun hakkında konuşmak istemiyordum. Utanıyordum. Utanıyordum. Kızlarımın bir annesi olmadığı için kızgındım ve kendimi suçluyordum. Ve en çok da şu anda düşündüğün şeyi düşünmeni istemediğim için. Clare. Bana bak. O raporda her ne varsa, nasıl görünüyorsa, öyle değildi. Ve aramızdaki şeyin de bu olmadığına eminim."

"Bir hata daha yapamam. Ben bir anneyim. Kalbim nereye atlamak isterse oraya atlamaktan daha sorumlu olmalıyım. Artık bunu *yapamam*."

"Ve sen benim bir hata olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hayır. Bilmiyorum. Sen değilsin. Benim-"

"Oh, lütfen." Ağzı buruştu. "Bana replik verme. Onlara ihtiyacım yok. Eğer aynı şeyi hissetmiyorsan, söyle gitsin."

Dökülmemiş gözyaşları gözlerini yaktı. "Sorun bu değil." "O zaman gitme."

"Neden?"

"Neden?"

"Yani neden kalıyorum? Daha kolay olacağı için mi? Tam olarak ne için kalıyorum?"

"Sana aşık olduğumu söylediğimde bunun çok açık olduğunu düşünmüştüm."

Hayır, diye düşündü. Benim için hiçbir şey açık değil. Ve bu benim hatam, senin değil.

Deacon derin bir iç çekti ve kadın onun buna değmeyeceğini söyleyeceğinden korktu. Bu zahmete değmez.

"Bazı açılardan, sen burada olsaydın daha kolay olurdu," dedi Deacon. "Ya da ben orada olsaydım, ikimiz için de. Ve evet, bu çocuklarla birlikte olmak anlamına da geliyor. İkisini birbirinden ayıramam. Üzgünüm."

Başını iki yana salladı. İkisini ayırmak zorunda kalmamalıydı. "Belki de benim için açık olmalı," dedi sonunda. "Sadece içimde bir korku var ve..."

"Ve ne, bebeğim?" Sonra onun yanına geldi ve iki elini de avuçlarının içine aldı. "Sana plajda sorduğum soruyu hatırla, gerçek olduğunu nasıl anlarsın?"

ve sen bilmediğini mi söyledin?"

"Artık biliyorum. Ama sen bilmiyorsun," dedi.

"Hayır. Güvenmiyorum. Ve kendi hislerime bile güvenemezken senin hislerine nasıl güveneceğimi bilmiyorum." Onun gözleriyle tekrar karşılaştığında, hayal kırıklığı dışında neredeyse her şeyi görmeyi tercih ederdi.

"O zaman belki de tüm bunlar bir hatadır. Belki de sadece sana aşık olduğumu sanıyordum ama şimdi değilim ya da yarın olmayacağım. Bu mudur yani?"

Kadının yüzü düştü. Ellerini bıraktı ve aniden geri dönmeden önce bir adım uzaklaştı.

"Kahretsin, Clare. Gerçekten duygularımdan bu kadar emin olmadığımı mı düşünüyorsun? Kendi aklımı bilmediğimi mi? Sen orada bir ayağını kapıdan dışarı atmış, her gün eve dönüp 'pardon, fikrimi değiştirdim' dememi beklerken birlikte bir hayat kurmaya çalışmamız hata olur."

Ama daha önce de olmuştu. Bunu anlamadı mı?

Sevmesi kolay, terk etmesi kolay.

Tam o sırada koridorda bir çığlık duyuldu. Kızlardan biri. Açık kapıdan dışarı baktı, sonra tekrar kıza döndü.

"Adam hakkında o kadar da yanılmamış olabileceğini hiç düşündün mü?"

Burnunu çekti ve ona baktı. "Aynı fikirde değilim. Sanırım oldukça yanılmışım."

"Hayır, demek istediğimi anlamadın. Demek istediğim, belki de onun haklı olduğunu hiç düşünmediniz? Belki de *hiçbirinin* haklı olduğunu düşünmediniz."

Babam için ikinci bir ağlama sesi duyulduğunda başını eğdi. "Hemen döneceğim." Kapı aralığında durdu ve arkasına baktı. "Sen

Kardeşin aramadan çok önce de bununla savaşıyordum. Mesele bunun gerçek olması değil Clare. Mesele senin buna inanacak inanca sahip olmaman."

* * *

O gittikten sonra Clare pencereye doğru yürüdü. Alnını soğuk cama yasladı. Daha fazla kar yağıyordu. Oğullarıyla birlikte gidebilirdi. Onun oğullarıyla. Bu yanlış geldi. Kalıp atlayabilirdi. Dün gece Deacon'la birlikte yürüdüğü ağaçları zar zor görebiliyordu. Belirsiz ve silik olsalar da hâlâ orada olduklarını biliyordu, aynı boyda, aynı güçteydiler. Tıpkı gerçek gibi.

Deacon haklıydı ve o ortada kalamazdı. Bir ayağı içeride, bir ayağı dışarıda. Geliyor ya da gidiyor.

Ve derinlerde bir yerde Adam'ın doğru olmadığını bilmiyor muydu? Ya diğerleri? Belki de o kadar yanılmamıştı. Ve o daha fazla değil mi Kalbinizi titreten bir aşk bulmanın ne kadar nadir olduğunu bilen var mı? Bulduğunuzda iki elinizle sarılmanız ve bırakmamanız gerektiğini?

Nefes aldı ve beyaz örtüyle kaplı dünyaya baktı. Bir seçim yapmak zorundaydı ve bu onun seçimiydi. Ya onların aşkına inanacaktı ya da inanmayacaktı. Ve eğer inanmıyorsa, bunu söylemeli ve çekip gitmeliydi.

Ve yeterince yakından baktığında başka bir şey daha vardı. Deacon'dan önce, hatta Adam'dan bile önce, aşkı istemekten daha fazlasını yapmıştı.

mutlu ve tamamlanmış olmak için buna *ihtiyacı* olduğuna inanıyordu. Bu değişmişti. Hayatını kabullenmiş, oğullarına aşık olmuştu. Gerçeğin uzun, temizleyici nefesini içine çekti. Mutlu olabilirdi. Ama Deacon onu daha mutlu ediyordu.

Dakikalar geçti ve arkasından gelen yumuşak ayak seslerini duydu, sonra onun yakınında durduğunu hissetti ama ona dokunmadı.

"O iyi mi?"

"Evet. Maci'ydi. Onu gözlerini kapatmaya ikna ettiğimde, hemen geri döndü. Clare. Bana bak."

Döndü, baktı.

"Fikrimi değiştirme şansım olduğunu düşünseydim bunları sana söyleyeceğime gerçekten inanıyor musun? Bu şans kızlar için kullanır mıydım? Çünkü seni kendim için istediğim kadar, onlar için de istiyorum. Bunu arıyor olabilirsin, birçok yanlış adım atmış olabilirsin, ama ben

Sana kadar aşık olduğumu hiç düşünmemiştim. Bunu özellikle aramıyordum bile. Sonra seni buldum."

Onun yanlış bir adım atmadığını söylemek için ağzını açtı. Dehşete kapılmıştı ama *çok* da dehşete kapılmamıştı. İki ayağıyla birden uçurumun kenarından atlamaktan ve onu yakalayacağına güvenmekten korkmadığını. Ama adamın kendisine uzattığı avuç içine bakarken kelimeler boğazında düğümlendi.

Orada, büyük elinde, gömleğinin küçük düğmesi duruyordu. Her şeyi başlatan küçük plastik çember.

"Onu saklamışsın," diye fısıldadı. Sahilde de yanılmamıştı. Önemsemişti.

"Ben yaptım."

"Bunca zamandır." Başını kaldırdı, gözleri onunkilerle buluştu ve içinden bir fırtına gibi geçti. Tüm bu hisler, nefesini kesecek kadar çoktu ve insanların bununla nasıl yaşadığını, içlerinde bir başkası için bu kadar çok sevgiyi nasıl taşıyabildiklerini merak etti.

"Bunca zamandır." Kollarını onun beline doladı. "Seni seviyorum Clare. Her zaman."

Kadın elini göğsüne götürdüğünde, adam kendi eliyle göğsünü kapatıp tam kalbinin üzerinde tuttu. Ve ritmik güm, güm, güm sesiyle birlikte zihni sakinleşti. Adamın kalbi kendi kalbinin hızlı ve sert nabzıyla aynı anda atıyordu. Her atışta, onun gözlerini tutan gözlerinde gerçeği ve kesinliği hissetti. Ve kalbi sonunda açıldığında, bu özgürlük gibiydi. "Seni seviyorum."

Kolları çelik bantlar gibi onu sardı ve kadın sevgiyi hissetti, güçlü ve emin, her iki yöne de akıyordu. Bu dünyadaki en gerçek şeydi.

"Tekrar söyle."

"Seni seviyorum, Deacon Montgomery. Tüm kalbimle."

* * *

ÜÇ GÜN SONRA, CLARE havaalanında yere diz çökmüş, Maci ve Margo'ya sıkı sıkı sarılıp vedalaşıyordu.

"Ama geri dönüyorsun?" Maci sordu.

"Evet. Geri geliyorum. Sen farkına bile varmadan dönmüş olacağım."

Margo'nun kirpiklerinde gözyaşları asılı kaldı. Küçük kız belki de bir anneye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu yeni yeni hissetmeye başlamıştı ve şimdi o gidiyordu.

"Nereden bileyim?" Maci, Clare'in kalbini kırarak sordu.

Clare başını kaldırıp Deacon'a, sonra da iki kıza baktı.

"Çünkü seni seviyorum. Gözlerimin içine bak." Maci'nin küçük elini tuttu ve kalbinin üzerine koydu. "Bunu hissediyor musun?"

Maci başını salladı.

"Seni seviyorum. İşte böyle biliyorsun." Kendi gözyaşlarını kırıptırdı ve her iki kızın da yanaklarından öptü. "Noel için geri döneceğiz. Ondan çok önce."

"Pwogwam'ımız için zamanında mı?"

Maci'nin eli kendi elindeyken doğruldu ve Deacon'ın kolunun kendisine dolandığını hissetti. "Ne zaman?"

"Bugün ayın on dördü, ama bunu yapmak zorunda değilsin."

"Bunu kaçırmazdım." Hiçbir dans resitaline, okul programına ya da doğum günü partisine anneleri katılmamıştı. Deacon ona yakın zamanda nedenini sorduklarını söylemişti. Neden bizim bir annemiz yok değil, neden bizim programımızda bir annemiz yok? Bir anneyi anne yapan şeylerin bunlar olduğunu düşünmüş. Bir şeylerin içinde olmak. Hikaye okumak. Yaraları öpmek.

Gürültülü bir grup yolcu yanlarından hızla geçerek güvenlik kontrolüne doğru ilerledi. "Sizinle uçuyor olmalıydım."

"İyi olacağım, Deacon. Bu direkt bir uçuş. Kardeşim bizi diğer uçtan alacak."

"Bundan hoşlanmadım."

Gülümsedi ve onun yanağını okşadı. "Surat asma."

"Surat asmıyorum."

"Tamam." Çok somurtkandı. Yüzünü Deacon'ın boynuna çevirdi, onu içine çekti ve oraya bir öpücük kondurdu. "Gitmek istemiyorum," diye fısıldadı.

"Gitmene izin vermek istemiyorum."

"Yakında döneceğim ve o zaman dönmek zorunda kalmayacaksın."

Bölüm 31

Noel'den ÖNCEKİ GECEydi ve Clare düşmeye hazırды. Noel arifesindeki erken ayine katıldıktan sonra, sonraki birkaç saati kızların hem ailesinin hem de Deacon'ın evindeki avizelerden sallanmasını engellemeye çalışarak geçirdiler. Ergenlik çağındaki kuzenleri bile M&M'in bu geceki heyecanını söndürmek için. Sonunda, şükürler olsun ki, yatmışlardı. Patrick ve Parker'ın Noel Baba'nın gelişiyle ilgili hiçbir fikri yoktu. Onlar için bu sadece başka bir geceydi ve elden ele dolaştırılıp eğlendirildikten sonra her zamankinden daha kolay yatmışlardı.

Kızların büyükanne ve büyükbabalarından gelen bir hediyeı açmalarına izin verilmişti; Clare, Deacon'ın annesinin kitapları seçmesine yardım ettiğı için zaten biliyordu. Kızlar eve dönerken uyuyakalmazlarsa ikisini de okuyacaklarına söz vermişlerdi.

Yapmadılar. Çimenlerin üzerine kuş yemi ve sim karışımı ren geyiğı yemi serptikten ve Noel Baba'nın kurabiyelerini sütünün yanına dizip *yeniden* düzenledikten sonra - ren geyikleri için havuç ve meyve suyu ile birlikte - Noel pijamalarını giydiler. Her iki kitabı da okuduktan sonra kızlar nihayet sıkı sıkıya sarıldılar.

Clare yeni bebek evinin etiketlerini dikkatle soyup yapıştırırken, "Her birimizin birkaç hediye alacağını sanıyordum," dedi.

Deacon gülümsedi, plastik kedi yatağına, kedi içine bastırıldığında miyavlayan küçük piller ekleme işinden başını kaldırmıyordu. "Bu Noel Baba'nın atölyesine benziyor."

Bazı şeyleri paketlemişler ve daha büyük eşyaları paketlemeden bırakmışlardı, iki aile geleneklerini birleştirmişlerdi. Ağacın altında çocuklar için sadece birkaç şey vardı. Yaklaşık iki buçuk aylık olduklarından Noel için fazla bir şeye ihtiyaçları yoktu.

"İşte kediniz," dedi ve pembe plastik kediyi ona uzattı. Onu test etti ve yatağın içinde miyavlamasını sağladı. Sonra tekrar yaptı.

Clare, bebek evinin annesini kapının önünde durmuş, zili çalmaya hazırlanıyordu.

Deacon onun yüzünün yan tarafını öperek, "Sanırım Noel Baba için heyecanlanan başka biri daha var," dedi.

"Çok heyecanlıyım, patlayabilirim."

Deacon kızların yeni üç tekerlekli bisikletlerinin gidonlarına flamalar yapıştırırken, Clare bir sepete doldurulmuş bir kedi yavrusu, diğerine de bir köpek yavrusu sıkıştırdı. Son iş de tamamlandıktan sonra oturup incelemeye başladılar.

"İyi görünüyor," dedi Deacon.

"Çok güzel görünüyor. Bazı oyuncakların bu şekilde olmasını seviyorum. Merdivenlerin dibine iner inmez gözleri yuvalarından fırlayacak."

İnledi ve arkasına yaslandı, başı ağacın eteğinin hemen kenarındaydı. Ona katıldı. Adamın kolu ona dolandı ve kadın başını adamın göğsüne yasladı, üstlerinde parıldaayan ışıklar vardı. Adam parmaklarını onunkilerle birleştirdi, dudaklarına götürdü ve öptü. "Sahip olduğum tek şey bu."

Onun göğsüne gülümsedi, hiç olmadığı kadar mutluydu. "İyi bir şey. Benim de sahip olduğum tek şey bu."

Bütün gün durmadan devam ettiler. Aslında bütün hafta. Kahvaltı güvecini hazırlamış, sosis toplarını yapmış ve çilekleri çikolatayla kaplamıştı. Tüm bunlara ek olarak Noel kupalarında sıcak kakao içeceklerdi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, gözleri hâlâ kapalıydı.

"Sadece kafamda yemek hazırlığını gözden geçiriyor, hiçbir şeyi unutmadığımdan emin oluyorum."

"Muhteşem olacak. Her zamanki donmuş waffle'larımdan daha iyi."

Onun şaka yapmadığını biliyordu. Noel Baba'nın ailesine gelmesi ya da annesinin onlar için bir kahvaltı sofrası hazırlaması yerine, Noel sabahı evde sadece kendisi ve kızların olması konusunda nasıl ısrar ettiğini anlatmıştı. Burası onların eviydi. Ebeveyn olan oydu. Ailesi daha sonra gelecekti. "Aklından ne geçiyordu?"

"Mmm. Önce ne ile oynayacağım."

Güldü. "Karar verdin mi?" "Bay Patates Oyun Hamuru Kafası." "Saat kaç?"

"Neredeyse gece yarısı, sanırım."

"Mmm. Ne zaman kalkacaklar?"

"Altı buçuk için umut edebiliriz. Yedi için dua edin."

"Belki burada uyuyabiliriz," dedi. "O zaman sabah giyinmek zorunda kalmayız."

"İşte bir fikir. Bir hediyeye daha ne dersin?"

"Nereye gideceğini bilmiyorum."

"Bir fikrim var." Doğrulup ona doğru eğildi ve arkasındaki bir yerden kâğıttan bir çiçek çıkardı. "Sana bir şey yaptım."

Kız sırtıttı. Kızların ona bir şeyler yapmasından ne kadar hoşlandığını biliyordu. "Teşekkür ederim." Karmaşık bir şekilde katlanmış kâğıttan yapılmış küçük kırmızı çiçeği inceledi. "Bana bir çiçek yaptın. Bana *origami* çiçeği yaptın. Nasıl yapıldığını bilmediğini sanıyordum?"

"YouTube."

"Origamiyi bir YouTube'dan mı öğrendin? Antik kağıt katlama sanatını mı?"

"Sahip olunması gereken iyi bir beceri olduğunu düşündüm," dedi yarım bir gülümseme ve küçük bir omuz silkme ile.

Tam da onu daha fazla sevmeyeceğini düşündüğü anda.

"Ve eğer doğru yaptıysam, kenarlarını çekiyorsun ve çiçek açıyor." "Onu mahvetmek istemiyorum."

"Yapmayacaksın. Devam et." Çiçeğe başıyla işaret etti. "Bakalım ne kadar iyiyim."

Ayağa kalktı ve onu öptü. "Bence çok iyisin." "Dene bakalım. İşe yarayıp yaramadığını görmek istiyorum."

"Tamam." Hafifçe bir taç yaprağını, sonra yanındakini ve bir sonrakini çekiştirdi, ta ki en üst kat açılana kadar. İçinde küçük bir kâğıt ercik bile vardı ve-"Deacon. Burada bir yüzük var."

"Ne? Şaka yapıyorsun. O oraya nasıl girdi?"

Bir pırlanta yüzük, kâğıttan erciğin üzerinde asılı duruyordu. İçine uzandı ve ona dokundu. "Çok güzel." Platin ve parlak ve oval ve-

"Clare, seni seviyorum," dedi ve kadının nabzını hızlandırdı.

Yüzüğü çiçekten çıkardı. Ama gözleri artık parıldayan elmasta değil, Deacon'ın yüzünde, gözlerindeydi.

"Sahilden ayrılmadan önce sana yarı aşık olduğumu söylemişim, ama bu yanılmışım. Yarıyı çoktan geçmişim. Beni yakaladın. Sonra beni süpürdün. Seni seviyorum. Gülümsemi seviyorum, özellikle de kızlar sana değerli bir tiftik parçası ya da bir taş verdiğinde. Oğullarımızı doğurmuş olmanı seviyorum. Gergin olduğunda çok hızlı konuşmanı ve her küçük şeyi ölümüne düşünmeni seviyorum.

emin değilsin. Ama ben seni emin yapacağım. Seni mutlu edeceğim ve hayatımızın geri kalanında her çılgın macerada, halı lekesinde ve taşan tuvalette seni güldürmeye devam edeceğim. Ve sadece

Bu evde ikimiz, oturup elini tutmak ve ezilmiş Japon balığı olsun ya da olmasın bir kanepede öpüşmek istiyorum. Evlen benimle. Karım ol. Hayatım ol.

Sonsuza kadar."

"Evet," dedi nefes nefese ve yuvarlanarak. "Evet."

Adam yüzüğü kızın parmağına taktı ve kız tekrar evet dedi. Söyledi, fısıldadı ve ağladı. Sonra ağacın altında öpüştüler, merdivenlerden yukarı çıktılar. Ve artık ikisinin de o kadar yorgun olmadığını fark ettiler.

Sonsöz

CLARE gelin odasında boy aynasının önünde duruyordu. Sessiz değildi, hatta hiç değildi. Jess, Nicole ve Deacon'ın iki kız kardeşi çılgınca gülüyor, şampanya kadehlerini tokuşturuyorlardı. Annesi ve Nancy, kucaklarında mırıldanan birer bebekle kenarda duruyordu. Margo ve Maci dans edip dönerken sepetlerinden beyaz gül yaprakları dökülüyordu.

Elbisesi sade, yumuşak beyaz ve danteldi, kolları kapalıydı ve yakası açıktı. Saçları açıktı ve bir yaz düğününün şarkısını söyleyen minik çiçeklerden oluşan bir bant saçlarını yüzünden uzak tutuyordu. Yüzü doğal rengindeydi, yanakları ve burnu dışarıda geçirdiği uzun günlerden, salıncakları itmekten ve topları tekmelemekten pembeleşmişti.

Telefonu çaldı ve Deacon'ın zil sesini tanıyarak döndü. Margo cep telefonunu başının üzerinde tuttu ve cevap verirken ciyakladı.

"Baba! Merhaba, baba!"

Maci eğildi ve ağzını ekrana dayadı. "Merhaba baba! Çiçeğimiz var!"

Sonra sanki babası görebiliyormuş gibi bir avuç dolusunu havaya fırlattı. Clare onların sevincine güldü. *Bırakın çiçek atsınlar*, diye düşündü. Bu yüzden düğünden hemen önce bir tane, resepsiyon için de bir tane daha doldurmayı planlamıştı.

Köşedeki fotoğrafçı onun çok seveceğini bildiği fotoğraflar çekti.

"Cware! Bu babam!"

Gülümseyerek onlara doğru geldi, kalbi hattın diğer ucundaki adam için çarpıyordu. Dün gece ona veda öpücüğü verdiğinden beri onu görmemişti. Gelenekleri yerine getirmişler ve geceyi ayrı geçirmişlerdi. Heyecandan ve onun kollarında uykuya dalmaya çok alıştığı için neredeyse hiç uyumamıştı. "Babama onu yakında göreceğimi söyle."

Kızlar mesajı iletti ve Alex telefonu alarak kardeşini tekrar aradığı için azarladı.

Clare kızların önünde diz çöktü ve onlar da beyaz elbiselerini umursamadan dizlerinin üzerinde sürünerek ona doğru geldiler. Çay güllerinin halkaları ve

Bebegın nefesi başlarının üstünde eğri büğrü duruyordu. Bir çiçek tarlasında dans eden küçük kızlar gibi mükemmel ve doğal göründüklerini düşünüyordu.

Maci uzanıp önce onun saçlarına, sonra da tepesindeki çiçeklere dokundu. "Çiçeklerini beğendim," dedi.

Clare onun burnunun ucuna bir öpücük kondurdu. "Ben de seninkini beğendim." "Bizler peri prensesleriyiz," dedi Margo.

Maci ona yaklaştıkça tekrarladı.

"Seni seviyorum," dedi Clare, kelimeler çok dolu olan kalbinden yuvarlanarak döküldü. Bu çok sık oluyordu ve asla çok fazla ya da çok fazla olmayacağını düşündü. Önemli olan her şekilde onlar onunlardı. Ve yakında kağıt üzerinde de onun olacaktı. Ona birkaç kez anne bile demişlerdi; ilk seferinde Deacon onu banyoda mutluluk gözyaşları dökerken bulmuştu.

O ve Deacon kızları oturtmuş ve Margo Parker'ı, Maci de Patrick'i tutarken onlara oğlanların kardeşleri olduğunu söylemişlerdi. Bu, kızlara evleneceklerini söyledikten sonraydı, bu yüzden biyolojiden kaçınılmıştı. Tek bildikleri, tek önemsedikleri, evlenecek olmalarıydı. bir aile olacaktı. Her zaman birlikte olacaktı ve Clare ile bebekler evlerinde yaşayacak ve hiç ayrılmayacaktı.

"Çadır kurun!" Margo, Clare'in arkasından peçesine uzanarak şöyle dedi.

Clare, tül den uzun örtüyü başının üzerine çekti ve üçünü de tülün altında yakaladı. Her kıza bir kolunu dolayarak öne doğru eğildi ve her birinin yanağına birer öpücük kondurdu. Bir kamera sesi duyduğunda bunun onun en sevdiği resim olacağını biliyordu. Ve gözyaşlarının aniden yanmasıyla, bir gün bunlardan biri veya her ikisiyle böyle bir odada olacağını biliyordu

Değerli bebekler koridorda kendi damatlarına doğru yürümeyi bekliyorlar.

"Clare," diye seslendi Jess. "Yerde oynamayı bırakabilirsen, evlenme vakti geldi."

Duvağını düzeltti ve doğruldu, o kadar mutluydu ki neredeyse başı dönecekti. Patrick ağlamaya başladı ve ona doğru gittiğinde, annesi onu ulaşamayacağı bir yere çevirdi. "Hayır, yapamazsın. Benim bir şişem var ve onunla ne yapacağımı biliyorum."

Clare gülümsedi. O ve Nancy büyükanne cennetindeydiler. "Tamam. Sanırım çocuklar ve göğüslerim düğün sonrasına kadar idare edebilir."

Düğün koordinatörü kafasını içeri uzatmadan hemen önce kapı çalındı. "Vakit geldi."

Dışarı çıktılar ve koordinatörün talimatlarına göre sıraya girdiler. Ve Büyükanne bebeklerle birlikte yerlerini alırken Alex, Margo ve

Maci, onlar koridorda ilerlemeye başlayana kadar dolu yaprak sepetlerini yere atmadı.

Müzik başladı ve nedimeler yavaş yavaş yürümeye başladılar.

Jess'e baktı. "Kükrediğimi duymak ister misin?"

Jess sıırttı. "Gürültülü olacak mı?"

"Salla-rafları, indir-çatıyı yüksek sesle." Jess'in dudakları titredi.

"Ağlama. Beni ağlatacaksın."

"Sarılmıyorum. Sana sarılamam, bu seni mahveder."

Clare arkadaşının elini sıktı, yanağına bir öpücük kondurdu ve onun koridorda yürüyüşünü izledi.

Sırada kızlar vardı. Yavaş yavaş ilerlediler, *gerçekten* yavaş. O ve Deacon gülmüşlerdi, koşacaklar mı, atlayacaklar mı, yoksa spot ışıkları altındaki anlarının tadını mı çıkaracaklar diye merak ediyorlardı. Görünüşe göre tadını çıkarıyorlardı.

Sonra Maci, üç ya da neredeyse dört yaşındaki bir çocuğun hiç de tahmin edilebilir olmadığını kanıtlamak istercesine sepetini ters çevirdi, kalanları bir yığın halinde attı ve kollarını kaldırarak doğruca Deacon'a koştu. Deacon, toplanan konukların sevinç ve kahkahaları arasında onu kucağına aldı, öptü ve teyzesi ve kız kardeşiyle birlikte oturacağı yeri işaret etti.

Müzik değişti ve kilisedekiler ayağına kalktı. "İşte başlıyoruz," dedi babası kolunu uzatarak.

Aldı ve onun pürüzsüz yanağını öptü.

Evet, işte başlıyoruz. Bir saniye daha durdu, koridora baktı.

Gözleri Deacon'ın kollarıyla buluştu ve *işte orada diye* düşündü. *Onu buldum. Onu buldum. İstedğim her şeyi, her zaman aradığım her şeyi.*

Düğün marşı çalınırken ve Deacon'ın gözleri onunkilere kilitlenmişken ilk adımı attı.

Son

Bu kitabı beğendiyseniz, diğer romantik okuyucuların da beğenebilmesi için lütfen kısa bir yorum bırakmayı düşünün.

[Amazon'da İnceleme](#)
[Goodreads'te İnceleme](#)

Matt ve Abby'nin hikâyesi olan WORTH THE FALL'un ilk bölümünü okumak için sayfayı çevirin.

Tüm haberler, alıntılar ve ücretsiz kısa öyküler için Claudia'nın aylık bültenine kaydolun.

Claudia'nın kitapları ve yaklaşan gösterileri hakkında daha fazla bilgiyi www.claudiaconnor.com adresinde bulabilirsiniz.

Facebook'ta Claudia'nın özel okuyucu grubu [Claudia's Crazy Crew](#)'da eğlenceye katılın

Ayrıca Claudia Connor'dan

[Düşmeye Değer](#)

[Riske Değer](#)

[Her Şeye](#)

[Değer](#)

[Ait Olduğum Yer](#)

[Beklemeye Değer](#)

Yazar Hakkında

Claudia Connor, *New York Times* ve *USA Today* çoksatan serisi The McKinney Brothers'ın yazarıdır. Claudia, biraz buhar, çokça aile ve her zaman sonsuza dek mutlu bir son içeren sıcak, içten çağdaş romanlar yazıyor.

Claudia, Auburn Üniversitesi'nde erken çocukluk eğitimi alanında lisans ve yüksek lisans derecelerini aldı ve Sawbridgeworth, İngiltere'de çalışıyor. Yazmadığı zamanlarda film izlemekten, okumaktan ve seyahat etmekten hoşlanıyor ve bu üçü sırasında da yoğun bir şekilde hayal kuruyor. Claudia, kocası ve üç kızıyla birlikte Memphis, Tennessee yakınlarında yaşıyor.

Claudia'nın kitapları hakkında daha fazla bilgiyi <http://claudiaconnor.com/>

adresinde bulabilir ya da Facebook'a uğrayıp merhaba diyebilirsiniz, <https://www.facebook.com/ClaudiaConnor> .

Alıntı

Düşmeye Değer

yazan Claudia Connor

Bölüm 1

"Bunlardan birini her açtığınızda seksi, çoğunlukla çıplak piliçlerin karla kaplı bir trende gerçekten ortaya çıkmadığını FARK ETTİNİZ Mİ?" Rob damlayan bira şişesini uzatarak gümüş folyo üzerindeki resmi işaret etti.

Matt McKinney plaj sandalyesinde arkasına yaslandı, gözlerini kapadı ve topuklarını doğu kıyısının kaba kumuna daha da gömdü. Sörfün tanıdık alçak uğultusuna, beyaz bir gürültü fonuna odaklandı ve kuzenini duymamaya çalıştı.

"Yani, bu bir tür ürünün yanlış tanıtılması değil mi?" Matt,

"Şirkete bir şikâyet dilekçesi yazın," diye önerdi.

"Lanet olsun, dostum." Rob sandalyesinin kolunu tokatladı. "Bu iyi bir fikir.

Belki bedava bira falan alırız."

Ya da öyle bir şey. Normalde Matt kuzeninin düşünce tarzına gülerdi. Normalde pek çok şeye gülerdi.

Son zamanlarda mı? Pek sayılmaz.

"Ah, affedersiniz." Ayaklarının dibindeki havludan rahatsız edici bir kadın sesi geldi. "Çıplak kızlar hakkında konuşmak kabalıktır. Burada yattığımızı unuttun mu?

burası gibi mi?"

Unutmak mı? Keşke bu mümkün olsaydı.

Dört gün önce kuzenini evinin önündeki kaldırımında otururken bulmuştu. "Hadi dostum," diye yalvarmıştı Rob. "Sahile gitmem gerek. O 'aradığım kişi' olabilir."

Saçma sapan bir sakatlık yüzünden görevinden uzaklaştırılan Matt'in yapacak başka bir şeyi yoktu.

Ama Rob'un bir araçtan daha fazlasına ihtiyacı olduğu ortaya çıktı. Bir eküriye ihtiyacı vardı.

Her neyse. Ne kadar kötü olabilir ki?

İki gün sonra, bunun ne kadar kötü olabileceğini çok iyi biliyordu. Kumda uzanmış divalara baktı, insan yapımı göğüsleri ellerinin bile alamayacağı kadar büyüktü ve küçücük üstlerinden dışarı taşıyordu.

Brittney havlusunun üzerinden Rob'a baktı, gözlerinde inkâr edilemez bir şehvet vardı. "Madem trende ateşli kadınlar istiyorsun, neden o küçük çuf çufunu buraya getirmiyorsun?"

Rob, "Tatlım, benim çuf çufum küçük değil," diye düzeltti.

"Mmm. Bu doğru," dedi Rob'a bilmiş bir bakış atarak.

"Senin için çok kötü Matthew. Bu tek yönlü bir tren," dedi Kimmi, dün gece sarhoş bedenini yatağına attığı için hâlâ kızgındı. Tek başına.

"Ya da tek kişilik," diye ekledi Brittney gülerek.

Matt başka bir yerde olmayı diledi. Başka bir yerde.

Kimmi yağlı vücudunu diğer tarafını pişirmek için ters çevirdi, üstündeki parlak turuncu payetler neredeyse onu kör ediyordu. Onun tipini yıllar önce aşmıştı. Yine de, işi göz önüne alındığında, çok fazla seçeneği yoktu.

Tren imalarına, tünellerden geçmeye ve Rob yoldan çıkarsa ona neler yapabileceklerine devam ettiler, ta ki Matt daha fazla dayanamayana kadar. "Ben biraz yürüyeceğim." Soğutucuların ve havluların yanından geçerek ayağa kalktı.

"Dostum, yürümekle oturmaktan çok daha fazla vakit geçiriyorsun," dedi Rob. "Rahatlamam gerekiyor."

Eğer buna rahatlamak diyorsanız. "Birazdan dönerim."

"Hoşça kal Matthew," dedi Kimmi, o uzaklaşırken parmağını sallayarak. "Gitmek isteyip istemediğimi sorduğun için çok teşekkürler."

Tanrım, şu anda kamyonetine atlayıp eve gitmek istiyordu.

Bir grup genç, kollarının altında parlak renkli sallarla onun yolundan geçip suya doğru koşuyordu. Okul başlamadan önce son bir gezi yapmak isteyen bir yığın aile sahili doldurmuştu. Martılar başının üzerinde çığlık atıyor, yiyecek için yalvarıyor ve ona son kurabiye için kavga eden kardeşlerini hatırlatıyordu.

On metreden daha az gitmişti ki, bir deniz komandosu gibi suya çekildi. Matt, Atlantik'in dalgalarını yararak, sanki komuta subayına her Geye hazır olduğunu kanıtlayacakmıG gibi

aktif görev. Güçlü ve eşit kulaçlarla kendini zorlayarak daha hızlı yüzdü, daha sert vurdu. Ama yanından geçen serin su zihnini sakinleştirmek için hiçbir şey yapmadı.

Zorunlu iyileşme döneminin bu son haftası onu sinirlendirmiş, huzursuz etmişti. Kuzenin davet ettiği zar zor yasal kadınlar onu uçurumun kenarına sürüklüyordu. Otuz dört yaşında, bir zamanlar seksi olan şeyler artık adi görünüyordu. Cesur ve iddialı olmak daha çok çaresiz ve saldırgan gibi geliyordu.

Seksi severdi. Hırpalanmaktan hoşlanmıyordu.

Matt kıyıya paralel olarak ilerlemeye devam etti, renkli şemsiyelere ve tatil köyünü oluşturan altı yüksek apartman dairesine göz attı. Sonunda kaslarının gevşediğini hissettiğinde, gün ortası güneşinin altında sıkı bir koşunun yüzmekten daha fazla buhar yakacağını düşünerek kıyıya döndü.

İçeri girerken kumlu beyaz kumsal ona geri yansıdı ve sağına küçük bir futbol topu sıçradı. Matt fırlatanı bulmak için etrafına bakındı. Okyanusta ona yakın kimse yoktu, ama küçük bir çocuk suyun kenarından izliyorlar.

Onu aldı, sahile doğru yürüdü ve çocuğa uzattı. "Al bakalım."

Beş yaşlarında olduğu anlaşılan çocuk, topunu almadan önce uzun bir süre sessizce ona baktı.

Üçü bitiren Matt gitmek için döndü. Daha iki adım atmıştı ki, sırtına ıslak bir Çey çarptı. Yere bakıp, ayaklarının dibindeki küçük mavi ve sarı futbol topuna bakarak içini çekti.

Omzunun üzerinden geriye baktı ve çocuğun orada durduğunu, topu onuncu kez ayağına düşüren bir köpek gibi baktığını gördü. *Muhtemelen benimle oynamak istemezsin ama keşke oynasaydın.*

Matt seçimlerini tarttı, çocuğun bu hareketini alkışlayıp alkışlamayacağını düşündü.

taktikler ya da hayal kırıklığı içinde çılgılık atmak. Çocukça endişeleri olan bir çocuk olmak için neler vermezdi. Hayatta birinin seninle oynamasından başka bir şey istememek.

Uzaklaşmak niyetiyle topu aldı ve nazik bir el altı vuruşuyla geri fırlattı. Top çocuğun tam eline çarptı ve Matt'e doğru geri sıçrama.

Butterfingers.

Bunu düşündüğü için kendinden nefret ediyordu ama beş erkek kardeşe büyümüştü.

Bir yumruk duymadan topu düşürmedin.

Çocuk futbol topunu almak için koştu ve kısa bir süre durdu, arkasına baktı ve kısa bir mesafe ötedeki bir kadına el salladı. "Bu benim annem."

Matt kadının yüzünü göremiyordu ama kadın oğluna elini kaldırmış, diğer üç kadınla birlikte kumda otururken bile durumu izlediği belliydi.

Çocuklar.

Çocuk Matt'e bir adım daha yaklaştı ve kuma batan ayak parmaklarına baktı. "Yakalayamıyorum," diye mırıldandı.

O tek atışa bakılırsa, çocuk haklıydı. "Başaracaksın, sadece pratik yapman gerek. Belki baban da seninle birlikte atabilir."

"Hayır. Fırlatamaz. O öldü."

Çocuk bu bilgiyi, sanki bir ağaç parçasının renginden bahseder gibi verdi. gökyüzünü. Matt'in midesi bulandı. Bir kişi daha ölmüştü. Parmaklarını saçlarında gezdirip uçlarını çekti. Ve bu çocuğu kıskanıyordu, diye düşündü, sağ gözünün üzerinde gezinen baş ağrısını ovuşturarak. Sabahtan beri güç toplayan baş ağrısını. Gidecek başka bir yeri yoktu ve kabincilik oynamaya geri dönmek için acelesi olmadığı da kesindi.

Matt, "Ben de seninle atacağım," dedi. Beğ adım geri çekildi ve parmaklarıyla topa doğru bir iğaret yaptı.

Çocuk ona milyonluk bir gülümseme verdi ve atışını yapmak için hazırlandı. Top yalpaladı ve okyanusa doğru yelken açtı. Onu sırtından vurması belli ki şans eseri idi. Çocuk topu atmakta yakalamaktan daha iyi değildi, ama becerideki eksikliğini coşkuyla telafi ediyordu.

Matt onuncu seferinde topu sörfte çıkardıktan sonra döndü ve çocuğun annesiyle yüz yüze geldi.

Ve ne yüzdü ama.

Pürüzsüz, kusursuz bir cilt. Narin yüz hatları. Boyu bir metre on santim olan Kimmi'ye kıyasla ufak tefekti, başının tepesi Kimmi'nin omuzlarına ancak ulaşıyordu. Koyu renk saçları sade bir atkuyruğunda toplanmıştı ve birkaç teli çarpıcı yüzünün etrafında hafifçe dalgalanıyordu.

"Hey, Jack." Çocuğun başına hafifçe vurdu. "Neden gidip Annie ile oynamıyorsun?"

"Ama anne, antrenman yapıyoruz."

"Jack," diye bağırdı uzun, kahverengi örgülü küçük bir kız. "Charlie kaleni yıkıyor!"

Oğlunun eserini kurtarmak için kaçışını izledi.

Matt ilk başta fark etmemişti ama kadın döndüğünde, siyah bikini altıyla giydiği siyah atleti karnının üzerine kadar uzanıyordu. Güzel ve *hamile*.

Dikkatini zorla çocuklara verdi. Jack ve daha küçük bir çocuk diz çökmüş, arkalarından çukur kazan köpekler gibi kum atıyorlardı. "İyi çocuk."

"Teşekkürler." Ona tatlı bir gülümseme fırlattı ve gözlerini kaçırdı.

Şu anki yoldaşlarıyla çok keskin bir tezat oluşturuyor ama en az onlar kadar güzel. Hatta daha da güzel.

Çocuklardan biri, üç yaşlarında görünen küçük bir kız çocuğu geldi. Kısa bacakları kumda debeleniyor ve kolları sarı bir kovayı sürüklerken zorlanıyordu.

"Anne, kovama bak. Görmelisin."

"Vay canına Gracie," dedi kovanın içine bakarak. "Çok fazla kumun var."

"Sadece kum değil, anne. Bir yaratığım var. Dere içinde çünkü onu ben koydum. Görmek ister misin?" diye sordu Matt'e.

"Elbette." Matt onun yanına çömeldi. "Orada ne olduğunu söylemiştin?"

Matt'in burnunun dibine doğru eğildi. "Bu bir yaratık."

Yumuşak kahverengi bukleler yanağını gıdıklıyor, ona bebek şampuanı ve küçük çocuk güneş kremi kokusu veriyordu. Ona yeterince görmediği yeğenlerini hatırlatıyordu.

Tatlı bir kadın kokusu da etrafını sardı ve biraz daha derin nefes aldı. Olduğu gibi diz çöktüğünde, yüzüne sadece birkaç santim mesafedeki seksi kalçalardan kaçınmanın bir yolu yoktu.

"Olamaz! Gitmiş! Hey, ufaklık, neredesin?" diye seslendi, burnu neredeyse kuma değiyordu. "Anne, onu kaybettim."

Matt, "Eminim oradadır," dedi ve dikkatini tekrar kovaya çevirdi.

"Herhalde hepimiz etrafta dolanırken saklanıyordur. Sanırım onu gördüm."

"Ben de onu görmek istiyorum. Onu çıkaracağım." Birden ayağa fırladı, bağının tepesi Matt'in tam ağzına çarptı.

"Ah!" Gracie başını ovuşturduktan sonra ona tatlı tatlı gülümsedi. "Ben iyiyim." Ve yaratığını bulmak için sıçrayarak uzaklaştı.

"Özür dilerim."

Matt doğruldu ve kız elini Matt'in yüzüne doğru kaldırdı, yarı yolda durdu ve temas etmeden önce indirdi. Ama Matt kızın sol yüzük parmağındaki altın kordonun parıltısını fark etmeden önce değil. *Ama çocuk az önce babasının öldüğünü mü söylemişti?* "Sorun yok."

Beyaz, sarışın, melek yüzlü bir çocuk, kollarını kaldırmış, onun yanında durdu. Matt, onu kucağına almak için eğilen kadının göğüslerine bakmamak için kendini zor tuttu. *Evet. Dudağı iyiydi.*

Onu kalçasına yasladı ve adam saçının bir tutamını kumlu parmağının etrafında döndürdü. Ve o kum, güneşin öptüğü pürüzsüz göğsünün üzerine serpildi ve... kahretsin.

Küçük çocuk başını onun çenesinin altına soktu, yumuşak bebek saçları esintiyle alnının üzerinde dalgalanıyordu. Beyniyle birlikte zaman da durmuş gibiydi.

Yıkılmakta olan kum yapının etrafında bir kavga çıkmadan önce bir süre garip bir şekilde durdular.

Ayaklarını kaydırды ve çocuğun ağırlığına uyum sağladı. "Sanırım daha iyi git."

Matt kale inşaatçılara baktı. Yardım etmek onun için sorun olmazdı.

"Hoşça kal," dedi.

Tamam. Olmayabilir.

Bir adım attı, sonra omzunun üzerinden ona gülümsedi. "Teşekkür ederim. Jack ile oynamak."

"Sorun değil. Tanıştığımıza memnun oldum." Kızın uzaklaşmasını izledi. Sıkı bacaklar, minik ayak bilekleri ve bakmadığı bir popo.

Geldiği yöne doğru geri dönmeden önce bir dakika orada durdu ve ne olduğunu bilmediği bir şeyi bekledi. O küçük kız, uçuşan bukleleri ve okul öncesi gevezelikleriyle tam bir oyuncak bebektir. Ve anne, şey... yürümeye devam etmesi gerekiyordu. Ve sonra aklına geldi.

Onunla hiç tanışmamıştı. Adını bile sormamıştı. Ne aptalım. Kardeşleri kışkırtılarıyla gülerdi. Koşmaya başlayana kadar hızını artırdı.

Adını bilip bilmemesi önemli olmamalıydı. Fark etmezdi. Etrafta bir erkek görmemiş olması, bir erkek olmadığı anlamına gelmezdi. Ama... eğer burada yalnızsa ve dört çocuğa hamileyse, o zaman... O zaman ne olacaktı?

* * *

ÇILGIN ...PATSY CLINE Abby'nin kafasının içinde şarkı söylüyordu. Sahile dört çocuk getirdiğim için deli miyim? Kesinlikle. İnsanlar ona bakarak bunu anlayabilir mi? Umarım anlamazlardı. Kendini toparlamakla övünürdü.

Plajda geçireceği bu hafta kesinlikle zor olacaktı ama o buna alışkındı. Ve bu tatil için aylarca hazırlık yapmış, çocuk dostu plajları, havuzları ve aktiviteleri olan tatil köylerini araştırmıştı. Hatta onun

arkadaşı onu terk etmek zorunda kalmıştı, onları hayal kırıklığına uğratmamaya kararlıydı.

"Anne, ağzım çıtır çıtır oldu," dedi üç yaşındaki Gracie, uçuşan saçlarını yüzünden uzaklaştırıp dişlerini birbirine vurarak.

Abby, üç yaşındaki çocuğunun kumlu elindeki küçük PB&J üçgenine baktı. "Uh, oh. Elini kovada yıka, sana yeni bir tane getireyim."

Bir sandviç daha çıkardı ve Gracie'nin tabağına birkaç cips serpiştirdi. Gracie bir tane bile yiyemeden rüzgâr onları alıp kumun üzerine yuvarladı ve hemen martıların saldırısına uğradılar. Charlie de iki yaşındaki vahşi bir çocuk gibi kuşlara saldırdı ve kumları tekmelemeye başladı.

"Bence yemeğimizi havuzda yemeliyiz," dedi Annie.

Abby altı yaşındaki mantıklı çocuğuyla aynı fikirdeydi. Sahilde piknik yapmak teoride harika bir fikir olabilir, ancak Varied Dining'in yazarları Çocuklar İçin Deneyimler belli ki kumda fıstık ezmesi ve jöleyi hiç denememişti.

İç çekti. Neden mücadele etsin ki? İşleri olması gerekenden daha da zorlaştırmaya gerek yoktu ve havuz kenarındaki ızgara bu tesisi seçmesinin nedenlerinden biriydi. Bir hafta parmak tavuk ve patates kızartması onları öldürmezdi.

Gölge mi? Buz gibi bir içecek? Doğa Ana sizi boğmaya çalışmadan yüzmek? Abby gözlerini ölümün çalkalanan köpüğüne dikti. Vücutlarına ne kadar yüzdürme aleti bağlanırsa bağlansın çocuklarının o suya giremeyeceğini anlaması sadece iki saniyesini almıştı. Yirmi yıldan fazla bir süre sonra, ağzında hâlâ tuzlu suyun tadını alabiliyor, hâlâ suyun altına çekilmenin ve çamaşır makinesindeki bir paçavra gibi savrulmanın paniğini hissedebiliyordu.

"Hadi çocuklar. Gidelim." Abby eşyalarını topladı ve iki yaşında terli bir yumruyla kumda olabildiğince hızlı ilerledi. Öğle yemeği yiyecekler, havuzda birkaç saat geçirecekler, sonra da akşam yemeğinden önce dinlenmek için bol bol vakitleri olacaktı.

"Sıcak, sıcak, sıcak," diye bağırdı kızları, parmak uçlarında koşarak geçerken.

Jack tahta kaldırıma ilk ulaşan oldu, futbol topunu bıraktı ve hortum. Top basamaklardan aşağıya sekti ve aklıma yasaklanmış bir adam görüntüsü geldi.

Güzel ve hoş görünümlü. Uzun boylu, geniş, başında ve göğsünde koyu renk saçlar var.

Baktığından değil, ama kör değildi. Ve onun oynadığı şekilde

oğluyla? Jack'in beş yılı boyunca öz babası onunla bir kez bile böyle oynamamıştı.

Ve şimdi asla yapamazdı.

Abby dalgalanan deniz yulafları arasındaki ahşap basamakları tırmanırken kokular birbirine karıştı. Güneş kremi, tuzlu hava ve çürüyen deniz yosunu. Charlie'yi tam ayağa kaldırmış ve çantalarını sudan iyice uzaklaştırmıştı ki cırtlak bir ses kulaklarını deldi.

Pırıl pırıl turuncu bir bikini giymiş uzun boylu kızıl bir kafa arkasında duruyordu, gözleri tıpkı ağzı gibi sonuna kadar açıktı.

"Aman Tanrım." Kızıl saçlı kız, üzerine işenmiş gibi parıldayan üst kısmına bakakaldı.

Platin sarısı arkadaşı başını kaldırıp baktı. "Ne?"

Büyük Kırmızı boncuklu elbisesini kaşdı. "O çocuk bana sprey sıktı. Aptal," diye mırıldandı.

Aman Tanrım, Jack ona sprey sıkmamıştı. Rüzgar ona doğru hafif bir buğu savurmuş olabilir. Kadın öyle bir tepki verdi ki, eriyeceğini düşünebilirsiniz. *Şüpheliyim.*

Jack hortumla döndü, neredeyse sarışını gerçekten püskürtüyordu. "Anne, aptal dedi."

"Merhaba," dedi Gracie, kırmızı kafaya gülümseyerek. "Baving takımını beğendim.

"Turuncu giysili bir Barbie'm var."

Abby, Jack'in elindeki hortumu düzeltti ve Doğu'nun kötü cadısı sinir krizi geçirmeden önce ayaklarına doğrulttu.

"Islanamaz mısın?" Gracie, kendisini titizlikle görmezden gelen uzun boylu kadına baktı.

Gracie devam etti, gözleri merakla yuvarlaktı. "Sen bir denizkızı mısın?"

"O bir denizkızı değil," diye fısıldadı Annie.

"Olabilir," dedi Gracie. "Bunu bilemezsin."

Abby en küçük çocuğunu kucağına aldı ve küçük ayaklarını yıkadıktan sonra hortumu Annie'ye uzattı.

"Sana başka bir yoldan çıkmamız gerektiğini *söylemiştim*," dedi İpeksi Sarışın. "Bu çok saçma."

Sağdaki. Çocuklar sahildeki tahta kaldırırında kumlu ayaklarını yıkıyor. Çılgınca. Abby sakinleştirici bir nefes aldı ve bıraktı. En iyi tepki hiç tepki vermemektir. En azından sosyal hizmet uzmanı hep böyle söylerdi.

"Benim sıram," dedi Gracie, zıplayan bir fasulye gibi bir ayaktan diğerine zıplayarak. "Kazanmam gerek. Ben denizkızı değilim."

* * *

Yüksek apartman daireleri arasında yuvalanmış olan Matt, tesisin ana restoranının balkonunda diğer konukları dalgın dalgın süzüyordu. Yaşlı bir çift. Dört kişilik bir aile. Büyük, gürültülü bir parti yükseliyor kırmızı şarap kadehleri. Beyaz taş korkulukların yanındaki masasından aşağıdaki havuzu net bir şekilde görebiliyordu ve akşam yüzmenin keyfini çıkaran ailelerin mutlu sesleri patlamalar halinde ona ulaşıyordu. Tüm bunlar, hışırdayan palmyelerden oluşan bir fonun arkasında, parıldayan ışıklara sarılmış gövdeleri havuzun içinde daha görünür hale geliyordu. alacakaranlığın solan ışığı.

"Bir içkiye daha ihtiyacım var," dedi Kimmi. "Matt, bana bir-"

"Affedersiniz." Rob yoldan geçen bir garsona elini uzattı ve

o.

Matt alışkanlıktan dolayı etrafı taramaya devam etti, ta ki gözleri birkaç metre ötedeki bir masada durdu. Plajda tanışmadığı kadın ve dört çocuk üç masa ötede, tam görüş alanında oturuyordu. Hepsi akşam yemeği için giyinmişti, mayo yerine kuru giysiler giymişlerdi, parmak arası terlik yerine sandalet.

"Bunu gördün mü Matt?"

Kimmi filmlerden bahsediyordu. "Hayır," diye dalgınca cevap verdi.

Yemeklerini aldılar ve etrafındaki sohbet devam ederken o da biftek ve ıstakozunu yedi ama yemek boyunca bir gözü Jack'in annesindeydi. Haç işareti yapmış ve çocuklara, doğduğundan beri evinde yenen her yemekte söylediği Katolik akşam yemeği duasını yaptırmıştı.

Masada sakın bir verimlilikle çalışırken çok gülümsüyor, çok gülüyordu.

Başka bir yere bakmak zordu.

"Ben The Bouncer'a gitmeyi tercih ederim," diyordu Kimmi. "Radyodaki adam güzel insanların oraya gittiğini söyledi. Sen ne düşünüyorsun? Matt?"

"Umurunda değil." Çünkü Kimmi'yle bir yere gitmeye hiç niyeti yoktu. Dün gece barda neredeyse bir kavgaya neden oluyordu. Hiç şaşırmadım. Kendinizi çok fazla testosteron kutbuna sürttüğünüzde olan buydu. Rob bu gece onları eğlendirmek zorunda kalacaktı. Kuzeni bu çukuru kazmıştı ve kışının derinliklerinde olmayı umursuyor gibi görünmüyordu.

Gitar ve keman davetkâr bir ritim yaratırken Matt onları susturdu. İpeksi bir erkek sesi melodiyi taşıyarak konukları derme çatma dans alanına çekti.

Jack'in annesi çocukları verandaya götürmüştü. Matt birasını yudumlayıp onu izledi. Küçük kemikleri ve uzun hatlarıyla bir dansçı gibi yapılmıŒ olan kadın, müziğe aynı zarafetle ayak uyduruyordu. Dikkat çekmeye çalıŒan bir kız değil, seksi olmaktan kendini alamayan bir kadındı.

Ve onu büyüledi.

Kolsuz üst kısmı ince omuzlarını ve güneşin öptüğü tenini ortaya çıkarıyordu. Kısa beyaz eteği, seksi bacaklarını ve askılı topuklu ayakkabılarını gösteriyordu. Ama onun sallanıp dönmesi, en küçük çocuğu göğsüne bastırması, yanağını onun sarışın kafasına koyması onu kendine bağlamıştı.

Jack dörtmala geldi, kollarını çılğınca salladı ve kız başını geriye attı, kahkahasının sesi rüzgâr tarafından çalındı. Jack hâlâ onun adını bilmiyordu. Ve o hâlâ yalnızdı.

Küçük oğlan kıpırdanarak kollarından kurtuldu ve o da kızları ellerinden tuttu. Parmaklarının ucunda dönüyorlar, ipeksi elbiselerinin kabarışını hayranlıkla seyrediyorlardı. Erkek kardeşlerinin eşleriyle yaptığı gibi onunla dans ettiğini hayal etti. Onun küçük bedeni kollarında nasıl hissedilirdi, çocuklar etraflarında gülüp dans ederlerdi.

"Neye bakıyorsun öyle?" Kimmi talep etti. Ona dar gözlerle baktı ve korkuluğun üzerinden bakmak için sıska boynunu uzattı. İlgisini çeken bir şey göremeyince başını salladı ve gözlerini devirdi.

Ve yapmazdı da. Çocuklarıyla dans eden bir anne onun gibi birinin ilgisini çekmez.

Ama onun içindi.

İşkenceli akşam yemeği nihayet sona erdiğinde, dörtlü geniş taş merdivenlerden inerek tuğla verandaya çıktı.

Grup hareketli bir country şarkısı çaldı ve Rob Brittney'i kollarına aldı. Matt, dans pistinde ona katılması için Kimmi'nin emirlerine boyun eğmedi. Sonunda pes etti ve istekli bir erkeğin peşinden gitti, onu yıpranmış açık hava barında tek başına oturması için serbest bıraktı.

İçkisini yudumladı ve gözleri hedefine kilitlenene kadar kalabalığı araştırdı. Kadın, üst avluyu havuzdan ayıran üç geniş basamağın tepesinde oturuyordu. Adamın göğsü diğer yerleriyle birlikte sıkıştı ve kadının dondurma külahının son parçasını yalayışını izledi. Burbon boğazını yakarken kalanını da geri fırlattı.

Jack dondurmalı sandviçini bitirdi ve paketine doğru ilerledi, İki kız da onun favorisi olan turuncu şınav çekerken. Küçük olan elini kızın omzuna koyarak kendini sabitledi, düşmüş gibi görünüyordu çikolata birikintisine yüzüstü düştüm.

Böyle bir kadına, böyle çocuklara sahip olan şanslı bir adamdı. Kardeşlerinin vardı ama o farklı seçimler yapmıştı. Farklı sözler.

Merdivenlerden çıktı ve Jack'e başıyla selam vererek paketini en küçük çocuğa uzattı. İkiisi birlikte çöp kutusuna doğru koşmaya başladılar. çarpışmalarından habersiz, hızlı bir country dansı yapıyorlar.

Dans pistinin bir köşesi bir anda otoyol yığınınını andıran bir şeye dönüştü. Kısa boylu tombul bir kadın iki adım attı ve Jack'e çarptı, o da elini uzatan yürümeye başlayan çocuğa çarptı.

Çikolata kaplı parmakları düşüşünü engellemek için. Ve yaptı da. Sonra yere düştü, düşerken dondurma bulaşmış yüzünü sildi... ta Kimmi'nin beyaz pantolonuna kadar.

İki numaralı diva hasarı incelemek için döndüğünde Matt çoktan harekete geçmişti. Tuğla avluya yayılmış ve inleyen küçük çocuğu kucağına aldı.

Daha fazlasını okumak isterseniz, WORTH THE FALL'u Amazon da dahil olmak üzere tüm büyük e-kitap satıcılarında bulabilirsiniz:

<http://amzn.to/2h6QnQK> .

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.